

~ Vivre A Bali ~

BALI

Nơi gặp lại tình yêu

VHP - Ebook

ANNE HAMPSON

~ Vivre À Bali ~

BALI

Nơi gặp lại tình yêu

VHP - Ebook

A N N E H A M P S O N

BALI NƠI GẶP LẠI TÌNH YÊU

ANNE HAMPSON

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC:

Chương một

Chương hai

Chương ba

Chương bốn

Chương năm

Chương sáu

Chương bảy

Chương tám

Chương chín

Chương mười

HẾT!

Chương một

Trời mưa. Những đoàn xe nối đuôi nhau tiến tới từ từ, trên những đại lộ vùng ngoại ô Luân Đôn, nạn nhân thường ngày của sự tắc nghẽn giao thông vào lúc tan tầm buổi chiều. Nhưng Clara đã không nổi điên vì buộc phải biến thành nữ tù nhân trên tay lái, trong chiếc xe hơi xinh xắn của nàng. Nàng mơ màng...

Bali... Xứ sở của hàng ngàn câu chuyện thần tiên, báu vật của Indonésie, nơi nàng sẽ lưu lại trong vài tháng, nếu như nàng ưa thích nó... Nàng sẽ được sống trong khu rừng già nhiệt đới và những đồng lúa xanh rì, được sống với những người dân niềm nở và tế nhị...

Nửa giờ sau, nàng dừng xe trước một trang trại xinh xắn vùng ngoại ô. Phải vất vả lắm nàng mới đẩy được cánh cửa song sắt của khu vườn có ngôi nhà đang mở cửa. Một thiếu nữ có nước da bồ quân xuất hiện trên ngưỡng cửa. Đó là Margaret, người bạn của Clara, họ cùng nhau chia chỗ ở trọ.

Cô ta vui nhộn la lên trong khi vẫy tay chào người bạn:

- Xin chào! Chiều nay bạn về trễ quá. Nhưng qua vẻ mặt của bạn, mình đoán được bạn sẽ báo cho mình biết một tin vui. Có phải ông chủ đã chấp thuận tăng lương cho bạn?

Trong khi Clara bước theo sau người bạn gái vào phòng khách ngay lối đi vào nhà, nàng trả lời:

- Không phải vậy, Margaret à, mình vừa nhận được một lời mời đi làm việc tại Bali!

Quay nhanh lại phía người bạn đang bước theo sau mình, Margaret kêu lên:

- Bali! Thật tuyệt vời! Nhưng có chuyện gì đã xảy ra vậy?

Clara hứa hẹn với cô ta:

- Mình sẽ giải thích cho bạn nghe liền đây. Nhưng trước tiên hãy chuẩn bị cho bọn mình một bình trà ngon đi.

Mười phút sau, đôi bạn ngồi trên chiếc đi-văng đầy đủ tiện nghi, đặt nơi phòng khách, phía trước lò sưởi.

Clara thư thả bắt đầu:

- Một đôi lần trước đây, mình đã nói với bạn một người tên Hugues Nowell. Đó là người bạn của ông chủ mình. Từ lâu, ông ta đã có tổ chức một cuộc khảo cứu về nhân chủng học ở một hòn đảo vùng Viễn Đông để nghiên cứu nền văn minh của họ.

Người bạn của nàng phát biểu:

- À, mình nhớ chuyện đó rồi, nhưng bạn đã không xác định rõ cho mình biết ông ta sẽ hoạt

động tại hòn đảo nào.

- Mục tiêu của chuyến hành trình ấy là Bali, một trong những nơi hấp dẫn nhất thế giới!

- Mình nghĩ về nơi đó chẳng khó khăn gì! Dân Indonésie sống tại nơi ấy, theo những tập quán lạ lùng, phải vậy không nào?

Clara tưởng tượng đi xa hơn:

- Rất lạ lùng, đời sống của thổ dân Bali bị ngự trị bởi sự thờ cúng những vị thần linh. Mỗi một gia đình đều dựng lên một bàn thờ nhỏ. Và cả hòn đảo có khoảng mười ngàn ngôi đền!

Đôi mắt xanh của Margaret thích thú sáng ngời lên, cô ta hỏi:

- Và duyên may kỳ diệu nào đã đưa đến cho bạn được dự phần vào chương trình này?

- Rút cuộc, ông Hugues Nowell đã tập hợp được một nhóm nhà nghiên cứu đặc biệt cần thiết cho công trình nghiên cứu này. Nhưng ngày hôm qua, vào giờ phút cuối cùng, cô thư ký của họ vừa xin bỏ cuộc, và họ không thể nào không cần đến sự hợp tác của cô ta. Bản thân cô ta từ chối rút lại quyết định của mình. Vì thế, Hugues tự mình kiếm một người khác thay thế.

Margaret háo hức tò mò hỏi:

- Bạn biết ông ta từ lúc nào? Tại sao ông ta lại đề nghị với bạn việc làm này chứ? Và ông chủ của bạn nghĩ gì về việc này? Bạn không nên tỏ ra quá nhiệt tình cho một vị trí tưởng tượng, để rồi bị mất việc làm của mình. Ông ấy xác định được rõ ai là người có thể nghe theo mình, trong khi ấy, bạn là người rất cần thiết cho ông ta, nếu văn phòng...

Đôi má của Clara hơi ửng đỏ lên. Lại thêm một lần nữa, Margaret bị xúc động vì nét đẹp của người bạn gái mình. Mái tóc vàng bồng bềnh tạo nên một vòng hào quang xinh đẹp bao quanh khuôn mặt của nàng. Màu sắc của đôi mắt không bút nào có thể diễn tả được. Nó chơi vơi ở giữa màu ngọc lam và màu thiên thanh của bầu trời mùa hạ. Hàng lông mi dài, đen tuyền làm cho đôi mắt của nàng có một chiều sâu quyến rũ. Đôi môi dày với đường viền mảnh mai, sẵn sàng mang đến cho nó một dáng dấp dễ bị tan vỡ đáng thương. Margaret luôn luôn bị ngạc nhiên về sự lãnh đạm của người bạn gái trước những sự tán tụng của nhiều người đàn ông ngưỡng mộ... cho dù họ đeo đuổi hàng đàn, nhưng nàng đã đối xử lại với tất cả bọn họ chỉ bằng sự nhã nhặn và dửng dưng. Nàng hầu như quan tâm độc nhất về công việc của mình...

Nàng lấy lại giọng nói êm dịu và du dương đã từng làm cho Margaret thèm muốn được nghe, nàng nói:

- Mãi cho đến ngày hôm nay, mình không còn gặp Hugues trong tư cách cá nhân. Ông ta đã có mặt tại văn phòng làm việc của ông chủ mình, vào lúc mình mang đến chỗ ấy một tách café, vào hồi sáng này. Kéo dài độ vài phút, mình và ông ta đã nói chuyện huyền thoại với nhau đủ đề tài, và bất ngờ, ông ta thẳng thắn yêu cầu mình chấp nhận làm việc với ông! Theo mình nghĩ, ông ta đến thăm ông Rextford, vị giám đốc của mình, với một mục tiêu duy nhất là tóm đi được một trong những thư ký cho ông...

Margaret ngạc nhiên hỏi:

- Và ông Rexford đã không ngăn cản?

Clara hơi lộ ra một nụ cười, nàng thừa nhận:

- Sự thiếu sót về phản ứng của ông ra chẵn chẵn đã làm mình ngạc nhiên. Mình nghĩ ông ta không thể thay đổi được... Mỗi tình trong sạch của mình, hơi gọn chút đau khổ!

- Mình cam đoan ông ta đánh giá đúng năng lực của bạn. Nhưng, đang khi tỏ ra lịch thiệp và hào phóng, ông ta đã không tỏ ra ngần ngại muốn áp đặt con người của bạn. Ông ta hiểu rõ chuyến hành trình này sẽ tạo nên một cơ hội duy nhất để tham dự vào một chuyến viễn du kì diệu. Bạn sẽ lưu lại ở Bali bao lâu?

- Độ khoảng ba tháng...

- Nhưng bạn có đưa ra một câu trả lời nghịch đại ý của ông Hugues Nowell không?

- Không, chưa...

Clara thở dài, và hất nhẹ đôi vai, thú nhận:

- Mình đã bị phân chia ra giữa sự thích thú chấp nhận lời mời và mối lo ngại bị xáo trộn trật tự hàng ngày của mình. Lo ngại vì đã quá già để dành cho loại phiêu lưu này, nhưng...

Margaret vội la lên:

- Thật ngốc nghếch! bạn chưa từng thổ lộ số tuổi của bạn cho mình nghe bao giờ mà, theo ý mình đoán, bạn độ chừng vào tuổi hai sáu, cho dù mới nhìn qua, bạn có vẻ vào khoảng hai hai tuổi...

Cô gái cúi đầu xuống, mớ màng nhìn vào đôi bàn tay đang đặt chéo ngang trên đầu gối. Ý nghĩ của nàng ngược dần theo thời gian, và quay lại với những ngày hạnh phúc, đã hơn tám năm, kể từ khi nàng mãn nguyện chấp nhận đính hôn cùng chàng trai quyến rũ Charles Millard...

Margaret chăm chú quan sát người bạn thân, hòa lẫn với tính tò mò dữ dội, chậm rãi thì thầm:

- Mình đoán có điều gì bí ẩn trong đời sống của bạn...

Clara quay mặt nhìn vào cô ta, mỉm cười, đượm vẻ buồn man mác, nàng hỏi:

- Bạn muốn tìm hiểu nguyên nhân về đời sống cô độc và ẩn dật của mình, phải không?

Margaret phân trần:

- Chỉ đơn giản là mình muốn hiểu tại sao bạn không đi lấy chồng. Bạn rất đẹp, và thật là hấp dẫn. Bạn có thể chọn lựa cho mình một tấm chồng giữa hàng chục người đàn ông! Ngay cả một tay tỉ phú cũng sẽ vui lòng dẫn bạn đến trước bàn thờ, để dâng tên tuổi cùng với gia sản của ông ta cho bạn!

Clara đỏ mặt từ chối và cắt ngang:

- Này, Margaret, thôi đừng đùa nữa!

Lời nhận xét sau cùng của người bạn lại khơi dậy lần nữa kỷ niệm về Charles trong tâm hồn nàng... Vào lúc hai người đính hôn với nhau, tương lai của chàng sẽ là được hưởng gia sản kếch xù của người chú, ông Rotherdale, nhà xây dựng hầu hết những con đường xe hơi của Anh quốc. Chàng đã biến mất hút cách đây bốn năm về trước, đương nhiên Charles đã là một người đàn ông giàu có, hiện tại...

Margaret nở nụ cười, đề nghị:

- Thôi, chúng mình hãy nói đến chuyến du hành của bạn đến Bali. Mặt khác, tính tò mò của mình đã lôi kéo mình đặt ra những câu hỏi quá sỗ sàng với bạn...

Clara liếc mắt vui nhộn và đầy thiện cảm nhìn vào cô gái có làn da bồ quân đang ngồi bên cạnh. Hiển nhiên, đã từ lâu nàng đặt vấn đề về bản thân mình. Nàng đã không bao giờ có ý phản bội, kể từ ngày đó. Margaret im lặng thận trọng và Clara hơi chiều lòng người bạn, nói về quá khứ của mình.

Vào khoảnh khắc này, tại sao nàng lại không phá bỏ sự im lặng bí ẩn đang đè nặng này đi, nay bây giờ? Gợi lại cái kỷ niệm về Charles, không còn hành hạ niềm đau của Clara nữa... Tám năm đã trôi qua. Thời gian từng bước đã làm phai nhòa dần niềm đau khủng khiếp về sự tan vỡ của họ. Người con gái dịu dàng đương độ mười tám, đã trở thành một người phụ nữ đẹp đẽ và vững vàng với chính bản thân mình. Rất ít đàn ông chịu đựng được sự quyến rũ mãnh liệt của nàng, nhưng nàng vẫn còn tiếp tục hết mực trung thành với người đàn ông đã đính hôn. Trước đây, nàng đã thề nguyện đợi chờ chàng; bây giờ, nàng đã quên mất chính cái tên gọi của mình, và, nàng đã không bao giờ thêm dệt thêm bất cứ loại quan hệ tình cảm nào khác.

Chàng đã là người đầu tiên và là mối tình duy nhất của nàng, và, nàng biết rõ rằng, nó sẽ tồn tại mãi mãi cho đến ngày cuối cùng của cuộc đời nàng...

Nàng nói với Margaret:

- Có thể, mình sẽ làm thỏa mãn tính tò mò của bạn...

Bất ngờ, cô ta ngẩng đầu lên, reo lên thật vui khiến cho Clara bật cười:

- Thật chứ?

Nàng trả lời:

- Đúng, thật chứ sao...

Người bạn của nàng ngăn cản:

- Khoan, hãy để cho mình đoán xem đã! Bạn đã gặp một người đàn ông tuyệt vời, và anh ta...

Bất ngờ cô ta nín khựng lại, đưa bàn tay lên che miệng, bối rối bật ra:

- Anh... anh ta chết rồi hả? – Cô ta hạ giọng xuống.

Clara trấn tĩnh bản thân:

- Không, nhờ Trời phù hộ, anh ta còn sống.
- Nhưng mà... Trong tình trạng này, tại sao...

Nàng ung dung báo tin cho người bạn của mình:

- Anh ta đã lấy một người đàn bà khác.
- Có phải bạn muốn nói, anh ta không chia sẻ tình yêu của bạn?
- Không, trái lại, chúng mình yêu nhau đắm đuối... vào lúc chúng mình gặp nhau... Anh ta vào tuổi hai mươi tám, và mình, mười tám tuổi... Cuộc hôn nhân ấy được định vào sau ngày lễ đính hôn của chúng mình một tháng.

Margaret hồi thúc nàng, nín thở chờ đợi:

- Nhưng chuyện gì đã xảy ra vậy?

Clara do dự trước khi kể lại câu chuyện tình yêu của mình cho người bạn nghe. Đầu óc nàng rối bời, mặc dầu trong quá khứ... Ôi! Tình yêu tuyệt vời, Charles và nàng đã cùng nhau chia sẻ! Từ khi họ gặp nhau, họ đã cùng nhau lặn sâu trong đại dương hạnh phúc. Người yêu của nàng là người rất dịu dàng và ân cần hơn cả những người đàn ông khác. Nàng không thể nào đếm được những lời tán tỉnh say đắm mà chàng đã làm ra để dâng tặng nàng. Họ cùng nhau chia sẻ một sở thích, cùng một quan niệm sống về cuộc đời, và cùng nhau đếm từng ngày còn lại, cho đến ngày hôn lễ...

Nàng cao giọng đáp lại một cách máy móc:

- Chuyện gì đã xảy ra à? Charles đã buộc phải hủy bỏ việc đính hôn, để cưới một người đàn bà khác...

Nàng lại ngập ngừng, Margaret năn nỉ:

- Mình xin bạn, đừng để mình phải chết vì mất kiên nhẫn! Hãy nói nữa đi!
- Ừ...

Clara thở dài, nàng bắt đầu kể lại biến cố xảy ra từ dạo ấy. Tương lai hình như đầy tràn những lời hứa hẹn. Một đời sống thơ mộng đang chờ đợi nàng, sống bên cạnh người yêu tuyệt vời của mình... Nhưng, một tháng trước ngày đã định cho hai người hiệp nhất, vào một buổi chiều tối. Charles đến thăm người yêu, và gương mặt chàng lộ ra vẻ thảm hại, bất an đột ngột trong lần gặp gỡ sau cùng này. Nàng đã buộc phải kêu lên:

- Charles! Việc gì đã xảy đến cho anh vậy? Anh đã hoàn toàn bị đảo lộn mất rồi!

Bằng giọng náo nức, chàng báo cho nàng những tin dữ. Henri, người em của chàng đã rơi vào ảnh hưởng tai hại của một băng cướp ở trong khu phố, nơi chàng ở. Đêm hôm trước, nó đã tham dự với bọn cướp vào một cuộc trấn lột tại một nhà hàng lớn. Người gác- dan bắt được quả tang chúng nó. Thế là một cuộc xô xát tàn nhẫn xảy ra tiếp theo đó. Một tên trong nhóm đã gây thương tích trầm trọng cho cụ già trước khi tẩu thoát với tất cả đồng bọn. Kinh hoàng vì những hậu quả có thể đem lại từ sự cố trầm trọng này, Henri đã lẩn trốn tại nhà người anh cả,

và đã thú nhận tất cả ra cho anh ấy.

- Nếu như cảnh sát khám phá ra, việc nó tham gia vào âm mưu cướp này – Charles nói thêm với một vẻ u uất - sự xúc động gây ra do cái tin này, sẽ giết chết mẹ của anh...

Clara hoảng hốt phát biểu:

- Đương nhiên, bà đang bị vật vã do một cơn bệnh đau tim. Ôi! Charles, anh phải làm gì bây giờ?

- Anh chẳng còn gì ngoài việc thuật lại điều tồi tệ... Em biết rõ người em của anh... nó luôn luôn là một thanh niên tính khí thất thường, khó dạy dỗ. Nó đã cưới cô bé Katy, em dâu của anh, vào cái tuổi lỗ lã hai mươi. Hai đứa chúng nó phải đương đầu với nhiều vấn đề, ngay từ ngày đầu sống chung với nhau... Và này, Henri cũng báo cho anh biết nó đã mạo hiểm bước vào một đời sống vợ chồng ngoại hôn, với con gái của ông Findsley!

Clara ngạc nhiên một cách hoài nghi:

- Daphné Findsley! Em thường thấy ảnh của cô ta đăng trên nhật báo ở đề mục dành cho những tay ăn chơi. Nhưng làm sao Henri lại gặp và quyến rũ được cô gái? Cô gái đó sẽ được thừa kế một gia tài lớn.

Charles cộc cằn đáp lại:

- Anh không biết! Mặc xác nó, bây giờ tính sao đây? Điều suy nhất đáng quan tâm là nó đã gây ra một bi kịch... Daphné Findsley đang chờ ngày cho ra đời một đứa con của Henri...

Bị choáng váng vì tin này, trong giây lát Clara không thể thốt ra được lời nào. Nàng chưa từng biết cô gái bất hạnh, nhưng nàng có thể dễ dàng hình dung ra được thử thách mà cô gái này phải vượt qua. Vì lẽ gì người con gái xinh đẹp lộng lẫy, sắp được thừa kế một gia tài kếch xù, được những tay ăn chơi thượng lưu Luân Đôn ngưỡng mộ, lại trở thành nạn nhân của sự nổi giận của Henri? Nàng lưu ý Charles:

- Nó không thể nào kết hôn với cô ta khi đã có gia đình...

- Chứ sao nữa nhưng Daphné không hay biết gì về việc này... Thằng em của anh, nó xác định với cô ta là nó độc thân! Và, hơn vậy nữa... Cô ta mắc phải một căn bệnh không thể cứu chữa được... Cô ta chỉ có thể sống thêm được hai năm nữa...

- Chỉ hai năm nữa thôi à! Thật là thảm hại! Cô ta mới mười chín tuổi!

- Anh biết điều đó...

- Không ai có thể chạy chữa kịp thời nữa rồi. Em đề nghị...

- Không, với sự giúp sức của chúng ta và cha của cô ấy. Bà Findsley đã chết cách đây mười năm. Nhưng Daphné lại ước ao sinh cho Henri một đứa con. Cô biết được cơn bệnh không thể chạy chữa, và biết cách giữ trọn niềm vui được trở thành người mẹ trước khi qua đời. Anh cảm thấy hình như cô ta rất can đảm trước vận rủi của mình...

- Đương nhiên...

Một sự im lặng nặng nề bao trùm trên hai người vừa đính hôn với nhau. Qua giọng nói ngập ngừng, Clara đề nghị hoãn lại ngày hôn lễ của họ. Làm sao họ có thể kết hợp với nhau trong tình trạng rối ren của một vụ tai tiếng như vậy? Lặng ngắt người, Charles ôm chầm lấy nàng vào lòng, trong một tình trạng tuyệt vọng khủng khiếp. Người con gái run rẩy, trong một phút giây, họ linh cảm được một điềm gở.

Clara lặng thinh. Khi nàng kể đến đoạn này, Margaret bồn chồn nắm lấy quai tách trà, nhưng đôi mắt không rời khỏi người bạn của mình.

Cô ta lại ước đoán:

- Người bạn của bạn đã buộc phải cưới Daphné Findsley...

Clara gật đầu tán thành:

- Đúng vậy, họ đã cưới nhau.

Margaret ngạc nhiên:

- Nhưng mà, bằng cách nào Charles có thể cam chịu tình trạng đó được? Anh ta yêu bạn mà...

- Cuộc tình của mình không thể nào đạt tới được nữa... Không ai còn biết cách để cứu vớt Katy, người vợ của Henri, khi cô này khám phá ra được sự phản bội của chồng vào một âm mưu đánh cắp. Bị thúc đẩy vì mối oán hận và lòng ghen tuông, cô ta đã đi gặp ông Findsley và nói ra thực trạng về những hoạt động phạm phạm của chồng mình. Nhưng cô ta đã không tự dừng lại ngay ở điểm ấy... Đồng thời, cô ta gây ra nhiều rối rắm cho toàn bộ nội tình của gia đình Millard, những cơn bệnh đau tim ngặt nghèo của người mẹ chồng, bà Millard, nghề nghiệp của Charles - anh ta đang là một nhà kiến trúc - cuộc hôn nhân trong tương lai của chúng mình, tên của riêng bản thân mình, v.v... và v.v... Tóm lại, ông Findsley đã nắm được toàn bộ những tin tức cần thiết, để dựng lên một kế hoạch mà ông ta sẽ toan liệu tiếp theo đó. Ít hôm sau, ông ta mời Charles cùng với mình đến nhà của ông. Khi chúng mình đến, ông ta đã đưa ra một quyết định tối hậu, Charles phải lấy con gái của ông, để đặt một cái tên và có một người cha cho đứa bé sẽ được sinh ra, hoặc là, ông ta sẽ đe dọa tố cáo Henri cho cảnh sát, bởi vì nó đã hành động như là một phạm nhân. Tất nhiên, người gác- dân đã chết vì những vết thương vào đêm hôm trước. Do đó, ông đã buộc bọn mình phải lựa chọn giữa việc cắt đứt hôn nhân và cái chết của bà Millard...

Margaret kinh hãi la lên:

- Trời ơi! Tình trạng thật là tồi tệ!

Clara run run thở dài, trong khi gợi nhớ những kỷ niệm đau buồn:

- Đúng! Charles và mình đã hết lòng giải bày về hoàn cảnh của bọn mình trước mặt ông Findsley, với tất cả lòng hăng say mà bọn mình có thể có được. Nhưng ông ta hoàn toàn không bị lay động. Mãi cho đến hôm nay, mình vẫn chưa hiểu được, bản thân của con người ông... Ông ta hiểu rõ người con gái duy nhất của mình không thể nào sống lâu hơn được hai năm nữa, nhưng vì cô ta đã gần đến ngày sinh con, bên cạnh sự việc đó, ông lại muốn thực hiện ý đồ

riêng của mình mà không muốn bị chê bai do chuyện sinh nở ngoại hôn của con gái ông. Dù là trai hay gái, nó cũng phải có một cái tên và mẹ nó cũng phải có một người chồng chính thức. Lúc bấy giờ, Charles đã lưu ý ông Findsley rằng, có thể Daphné từ chối việc lấy chàng, Nhưng niềm hi vọng này bị dập tắt ngay. Người cha của cô đã thảo luận kỹ với cô trước khi chúng tôi đến. Cô ta đã không còn muốn gặp lại Henri. Những điều tiết lộ của Katy đã giết chết ngay tình yêu của cô ta đối với nó. Cô ta bằng lòng tự nguyện kết hôn với Charles. Cô ta xem việc kết hợp này như một hình thức đơn giản của số phận hầu đảm bảo danh giá tương lai cho đứa bé.

Margaret tán thành:

- Quyết định của cô ta thật là khôn ngoan. Nhưng mà, khi vin vào địa vị xã hội, mình nghĩ là cô ta muốn tránh né những lời dèm pha đồn thổi...

Clara phát biểu:

- Đúng, mình cũng tin là như vậy. Thanh danh của cô ta sẽ không bị ảnh hưởng ngay từ lúc đó. Daphné rất đẹp, rất giàu có và rất đáng được hâm mộ...

Sự im lặng kéo dài giữa hai người bạn. Cuối cùng Clara lấy lại được lòng can đảm để tiếp tục trao gửi niềm tâm sự riêng của mình.

- Charles và mình đã nói chuyện với nhau hàng giờ về việc đã xảy ra, sau khi chấp nhận. Mình phải thừa nhận là mình đã khóc thật khủng khiếp suốt mấy ngày liền... Trước tiên, Charles đã khẳng khái từ chối cưới Daphné Findsley làm vợ. Thế nhưng, do những kết luận của bọn mình đã rút ra sau buổi nói chuyện, rằng, nếu như anh ta không làm điều đó, thì đồng nghĩa với việc chính anh đã ký bản án tử hình cho người mẹ của mình.

Giọng nói của nàng tắt lịm dần, cho đến khi biến thành những tiếng thốn thức không còn nghe được nữa. Margaret quan sát nàng với một vẻ tư lự. Cô ta phản ứng cao giọng:

- Ông Findsley buộc phải nhận thấy là các bạn yêu nhau. Mình giả định rằng ông ta chỉ hành động cho một giải pháp tạm thời; rằng sớm hay muộn, Charles và bạn sẽ tái hợp với nhau...

Rồi với một gương mặt diễn cảm, cô ta lại hỏi một cách gãy gọn:

- Tại sao sự việc lại không xảy ra như thế nhỉ?

Cuối cùng, cô ta lại bạo dạn đặt vấn đề:

- Cô gái, Daphné... cô này vẫn còn sống à?

Clara lắc đầu phủ nhận. Trước khi làm thỏa mãn tính tò mò của bạn, nàng lại kể nốt cho bạn nghe lời hứa giữa Charles và nàng, đã cùng nhau trao đổi trước buổi chia tay. Họ đã thề nguyện với nhau, sẽ trung thành chờ đợi đến ngày được tự do. Clara nhớ lại:

- Vào thời kỳ đó, hai năm đối với mình hầu như là bất tận... nhưng mình không thể nào cố tình ước ao cho Daphné chết đi... Charles còn bị tuyệt vọng hơn cả mình nữa. Anh ta đã phải kiên nhẫn, thế nhưng lại phải sống hàng ngày với một phụ nữ xa lạ và anh không thể yêu thương được...

Margaret la lên:

- Đúng là một sự tra tấn đối với cả hai bạn, cả hai bạn đều phải gánh chịu! Nếu mình phải sống trong tình trạng như vậy, mình đã giết bỏ từng ngày, từng ngày trong suốt hai năm đó trên tờ lịch.

Clara không trả lời. Người bạn của nàng nói thật hữu lý. Sự tan vỡ đã dành cho Charles và nàng một tấn bi kịch. Nhưng rồi thời gian đã làm tròn nhiệm vụ của nó, kỷ niệm thương đau này không còn hiện diện trong trái tim của người con gái giống như là một đợt sóng đau khổ nữa.

Một lát sau, nàng tiếp tục:

- Cuối cùng, Charles chấp thuận lấy Daphné làm vợ. Anh đã đưa ra một điều kiện. Cô ta phải bằng lòng theo anh ra nước ngoài. Anh ta không thể chịu đựng được việc sống trong cùng một đất nước với người mình yêu, mà không được quyền gặp gỡ. Do đó, họ đã đi đến Singapore.

Margaret lặp lại, ngạc nhiên:

- Singapore? Nhưng mà tại sao?

- Những người bạn của Daphné đã sống tại nơi đó. Ít lâu sau, những người bạn này đề nghị họ trở lại Anh quốc, nhưng Charles và cô ta đã ở lại đó...

- Nhưng... làm sao bạn biết rõ những việc này, nếu như Charles và bạn không viết thư cho nhau.

- Ông Findsley điện thoại báo tin cho mình biết, hàng năm hai hoặc ba lần. Ông ta nhận thức được sự hy sinh lớn lao của bọn mình đã dành cho người con gái của ông. Ông nói lấy làm hối hận đã buộc chúng tôi chấp nhận một sự đổi chác như vậy, và, tạ lỗi về thái độ của ông, là vì nhiều duyên cớ nặng nề... Vào một hôm, ông ta báo tin cho mình biết, đứa con của Daphné đã bị chết, sau khi sinh được một tuần lễ. Chắc chắn, cô ta rất là giả dối về sự mất mát này. Nhưng người cha đã ngầm hiểu được mọi sự. Suốt buổi nói chuyện qua điện thoại, cô ta đã không tuyệt vọng giống như lúc ban đầu người ta tưởng... Qua những bức thư của cô ta sau đó, cô ta từ từ sống ngày càng gần bó với Charles, người đang bao bọc cho cô, hình như anh ta đối xử bằng tất cả sự tử tế và ân cần... Nói thẳng ra, tôi không bao giờ nghi ngờ về chuyện đó. Charles là một người đàn ông tuyệt vời mà người ta có thể nhận ra được. Anh ta luôn luôn chăm lo chuyên cần cho sự sung túc cho người bạn sống bên mình. Kể từ dạo đó, tôi không còn gặp được ai tốt lành như anh ấy...

Nàng lại im lặng. Một loạt kỷ niệm, dâng lên qua sự gợi nhớ này, từ từ tràn ngập trong lòng nàng. Nàng hoài niệm lại tính cách hóm hỉnh của người yêu cũ, sự tinh tế của chàng, tính nhạy bén để đoán ra những điều nhỏ nhoi nhất của những sự ước muốn... Trước đôi mắt của nàng, hé nở ra một gương mặt rắn rỏi đầy nam tính, cái nhìn trong sáng tươi vui và nụ cười quyến rũ, tinh nghịch...

Daphné đã sống sót thêm, vượt qua khỏi những lời tiên đoán của các vị thầy thuốc, rồi cô ta kiệt sức, qua đời sau khi kết hôn với Charles được bốn năm...

Margaret thốt lên vào cảm xúc rưng rờ biểu lộ lên trên gương mặt:

- Bốn năm! Thế thì tình trạng đau buồn này thật dai dẳng. Làm sao các bạn chịu đựng nổi?

Clara bình tĩnh trả lời:

- Chúng ta đừng có bi kịch hóa nó. Chắc chắn Charles khi thiếu mình sẽ bị rơi vào một tình trạng tồi tệ, từng ngày từng giây... nhưng mình không thể ích kỷ để hài lòng về cái chết của Daphné. Đương nhiên mình xót thương cho cô ta rất nhiều. Cô ta có lỗi và rồi cô ta cũng biết rõ điều đó. Làm sao mình lại có thể mong muốn điều đó cho cô ta được, ghen tức với tình trạng của cô ta hay sao?

Margaret gạt đầu ra vẻ tán thành, cô ta nhượng bộ:

- Ừ! Mình hiểu bạn biết được vào ngày nào đó, bạn sẽ tìm lại được Charles, và bạn sẽ hoàn tất được sự hiến dâng, sự hiến tặng, việc hiện diện của anh ta cho Daphné, để giúp cô ta trong cơn thử thách... Clara, mình khâm phục bạn vô cùng và rất hãnh diện được kết bạn với bạn! Bạn là một chứng cứ hùng hồn về việc quên chính bản thân mình! Nhưng... vì lẽ gì mà các bạn không cưới nhau đi, Charles và bạn, sau cái chết của vợ anh ta?

Clara cúi đầu xuống và giữ im lặng trong vài giây đồng hồ trước khi buồn bã trả lời:

- Mình không bao giờ hối thúc anh ta, Margaret... Có một hôm, ông Findsley điện thoại đến báo tin cho mình rằng, khoa học đã tìm ra được một phương thuốc dành cho cơn bệnh của con gái ông, và loại thuốc đó có được dịp may lớn lao để điều trị dứt hẳn... Đồng thời ông ta còn nói cho mình hiểu được, bằng một ẩn ngữ, Charles hầu như đã rõ ràng rơi vào tình yêu với cô ta. Mình phải thú nhận, mình thường âm thầm lo ngại về một sự xoay chiều địa vị như vậy. Daphné rất đẹp và, từ sau khi được điều trị bằng những toa thuốc của người cha, cô ta cũng đã được phú thêm vào tính cách là rất nữ giới, rất là dịu dàng... Do đó, ông Findsley đã khuyên nhủ mình nên quên đi hình bóng của Charles, và xây dựng lại đời sống của mình cùng với một người đàn ông khác. Mình đã không bao giờ làm theo một lời khuyên như vậy, bởi vì mình muốn nghe từ chính miệng của người mình yêu, để biết anh ta còn yêu mình nữa không, trước khi buồn trôi tất cả mọi niềm hy vọng... Chung cuộc, mới đáng kể, những phương thuốc đã không thể cứu vớt được Daphné. Cô ta chết sau đó một năm. Lập tức, người cha của cô đã báo tin cho mình biết về cái chết này, và đã cho phép mình liên lạc lại với Charles. Ông ta đã không biết được việc bọn mình đã không còn liên hệ với nhau nữa. Trước khi anh ta lên đường, bọn mình đã đồng ý với nhau về việc đó, vì thư từ sẽ tàn nhẫn cướp mất đi ý thức về sự cô độc, sự bất lực của bọn mình trước khi chia tay... Vào lúc đó, bọn mình đã thỏa thuận với nhau về một phương thức liên lạc, lúc cần thiết. Anh ta sẽ gửi cho mình một bức điện để báo trước ngày trở về Anh quốc...

Margaret với cái thói quen hăng hái của mình, cô ta kêu lên:

-Nhưng mà bạn không được chờ đợi một cách thụ động, anh ta đã mở một con đường sống cho bạn! Trên cương vị của bạn, mình sẽ tìm bằng mọi cách gặp cho được anh ta, đối mặt, hỏi cho ra lẽ tất cả những tình cảm của anh ta đối với mình!

Clara phản đối:

-Không, mình không muốn nhắc lại ngày kỷ niệm của anh ta sau cái chết của người vợ...

Hãy hiểu cho mình! Mình vẫn không thể hiểu nổi, nếu thật anh ta đã yêu Daphné. Nếu như tình huống như vậy đã xảy ra thật, mình ghê tởm việc quay ngược anh ta về lại giai đoạn đầy phiền muộn trong cuộc đời của anh... Mình còn kiên nhẫn thêm được ít lâu nữa. Ba tháng sau, mình có gửi đến một bức thư đến Singapore cho anh. Bức thư đó quay ngược lại về mình, mang thêm một ghi chú: “Không còn ở tại địa chỉ đã ghi nữa!” Mình đã gọi điện thoại cho ông Findsley và ông ta đã báo cho mình biết tin Charles đã rời khỏi Singapore một tuần lễ sau ngày chôn Daphné và hiện tại đang sống tại nước Anh.

Clara còn nhớ rõ ràng cái ngày đặc biệt này. Trong lúc nói chuyện trong điện thoại, ông Findsley đã mời nàng đến nhà ông để cùng nhau trao đổi về Charles nhiều hơn.

Ông ấy tự thổ lộ:

-Tôi rất ngạc nhiên về sự im lặng của anh ta. Tôi cứ ngỡ anh ta đang sống với cô...

Nàng bác bỏ:

-Không. Chúng tôi đã không liên lạc với nhau kể từ ngày đám cưới của anh ta. Chúng tôi đã không còn gặp gỡ hay liên lạc với nhau là vì, điều đó quá đau buồn cho cả hai người... Đẳng khác, đó là nguyên do việc anh ta rời khỏi quê hương để đi đến Singapore.

-Đúng, tôi hiểu anh ta, nhưng anh ta có thể sống yên lành ở đâu nhỉ? Mẹ của anh ta, bà Millard, đã qua đời cách đây ba năm. Người em Henri đã di trú qua Úc châu... Anh ta còn có thân nhân nào sống tại nước Anh nữa không?

-Không. Người chú của anh, ông Rotherdale, vừa mới mất đây.

Lúc bấy giờ, ông Findsley liếc một cái nhìn lạ lùng vào cô gái đang ngồi đối diện với ông. Ông nói thêm bằng một giọng đầy vẻ ân cần:

-Trong trường hợp này, chúng ta chỉ còn mỗi một lời giải thích, có thể chấp nhận được. Cô phải thừa nhận rằng, Charles đã yêu con gái của tôi, và anh ta đã lãng quên cô... Còn lý do nào nữa để cho chúng ta có thể giải thích được sự im lặng của anh ta?

Bị đánh gục, lúc bấy giờ Clara gật đầu, chấp nhận ngay như là một sự chính xác và diễn dịch hợp lý của người đối thoại với mình. Nàng nhắc lại, gom hết tàn lực sau cùng để chống lại sự bất công của định mệnh:

-Tuy nhiên, tôi vẫn muốn nói chuyện rõ ràng với Charles. Ít ra thì tôi cũng muốn biết sức khỏe, các chương trình của anh ta. Theo ý ông, hiện nay anh ta đang ở đâu?

Ông Findsley gợi ý:

-Anh ta có thể nào đã trở lại vùng Viễn Đông không? Daphné đã thổ lộ với tôi trong những bức thư là anh ta gắn bó rất nhiều với Á châu.

Tiếng ho húng hắng của Margaret đưa Clara quay về với hiện tại. Nàng rút gọn cuộc tiếp chuyện của mình với ông Findsley cho người bạn nghe, sau đó Margaret thì thầm:

-Như vậy thì thật là lạ lùng... Vị hôn phu của bạn đã thiếu mất sự tế nhị căn bản nhất, đành bỏ mặc bỏ bạn trong hoàn cảnh mù mờ như thế này... Bạn cần phải biết thêm các chi tiết về

nơi ăn chốn ở của anh ta! Sao bạn lại không tìm hỏi tại một tổ chức đặc biệt, chuyên về tìm kiếm những người mất tích, hoặc là, một viên thám tử tư?

Nàng nở nụ cười, chặn ngang lời nói của người bạn, nhún vai lộ vẻ cam chịu:

-Charles không mất tích... Anh ta biết rõ được mình sống ở tại đâu, nếu như anh ta còn muốn tiếp tục yêu mình. Tám năm đã qua kể từ ngày bọn mình xa nhau, và cũng đã đầy đủ lý lẽ để kết luận, anh ta đã quên mình rồi...

Trong khi nói những lời này ra, Clara không thể nào tin đó là sự thật. Tình yêu của họ với nhau rất là sâu đậm, rất là nồng nàn... Nàng lại thở dài. Có đến cả hàng triệu đôi tình nhân khác có thể đã chia sẻ với nhau những loại cảm xúc cũng thật mãnh liệt như vậy, nhưng kết cuộc, đời sống chung của họ là một sự ly dị... Tám năm đã tạo nên một khoảng thời gian dài. Gần ấy biến cố đã có thể bất chợt xảy ra trong đời sống của Charles, để phải kéo dài thêm hạn định. Nhờ người vợ, chàng có thể đã lao vào hội những tay ăn chơi sành sỏi nhất. Tại đó, các cô gái xinh đẹp còn độc thân có... Có thể chàng đã cưới vợ khác, và cuốn trôi theo những ngày hạnh phúc bên cạnh người đàn bà thứ hai, và những đứa con của họ, tại một nơi nào đó trên trái đất này...

Vài giờ sau, Clara chuẩn bị đi ngủ. Nàng trườn mình vào trong tấm chăn mềm mại trên giường, và với tay lấy một quyển sách đóng bìa cứng, trên bàn đầu giường. Nhưng nàng lại không đọc được. Những ý nghĩ quay trở lại một cách cay nghiệt về quá khứ...

Nàng đã quên thổ lộ một số chi tiết cho Margaret nghe. Đã một đôi lần, cho dù nàng đã hứa sẽ không bao giờ làm chuyện đó, nhưng nàng đã viết thư cho Charles. Trong bức thư đầu tiên, nàng báo tin cho chàng biết địa chỉ thay đổi. Để tiếp tục việc học, nàng đã nhận một công việc làm trợ lý cho một bà lão, sống tại làng hưu trí ở Anh quốc. Bà West, đó là tên của người thuê nàng giúp việc; bà có thiện cảm ngay với người giúp việc của mình, vì bà ta cho biết nàng giống hệt người con gái của bà; cô ta đã chết trong một tai nạn xe hơi. Bà ta liền đề nghị Clara làm con thừa nhận chính thức, vì bà là người cô út ngay từ thuở sơ sinh. Nàng đã nhận lời, và cũng đã bỏ cái họ Lincoln để lấy họ của bà West. Hơn một năm sau, đến lượt bà West qua đời. Nhưng bà đã để lại cho nàng một số tiền kha khá, số tiền đó cho phép nàng đến ở trong một căn phòng đầy đủ tiện nghi ở Luân Đôn. Ít lâu sau, lần dọn nhà thứ hai, nàng tìm được một công việc khác, làm thư ký trong một hãng kinh doanh quốc tế. Vào lúc đó, nàng đã gửi đến cho Charles một bức thư thứ hai, báo tin cho chàng biết việc nàng thay đổi tên họ và địa chỉ. Do sự thất vọng nào nề, chàng đã không trả lời thư cho nàng. Chàng cũng không thông báo cho nàng biết có nhận được tin tức của nàng hay không. Cũng là một chuyện thật là kỳ dị, đối với một người đàn ông chu đáo, cẩn thận như chàng. Clara tự an ủi trong thâm tâm, sự chia cắt của họ gần chấm dứt... Lúc bấy giờ nàng không biết Charles và nàng sẽ không còn gặp lại nhau, tình yêu của họ sẽ không bao giờ nở hoa nữa...

Chương hai

Hugues Nowell đọc cho Clara viết. Họ đang ở trong phòng khách sạn của Bali Beach, tại Sanur, được tạm sử dụng như là một phòng làm việc. Khung cửa kính của căn phòng mở ra ngay trước tầm mắt một quang cảnh rực rỡ của bãi biển và màu xanh vô tận của đại dương. Cho dù rất cuốn hút với công việc, nhưng nàng vẫn thỉnh thoảng ngược đầu lên, để đưa tầm mắt nhìn ra phía bên ngoài. Quang cảnh đẹp đẽ đã làm nàng vui tươi trở lại. Từng nhóm dân cư Bali thường qua lại trước khách sạn, trên đầu họ đội những giỏ liều. Cách bờ khoảng một trăm mét, một ngư dân già đang buông cần trên một chiếc xuồng nhỏ.

Bất ngờ, Clara thấy một cô bé đang cười trên chiếc xe đạp, nàng phá lên cười; vì cô bé này lia lịa đạp chiếc xe chạy đồng thời đưa một tay lên giữ mâm trái cây đang đội trên đầu. Ngạc nhiên, Hugues ngừng nói và nhìn theo tầm mắt của cô thư ký. Rồi ông ta vừa cười vừa gợi ý:

-Không ai có thể thoát được nền văn minh tiên tiến. Ngày nay, những cô gái Bali không còn ngần ngại dùng phương tiện vận chuyển cơ khí, để mang những lễ vật của họ vào đền thờ.

Một tuần lễ trước đây, kể từ ngày nàng đến Phương Đông, Clara đã bị nhấn chìm vào công việc nghiên cứu văn hóa người Bali với một lòng nhiệt tình. Lịch sử và những truyền thuyết của đất nước này luôn luôn làm cho nàng say mê, bởi vì chúng có nhiều tình tiết lôi cuốn. Nàng đã có dịp tham dự một ngày lễ tôn giáo và nhiều cuộc nhảy múa tế thần. Nàng kêu lên:

-Cảnh tượng cả lũ, cả đàn xe đạp, chen lấn nhau trước cửa ngôi đền, thật quá bất kính! Chúng ta sẽ phải đi dự một buổi lễ tại đền thờ!

Hugues hứa hẹn với nàng:

-Chúng ta sẽ cùng đi với nhau, và sẽ chụp vài tấm hình.

Trong lúc nói chuyện, ông ta nhìn bao quát lên người tùy viên của mình bằng một vẻ chiêm ngưỡng. Nàng cúi mặt xuống bối rối. Nàng đoán rằng, ông chủ của mình rất nhạy cảm với nét đẹp của mình, nhưng, rất khác xa với việc tân bốc, việc thích thú chiêm ngưỡng này đã đặt nàng vào một tình trạng lúng túng. Nhưng việc làm của họ đã ràng buộc, mỗi ngày họ đều phải gặp nhau, kéo dài hàng tiếng đồng hồ. Do đó, nàng e ngại, vào một lúc nào đó, ông ta sẽ cầu thân với nàng. Trong một tình huống như vậy, ông ta sẽ phản ứng ra sao, trước sự từ chối mà nàng sẽ sử dụng để ngăn cản ông? Nàng không muốn thắt nút lại bất kỳ mối liên hệ tình cảm nào, đối với bất kỳ ai trong tình cảnh này, nhưng đồng thời nàng cũng muốn bảo toàn những liên hệ tốt đẹp đối với cấp trên của mình.

Bất ngờ, với một giọng đầy ẩn ý, ông ta thì thầm:

-Clara, cô hãy nói cho tôi biết tại sao cô đã tới hai mươi sáu tuổi rồi, mà không có gia đình.

Trong khi đó, cô lại có một nét đẹp mê hồn?

-Số phận đã định sẵn cho tôi phải biến thành người con gái già – Nàng đùa vui để che đậy sự lúng túng của mình.

Hugues lắc đầu, phát biểu một cách dứt khoát:

-Không... theo tôi nhận thấy, cô không phải là người phụ nữ đích thực là độc thân... Tôi có một cảm giác là cô đã có chồng, nhưng mà một bi kịch đã cướp đi người chồng của cô và cô vui lòng trung thành với kỷ niệm của mình.

Clara nhìn ông ta ngạc nhiên. Không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ cần một chi tiết nhỏ, ông ta hầu như đoán được tất cả sự thật... Ông ta chỉ nhằm lẫn về việc hôn nhân góa bụa. Nàng quyết định không cãi chính lại, và giữ im lặng. Hugues chăm chú nhìn nàng, trong lúc quả quyết cho rằng giả thuyết của mình đưa ra là đúng đắn. Ông ta chậm rãi gật đầu, và quay lưng lại, đi về phía những cánh cửa sổ, nơi đó, ông đắm mình vào việc chiêm ngưỡng phong cảnh. Một cách mệt mỏi, nàng thở ra nhẹ nhẹ. Tốt nhất cứ để cho ông ta hiểu lầm. Như vậy, ông ta sẽ không còn dám bày tỏ gì ra trước những điều có thể ông đã chuẩn bị thực hiện đối với nàng...

Nàng ung dung đề nghị, trong khi gom lại những điều ghi chú:

-Tôi thiết nghĩ chúng ta nên quay về với công việc của mình. Ông đang tóm tắt các nghi thức tang lễ...

Đối với những người Bali, hỏa táng người chết có ý nghĩa rất quan trọng. Nó cho phép linh hồn bất tử được giải thoát ra khỏi xác phàm nhục dục, và bay vào cõi niết bàn. Nhưng giá cả của nghi thức này rất đắt, khiến cho nhiều khu vực dân cư nghèo đành phải mai táng tạm cha mẹ của họ, trong lúc chờ đợi gom góp đầy đủ số tiền cần thiết. Mặt khác, những gia đình giàu có, có được một số tiền đặc biệt dự liệu cho nghi thức này, dành cho mỗi thành viên trong gia đình của họ.

Hugues Nowell ngăn chặn nàng lại:

-Tôi không còn gì để đọc cho cô về vấn đề này nữa.

Qua giọng nói của ông, Clara hiểu được ông ta buộc phải bó tay... Một trọng trách lớn lao đè nặng lên đôi vai của nàng. Những bản tường trình của họ bị hạn chế trong kế hoạch nghề nghiệp, do đó, bây giờ nàng không còn phải thường xuyên cảnh giác trong những lúc ông ta có mặt...

Ngày hôm sau, Clara thức dậy vào lúc sáng sớm, mang theo máy chụp hình, nàng dạo chơi trên bãi biển. Nơi đó, nàng đã chụp được nhiều bức hình về những ngư phủ đang vung tay tung lưới vào mặt nước yên tĩnh. Những chiếc thuyền praos (thuyền Mã Lai – có ván thẳng bằng hai bên mạn), những chiếc thuyền buồm nhỏ nhỏ, êm ả lướt trên mặt biển, và nổi bật lên trên nền trời ửng hồng những tia sáng đầu tiên của mặt trời. Từ từ, bãi biển náo nhiệt hẳn lên. Mặc dầu hãy còn sớm tinh mơ, một nhóm những cô gái tóc dài đen nhánh, đi nhặt những mẫu san hô và vỏ sò, nói chuyện với nhau một cách vui vẻ. Những vật này sẽ được dùng vào việc trang trí đền thờ của làng, hay là bàn thờ trong từng gia đình. Thông thường, loại bàn thờ này nằm ngay trong vườn, và có một bờ tường nhỏ bằng đất nhồi khô bao quanh, để chống đỡ sự đột nhập

của những vị ác thần. Phía trước bàn thờ, luôn luôn được chèn đầy ắp nhiều loại đồ cúng, vì họ cho rằng, phần phước ban cho gia đình của họ là do những vị phước thần; còn tai họa nặng nề ập xuống là do những vị ác thần...

-Xin chào!

Một giọng nói trẻ con kéo Clara ra khỏi sự miên man của nàng. Nàng quay lại và nhìn thấy đằng sau lưng một chú bé người Bali khoảng mười tuổi. Nàng tươi cười trả lời:

-Xin chào! Tôi nghe thấy em nói tiếng Anh khá lắm?

Chú bé Bali trịnh trọng nói với nàng:

-Cháu học ở trường, cô ở đâu vậy?

-Ở tại khách sạn Bali Beach – Clara chỉ ngón trỏ hướng về cao ốc hiện đại ở gần đó.

Rõ ràng thật là tò mò, chú bé tiếp tục hỏi:

-Cô đang đi nghỉ hè hả?

Hơi ngập ngừng, nàng nói:

-Ờ...

Nàng không ưa giải thích nhiều về lý do nàng đến Bali. Nàng không biết được rõ, có thực là dân Bali tán thành một cuộc nghiên cứu về đời sống văn minh của họ không. Hầu như họ đều bảo vệ hòn đảo và lối sống của họ, tránh khỏi sự hủy hoại của nền văn minh của thế giới tiên tiến.

Chú bé có vẻ hài lòng với câu trả lời của nàng. Nó chào nàng với một vẻ nhã nhặn dễ thương trước khi rời xa. Tức thì, nàng trở về với sự hoang vắng tận cùng của bãi biển, và ngồi vào mép một chiếc xuồng hư hỏng để tận hưởng sự yên lành của phong cảnh kỳ diệu. Đôi mắt nàng nhìn thấy một cái giỏ đã được để lại trên bãi cát, và nàng cúi xuống nhặt lên, rồi quan sát nó. Không hiếm hoi gì những loại như thế này khắp đó đây. Dĩ nhiên, những giỏ đựng đồ cúng để dâng lên các vị thần linh, những vị thần không chịu hưởng một lần. Trong lúc này, ở nơi xa xa, những nhân công đang vội vàng – những con người Bali đem tất cả sự khéo léo và tưởng tượng của mình vào trong công việc của họ. Những vật họ sản xuất mà Clara đang cầm trong tay mang đầy tính chất dân gian, với những đường nét tinh tế, buộc nàng thốt lên:

-Ôi, thật là tuyệt diệu! Sao mà họ làm được...

Bất chợt, nàng khựng lại ngay, và gương mặt đỏ ran lên vì một người đàn ông, một người châu Âu, vào lúc đó đi ngang qua ngay bên cạnh nàng. Ông ta mỉm cười với nàng. Tuổi vào khoảng bốn mươi lăm, gương mặt có nhiều nếp nhăn, mái tóc bị cháy nắng của những người đã sống lâu năm dưới ánh nắng mặt trời vùng nhiệt đới. Ông ta vui nhộn hỏi nàng:

-Cô suy nghĩ bằng lời nói à? Đừng có ngượng, tôi cũng hay như vậy! Sống cô độc thường sinh ra thói quen đó...

Ông ta dừng bước lại, thú vị quan sát cô gái; ông ta lập lại:

-Sự cô độc không thành vấn đề lớn đối với một con người xinh đẹp như cô.

Lời khen ngợi này lại làm hồng đôi má nàng lên. Không nghĩ đến thói suồng sã của mình, người đàn ông lạ mặt, có vẻ thiện cảm, đề nghị nàng cho ông ta ngồi xuống bên cạnh, trên mạn xuồng. Họ nói chuyện băng quơ với nhau trong vòng vài ba phút, đưa ra những vẻ đẹp của phong cảnh Bali và những sắc thái riêng biệt của nó. Bất ngờ, người lạ mặt hỏi:

-Cô đến đây nghỉ hè à?

Clara trả lời:

-Không, tôi là một thành viên trong nhóm khảo cứu nhân chủng học.

-À, vậy à, tôi có nghe nói. Cô đang ở tại khách sạn Bali Beach phải không?

Clara ngạc nhiên, nói:

-Vâng, làm sao ông biết được?

-Tin tức trong đảo này bay đi nhanh lắm... Hơn nữa, tôi là hàng xóm của cô. Đúng ra tôi là quản lý một khách sạn, khách sạn Kapalan. Cô biết nó không?

-Có, tôi đã nhìn thấy nó trong lúc đi dạo. Theo tôi, nó thật dễ thương, rất lôi cuốn, và hơn nữa, nó nằm ngay trên bãi biển khiến cho nó luôn luôn dễ chịu.

-Nó đơn giản hơn khách sạn cô đang ở nhiều lắm; nhưng đồng thời, nó cũng rẻ hơn nhiều! Vào một chiều nào đó, xin mời cô đến thăm chỗ chúng tôi. Chúng tôi thường tổ chức những buổi tối khiêu vũ.

-Rất hân hạnh. Tôi sẽ cố gắng dẫn thêm vài người bạn trong nhóm, nhưng tôi không thể hứa trước được, vì họ rất bận rộn với công việc.

Người đàn ông đứng lên rồi bắt tay nàng. Ông ta tự giới thiệu:

-Tôi tên là Gareth Carter.

-Còn tôi là Clara West.

-Rất hân hạnh được biết cô. À này, cô là người đầu tiên không hỏi đến ý nghĩa cái tên của khách sạn Kapalan của tôi.

-Tôi nghĩ, nó mang tên của một loại cây, người dân Bali dùng loại cây này để khắc chạm những pho tượng.

-Chính xác. Vậy thì cô rất là thông thái! Tôi có thể sẽ kể cho cô nghe một giai thoại thú vị về loại cây Kapalan này, để cô nghiên cứu. Bây giờ thì không được rồi, công việc đang chờ đợi tôi, nhưng tôi sẽ không quên kể nó vào một buổi tối nào đó, khi cô đến nhà hàng của khách sạn.

-Tôi hứa sẽ đến thăm ông. Trong dịp này, nếu có thể, tôi rất hân hạnh được gặp bà vợ của ông.

-Không, cô sẽ không thấy được bà ấy đâu, vì bà ta không còn nữa. Tôi sống độc thân và tôi cũng đã quyết định sống tiếp tục như vậy!

Clara tò mò hỏi:

-Vậy à, ông sống một mình! Tôi nghĩ, đôi khi đời sống độc thân đã làm cho ông nặng nề.

-Không, cô lầm rồi. Ngược lại, tôi còn có một người bạn cộng tác trong công việc cũng trú ngụ tại Kapalan. Nhưng tôi làm việc một mình. Anh ta cung cấp cho tôi số vốn cần thiết để xây dựng khách sạn, và tôi quản lý nó.

Ông ta ngừng nói, và đôi chân mày nhíu lại. Hơi mang vẻ suy nghĩ và đau buồn. Clara đoán về những điều ông ta vừa nói, có lẽ đời sống giữa ông ta và người hợp tác không được thân mật lắm.

Gareth Carter tiếp tục:

-Người đàn ông này lanh lợi và rất giàu có. Ông ta chỉ chuyên chú về ngành hội họa. Tôi rất thích những tác phẩm của ông, cô sẽ được dịp nhìn thấy hai bức tranh, trưng bày tại nhà hàng của khách sạn, nếu cô đến đó.

Ông ta liếc vào chiếc đồng hồ đeo tay, xin lỗi, rồi chào từ biệt Clara. Nàng đưa mắt theo dõi người đàn ông khi ông ta sải bước xa dần trên bờ biển. Giai thoại về Kapalan được hứa kể lại đã khơi dậy tính tò mò trong con người của nàng. Nàng thuật lại chuyện đó cho Hugues Nowell suốt một buổi sáng. Ông ta nhiệt tình ủng hộ nàng, chấp nhận lời mời của Gareth Carter để được biết rõ hơn về câu chuyện đó. Việc nghiên cứu của họ sẽ được ích lợi thêm, nhờ vào câu chuyện quá dị thường này.

Hugues Nowell nhớ lại:

-Quả thật, tôi rất lấy làm ngạc nhiên về lời đồn đại liên quan đến đề tài này. Tôi đã cố gắng dò hỏi một trong những người phục vụ tại nhà hàng, nhưng anh ta đã từ chối trả lời những câu hỏi của tôi. Họ thật là mê tín..

-Vậy thì theo ông, Gareth Carter muốn thảo luận với tôi toàn bộ tình tiết này sao?

-Đúng, tôi cũng không có thì giờ đi đến Kapalan, nhưng tôi khuyên cô nên đi đến đó càng sớm càng tốt. Tại sao không phải là chiều nay nhỉ? Cô sẽ có được một bữa ăn tối ngon miệng ở đó! Hãy cố gắng nhớ càng nhiều càng tốt.

Clara gật đầu đồng ý, và không chần chừ, gọi điện thoại ngay Gareth Carter, báo cho ông ta biết nàng sẽ đến.

Vào đúng giờ hẹn, Clara đã có mặt tại khách sạn Kapalan, khi trông thấy nàng, Gareth bật ra tiếng huýt gió tán dương nàng. Nàng diện chiếc áo dài màu đỏ thẫm, và choàng thêm áo khoác mỏng, màu thanh nhã. Mái tóc của nàng rực lên những tia sáng vàng óng ánh dưới những chùm đèn của phòng khách nơi lối đi vào. Với một nét đẹp tự nhiên, toàn hảo, nàng chỉ trang điểm phơn phớt, và đeo thêm một chuỗi ngọc trai xinh xắn quanh cổ mảnh mai, lộ màu da rám nắng biển mà nàng vừa có được.

Gareth Carter khen ngợi nàng:

-Cô đẹp mê hồn! Các khách hàng của tôi sẽ tha hồ phỏng đoán trong bữa ăn tối này, sao tôi

có được một cô bạn gái xinh đẹp như thế này!

Được khen ngợi về vẻ đẹp của mình, nàng hơi bối rối. Nàng hỏi chủ nhân về nơi gửi quần áo để cho nàng có thể cởi chiếc áo choàng ra. Ông ta dẫn nàng đi đến một cái buồng nhỏ, kề cận phòng khách:

-Ở phía này, à này, sao cô lại không gọi tôi bằng cái tên đơn giản Gareth nhỉ?

-Được... thế thì ông hãy gọi tôi bằng Clara.

-Rất vui lòng, cái tên thật dễ thương.

Nàng treo chiếc áo choàng vào móc áo, trước khi trở lại với Gareth, nàng sửa lại mái tóc trước tấm gương nhỏ. Tấm gương phản chiếu lại cho nàng thấy được hình dáng của một cô gái tóc vàng, có đôi mắt sâu muện. Charles... Trước đây chàng đã từng làm cho nàng vui sướng biết bao, bằng những lời ca tụng của chàng! Hiện tại, những lời khen tặng của đàn ông đối với vẻ đẹp của nàng chỉ lưu lại trong nàng một cảm giác hoàn toàn trái ngược. Nếu có một người đàn ông nào khác bình phẩm về màu sắc kỳ diệu và mê hồn của đôi mắt, về vẻ đẹp của gương mặt với hàng lông mi màu tro của nàng, tức thì giọng nói người yêu của nàng lại vang lên bên đôi tai, gọi dậy trong lòng nàng một nỗi thương tiếc nhức nhối. Nhưng, chàng có còn được giọng nói luôn luôn làm cho nàng xao động nữa không? Nàng nhận ra một nỗi buồn thầm kín, mà ký ức của nàng đã biểu lộ ra, mỗi ngày một thêm... Những mẫu kỷ niệm hãy còn tồn tại, chính chúng cũng đang tan chảy vào vô tận, để lại phía sau một vực thẳm bao la mà không một ai lấp đầy được...

Thở dài, người con gái bước trở lại phòng khách. Gareth liền dẫn nàng đến quầy rượu, mời nàng một ly khai vị. Sau đó, ông dẫn nàng qua nhà hàng. Tại đây, có bày sẵn một cái bàn dành riêng cho họ, kê phía sau một tấm màn màu xanh lá cây. Gần kề, tiếng rì rầm của sóng đang mơn trớn bãi biển, thấm vào bên trong gian phòng, qua những cửa kiếng đang được mở rộng. Vầng trăng đã nhô trên những rặng cây dừa ven bờ... Phong cảnh mang một nét đẹp lộng lẫy, không gian êm ả và tỏa ngát hương thơm, tất cả đều gây nên nguồn cảm hứng cho những mơ mộng lãng mạn. Mơ màng, Clara tự hỏi tại sao kỷ niệm về Charles cứ thường xuyên hiện diện trong nàng, vào trong những ngày gần đây.

Sau khi người phục vụ đem đến cho họ món ăn đầu tiên đã bước đi xa, Gareth bắt đầu kể lại giai thoại đã hứa. Ông báo trước với nàng:

-Trước khi tôi kể cho cô nghe câu chuyện về cây Kapalan, tôi buộc phải cho cô biết những tình tiết đóng vai trò quan trọng trong việc xây dựng nên khách sạn, và những tình tiết đó cũng rất kỳ lạ. Vào khoảng vài năm trước đây, tôi đã sống tại Bali, nhưng tôi đã phải trải qua một giai đoạn đen đui của cuộc đời, phải giải quyết nhiều việc riêng tư. Tôi đành phải rời bỏ hòn đảo tuyệt diệu này. Lúc đó, vào một buổi chiều, tôi gặp một người đàn ông trên sân thượng có bể bơi của một khách sạn vùng lân cận. Chúng tôi đã thảo luận với nhau trong giây lát, và ông ta đã thông cảm cho tôi. Thế rồi, ông kiếm mua một miếng đất, tại Sanur, để xây tại nơi ấy một căn nhà, dùng để ở thường xuyên. Lúc bấy giờ, ông trú ngụ tại khách sạn Bali Beach, rồi đã bị vùng này quyến rũ, nên ông không còn muốn ra đi nữa. Ý thích của ông cũng thật là dễ hiểu...

Clara gật đầu tán thành. Nét đẹp như thiên đường ở nơi đây cũng đã làm mê hồn nàng.

Nàng đã vui vẻ tự nguyện trở thành một nữ tù binh tại thiên đường này, cho đến mãi mãi... Làm sao mà người ta có thể yêu thích được thế giới văn minh, đời sống về đêm của những thủ đô, những ngọn đèn neon màu sắc rực rỡ của chúng, cho bằng hòn đảo đã được các thần linh chúc phúc, được yên ủi bởi một đại dương xanh thẳm trong lành?...

Gareth kể tiếp. Một sự ngẫu nhiên kỳ lạ, tình cờ ông ta nghe nói về một miếng đất được bán tại Sanur, do một người ngoại quốc cũng yêu thích Bali kể lại. Lập tức, ông đầu thầu mua ngay miếng đất đó, để xây dựng khách sạn. Qua vài tháng sau, những công trình xây dựng khách sạn Kapalan được khởi công.

Clara phát biểu:

-Nhưng, tôi cứ tưởng người này chỉ muốn dựng một ngôi nhà thôi.

-Dĩ nhiên. Vào lúc đó, tôi đã đưa ra những vấn đề trong khi tiến hành công việc, và rồi tôi đã cố gắng vượt qua. Bị lung lay vì bản chất hào phóng rất đáng quý, ông ta đã có nhã ý giúp tôi. Ông nảy ra ý định xây dựng khách sạn để sau đó, tôi quản lý nó, và ông ta để lại cho tôi quyền sử dụng những nguồn vốn rất vụ lợi của ông đã làm cho tôi xúc động nhiều, ông đã cho tôi với tư cách là người hùn vốn tương đương vào trong công việc kinh doanh, chỉ có một đòi hỏi, đơn giản dành riêng cho ông một miếng đất. Sau đó, ông đã xây dựng một ngôi nhà tuyệt đẹp, mang sắc thái kiến trúc của dân Bali. Cô có để ý đến cái cổng làm bằng sắt uốn cong, cách đây độ chừng một trăm mét, trên bãi biển không? Cách cửa đó mở ra trên một công viên bao quanh ngôi nhà. Người ta không thể nhìn thấy được ngôi nhà, vì nó ẩn mình phía sau một tấm màn cây thực thì. Người bạn của tôi đã sống một đời sống hoàn toàn yên lặng, và hơn tất cả mọi điều, là để tránh né những con mắt xoi mói.

Clara nhớ lại:

-Có, đương nhiên, tôi đã nhìn thấy cánh cửa sắt ấy. Hơn nữa, tôi đã tự hỏi ai là người đang sống ở giữa những loại hoa và những rặng cây này. Thú thật, tôi cũng ước ao có được một đời sống ẩn dật hạnh phúc như vậy, thoải mái sống trên một trong những bãi biển đẹp nhất thế giới...

Gareth cắt ngang:

-Clara, cô hãy tỉnh giấc mơ đi, người đàn ông này đã không ước ao, nhưng mà lại đáng thương... Ông ta không bao giờ thổ lộ tâm tư, nhưng người ta đoán, qua đôi mắt chứa nhiều đau khổ, thì ông vẫn còn tiếp tục đau khổ... Dầu sao đi nữa, người bạn của tôi không phải là đề tài câu chuyện của chúng ta đang nói. Hãy quay về với giai thoại Kapalan. Khi những công trình kiến trúc ngoại vi đã hoàn tất, và thiết kế nội thất đã được sắp đặt, tôi hết sức muốn khánh thành ngay...

-Đương nhiên.

-Lúc bấy giờ, những vấn đề của chúng tôi mới bắt đầu... Tôi đã không nghĩ đến việc mê tín của dân địa phương, chúng có ngay trong đại đa số quần chúng Bali. Tất cả bọn họ đã từ chối làm việc một cách khôn khéo, cho đến khi họ chọn được “ngày lành tháng tốt” do các thần linh quyết định...

-Trong những điều kiện như vậy, ông đã làm sao?

-Không làm được gì cả. Tôi đã kiên nhẫn trong ít lâu, nhưng không mang lại kết quả gì. Không một công nhân nào chấp nhận khai trương trước ngày bình minh của “ngày lành tháng tốt” đó!

-Vậy ông có phải trả lương cho họ trong thời gian chờ đợi đó không?

-Không. Trái lại, họ không quan tâm gì đến việc đó. Hơn tất cả mọi sự, họ chỉ sợ làm phật lòng các chư vị thần linh vào lúc khai trương một công việc làm ăn.

-Vậy thì các vị thần linh đã tỏ ra cho họ thấy “ngọn lửa xanh” à?

-Chà! Tôi không biết rõ được chuyện đó đâu.

-Vậy à, rồi tình trạng đó cứ kéo dài mãi à...

-Đúng, kéo dài hàng mấy tuần lễ. Tôi đã thực sự bắt đầu sa sút tinh thần mà không hề hay biết. Đã từng sống tại Á châu nhiều năm trước đây, tôi là con người ...không chịu thua cuộc trước. Đối với những vấn đề đỡ nghiêm trọng, tôi luôn luôn có một thái độ đùa cợt, toan liệu vượt qua nó bằng cách đề ra một mục tiêu cao hơn.

- Điều gì đã xảy ra, chung cuộc mời đáng kể?

- Tôi nắm lấy một ý nghĩ bất chợt nảy ra. Tôi đến tìm một người bạn và hỏi ý kiến anh ta, có vợ là người Bali, anh ta biết rất rõ những điểm cấm kỵ của họ. Anh ta khuyên tôi nên tìm đến một nhà sư. Và, vào một buổi sáng đẹp trời, tôi đã đón tiếp tại khách sạn, không phải một, mà là nhiều vị sư tăng thánh thiện này! Họ đã chúc phúc cho toàn bộ tòa nhà bằng cách rải hương thơm, nước thánh, đồng thời niệm chú, từ hăm rượu cho đến mái vòm. Lạ lùng! Cuối cùng, cái ngày lành đã đến, Kapalan có thể khai trương!

- Vậy mà tôi cứ tưởng ông đã vượt qua bằng cách khác, ông khai trương khách sạn cho dù với thái độ lừng khờ của nhân công, để xem có việc gì xảy ra nào?

- Để rồi tôi phải làm việc, một mình, công việc của ba mươi người à? Rồi sẽ không còn ai chấp nhận làm việc tại đây nữa. Cho dù là một người phụ nữ, kể cả phụ nữ ngoại quốc, khi đã sống tại Bali, thì cũng phải uốn mình theo hàng ngàn lễ thói đã ngự trị đời sống trên đảo. Các nhà sư ở xứ sở này đều là những vị pháp sư, có cả thiện lẫn ác. Cô còn chưa hiểu hết nơi này. Những đồ cúng cho thần linh đặt rải rác khắp các nẻo đường, trong các gia đình, tại mỗi một ngã tư, rồi cô có biết được bà quản lý khách sạn luôn đặt những bó hoa cúng vào trong xe hơi của tôi, để bảo vệ cho tôi suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ trong ngày khỏi bị những tai nạn không?

Clara im lặng trong giây lát. Sau cùng nàng nói với một giọng rất mơ màng:

-Tôi nhận thấy câu chuyện này rất thú vị và đồng thời rất bổ ích. Những người dân Bali hết lòng, hết mực tin vào sự hiện hữu của những vị thần linh. Tôi nghĩ đến những dân tộc được gọi là văn minh đều phải tỏ ra ganh tị với họ....

Đã bao lần nàng muốn dâng hiến cho một mục tiêu, một lý tưởng.. Lại thêm một lần nữa,

tên của Charles lướt qua trong tâm trí nàng. Từ khi chàng ra đi, nàng nhận ra cuộc đời mình chỉ còn là sa mạc quạnh hiu...

Người phục vụ đến, bày ra trước mặt họ vô số tô đĩa nhỏ, đựng thức ăn ngon miệng của dân cư Indonésie. Trong lúc họ thưởng thức những món ăn tuyệt vời tỏa ngát hương thơm, Gareth lại bắt đầu câu chuyện:

-Bây giờ, chúng ta hãy về lại với giai thoại mà tôi đã hứa với cô. Có ba loại cây linh thiêng tại Bali. Một trong ba cây đó ở tại Kapok, hay là Kapalan. Nó ở ngay trước khách sạn của chúng ta. Vào một hôm, nó bị ngã xuống bởi vì thối ủng rữa, hay nói một cách đơn giản là, nó đã già cỗi. Nhưng rồi sự việc đó như là một điềm dữ đổ ập xuống trên hàng ngàn người, làm cho họ rụng rời không bút nào tả nổi. Họ tin là sẽ có một thời kì đen tối do các ác thần gây ra, và họ còn lo ngại về cơn giận dữ của những phước thần trước sự mất mát gốc cây linh thiêng nhất. Tôi đã buộc phải cho người tìm kiếm và mời một nhà sư, theo sự đòi hỏi chung của họ. Do đó, tôi đã mời một vị, nhưng bảy vị đã đến để thanh tẩy tai họa! Những nghi thức khó hiểu đã được làm hoàn tất, và sự bình yên trở về lại với mọi người.

Clara kêu lên:

-Giai thoại thật là hấp dẫn! Người chủ của tôi chắc chắn sẽ rất thích thú!

Vừa cười, nàng vừa nâng ly rượu lên rồi nhắm nháp một ngụm. Nàng lại thúc hối Gareth:

-Ông làm ơn kể tiếp cho tôi biết về phản ứng của người bạn của ông trước sự kiện này như thế nào.

-Ông ta là người ít nói, và không bao giờ chia sẻ những tư tưởng của mình với người khác..... Trên thực tế, trong vòng bốn năm qua, tôi chưa thể đạt tới được việc làm sáng tỏ những điều trắc ẩn về con người được sinh ra để cô độc: không bao giờ ông ta tìm kiếm bè bạn, và ông ta chỉ nói chuyện với những người cần thiết. Thỉnh thoảng, ông ta mới vui lòng rời khỏi căn nhà xinh đẹp của mình, tới đây ăn tối, tại nhà hàng... Nhưng ông từ chối hòa nhập vào với các khách hàng. Do đó, tôi phải chuẩn bị cho ông ta một chiếc bàn phía đằng kia, tại cuối sân thượng, để tránh tất cả những cặp mắt dòm ngó

Gareth phất tay chỉ vào một góc lờ mờ tối, ông cũng đang ngồi khuất sau một bức màn màu xanh thẫm. Rồi ông chìm đắm vào trong một sự im lặng trầm ngâm. Sau một hồi lâu suy nghĩ, ông ta trở về lại với hiện tại, và hỏi:

-Chúng ta đang nói về cái gì nhỉ? À! Về những phản ứng của người bạn tôi, trước những vấn đề tôi gặp phải... À... Đúng, ông ta chấp nhận chúng nó bằng một thái độ rất ư là triết gia, và phát biểu rằng, cái tính cách đời sống tại Bali buộc phải có những sự tháo gỡ rối rắm bằng những tập quán của địa phương...

Clara kết luận:

-Ông ta có vẻ rất khoan dung. Ông ta độc thân, tôi cứ ngỡ là...

-Không, một cách đơn giản tôi nói với cô rằng ông ta sống một mình. Ông đã bị chết vợ vài năm trước đây.

-À, ra vậy, bây giờ thì tôi nhớ lại câu chuyện đó rồi. Có phải ông ta là người Anh, cũng giống như ông không?

-Phải, nhưng ông ta đã sống tại Á châu lâu lắm rồi, ở Singapore, hình như vậy đó. Người vợ của ông bị qua đời vào lúc còn rất trẻ, Có thể, cảnh sớm bị góa bụa này là nguyên nhân chính làm cho ông vui lòng với cuộc sống ẩn dật

Gareth nhướng mắt lên và ngạc nhiên về những nét thay đổi trên gương mặt của Clara. Ông hốt hoảng hỏi:

-Có chuyện gì xảy ra vậy? Cô cảm thấy mệt trong người à?

Trong một khoảnh khắc, không có một lời nào thốt ra được khỏi đôi môi nhợt nhạt của nàng. Cuối cùng, với tất cả sức lực, nàng mấp máy:

-Người đàn ông này.. Người bạn của ông... Tên gì vậy?

Gareth ngạc nhiên đáp lại:

-Tên của ông ta? Charles Millard. Nhưng tại sao cô lại hỏi tôi về...

Đột ngột, ông ta im bặt. Đôi mắt của ông bị khựng lại ngay lối đi vào của nhà hàng. Ông ta báo cho nàng biết:

-Ông ta kia. Tôi phải đi dọn sẵn cho ông ta một cái bàn như thường lệ

Clara không còn nghe được ông nói điều gì nữa. Nàng bất thần đứng bật dậy, làm ngã nhào chiếc ghế xuống nền nhà lát gạch ô vuông, tạo ra một tiếng động lớn. Bị giật mạnh bởi tiếng động này, tất cả các khách hàng đều quay lại nhìn nàng. Nhưng nàng không còn nhìn thấy ai nữa... Nàng lặng nhìn vào người đàn ông mà nàng bị buộc phải tự biệt trong những tình trạng đau khổ, tám năm về trước, và bất ngờ, chàng lại xuất hiện như một bóng ma, ngay ngưỡng cửa của căn phòng...

Chương ba

Không để ý tới những gương mặt tò mò bao quanh, Charles và Clara sững sờ nhìn nhau. Thời gian ngừng lại. Mặc dù tình cảm mãnh liệt bao trùm lấy nàng, nhưng nàng vẫn suy nghĩ một cách máy móc rằng, không bao giờ nàng lại không nhận ra được người yêu của mình, cho dù Gareth Carter không xác nhận cho nàng biết người đàn ông đó là Charles Millard. Chắc chắn chàng phải hiện diện không khác xa với những người đàn ông khác đang hiện diện trước mặt nàng, và không thể khác hơn với hình bóng thân thương của dĩ vãng. Thế nhưng, nụ cười khô khan và ánh mắt xa lạ trong tia nhìn đầu tiên giống như họ chưa bao giờ biết nhau. Một cách nghi ngờ và sợ hãi, nàng lòng bùng gọi:

-Charles...

Chậm rãi, chàng bước gần đến nàng. Gareth chăm chú hết nhìn người này đến người kia với một vẻ bối rối. Ông ta nhận ra được, sau giây phút ngập ngừng:

-Quý vị đã từng quen nhau...

Charles thừa nhận với một giọng hồ hững:

-Đúng, dĩ nhiên... Chúng tôi đã thường gặp nhau, Clara và tôi, chừng vài năm...

“Chúng tôi đã thường gặp nhau!” Bàng hoàng, Clara nhìn sững sờ vào chàng với một vẻ hoàn toàn kinh ngạc. Một sự hỗn độn ghê gớm ngự trị trong tâm khảm nàng, cho dù nàng đã cố hiểu lý do sự thay đổi của người yêu qua cái con người gầy yếu, hận thù, trong cái phong cách khinh thường mọi việc.

Gareth bước tới bên cạnh người bạn và hỏi:

-Anh có tính ăn tối ở đây không?

Chàng cộc lốc trả lời:

-Có.

Gareth quyết định:

-Vậy thì, tôi phải chuẩn bị cho anh cái bàn như thường lệ

Rồi ông ta rời khỏi bọn họ, đi kiếm một người phục vụ để sai bảo.

Charles bắt đầu nói chuyện với một giọng nặng nề và mỉa mai:

-Cô ngạc nhiên vì gặp tôi ở đây chứ gì? Clara? Và này, tôi thì cũng như vậy... Có phải cô đi nghỉ hè tại Bali không?

Một cách mệt nhọc, nàng nói:

-Phải... Có thể gọi là...

Đã biết bao lần, nàng đã tưởng tượng đến sự gặp gỡ này trong quá khứ? Hơn cả ngàn lần... Nhưng, trong giấc mơ của nàng, những sự hội ngộ luôn xảy ra trong một niềm hạnh phúc nồng nàn. Khi Charles và nàng lao vào nhau, người này trong vòng tay người kia, kêu lên vui sướng cho sự nối kết lại của những con tim trung thành và kiên nhẫn đợi chờ nhau... Chắc chắn nàng đã phải cam chịu ngay từ lúc đầu sự thay đổi ngoại hình của người yêu, mà thời gian đã tàn phá chàng. Đối với nàng, nàng cũng chẳng còn là một cô gái mười tám tuổi. Nhưng chàng không thể trong một tình trạng hốc hác lạ lùng như vậy, lưng hơi cong, trong bộ đồ vét cũ kỹ, và cầu thả; và chàng Charles mà nàng đã từng sùng bái, bây giờ lại là con người này. Chuyện gì đã xảy ra cho chàng? Trong lúc này, nàng không thể nhận ra được một người bạn trong con người đang nói chuyện với nàng, nó còn kém hơn một người yêu...

Nàng nghe Charles lặp lại, giọng chàng như vọng lại từ một nơi xa xăm:

-Có thể gọi là... có phải cô đến đây với.. với chồng của cô à?

Chàng nói ra những chữ sau này với một âm điệu hận thù khủng khiếp. Bị xúc phạm, nàng cũng không trả lời câu hỏi kỳ lạ này. Qua một cái nhìn sững sốt, nàng phân tích những đường nét trên gương mặt của con người mà nàng đã nguyện ước trung thành trong những năm trước đây. Hai tay chắp sau lưng, đôi chân mày cau lại một cách nghiêm khắc, chàng chờ đợi câu trả lời của nàng. Bằng tất cả cố gắng của lòng nhiệt thành, sau cùng nàng mở lời:

-Em cộng tác với một nhóm nghiên cứu....

Đôi mắt của Charles lại lóe lên một tia sáng dữ dội hơn, đột ngột chàng hỏi gần giọng:

-Nghiên cứu cái gì?

Thêm một lần nữa, Clara không thể trả lời ngay được. Những giọt nước mắt đắng cay bắt đầu lan ra dưới làn mi của nàng. Một cách xao xuyến, nàng cố gắng làm sống lại trong người nàng những tình cảm đã có được vào thời kì Charles còn tôn trọng nàng trước đây. Thế nhưng, điều ao ước đó bị thất bại hoàn toàn... Chỉ hiện ra trong tâm trí nàng những kỷ niệm về những ngày tháng dai dẳng, và những năm dài cô độc, căn cỗi. Với một lòng trung thành và với nỗi niềm hy vọng không nguôi, nàng đã đợi chờ ngày tự do của chàng, tin tưởng- sớm hay muộn- những làn mây xám đen phủ kín những ngày buồn thảm sẽ bị xua tan, thay vào đó, là chiếc cầu vồng rực rỡ. Nhưng hiện tại nàng hiểu được mặt trời tình yêu sẽ không bao giờ còn sưởi ấm nữa.. Như ngọn đèn dầu leo lét bùng lên trước khi tắt, nàng tìm nét dịu dàng, lòng nhân từ trên gương mặt của người yêu thêm một lần nữa: những nét trước đây, nàng đã yêu dấu biết là dường nào. Nhưng những nghị lực còn rơi rớt lại này, cũng đều bị thất bại... Không định hướng được khi chạm với thực tế, nàng bối rối trả lời:

-Em làm việc với ông Nowell...

Chàng mất bình tĩnh cắt ngang câu nói:

-Được, nhưng mà cô làm việc gì kia chứ?

-Nghiên cứu nền văn hóa của người Bali. Các kết quả về những công trình nghiên cứu này sẽ được công bố tại Luân Đôn.

Charles nhếch môi khinh bỉ; chàng bắt đầu nói bằng một giọng hằn học:

-Tôi hiểu... Các người chỉ là những kẻ ăn cắp văn hóa... dưới một chiêu bài thông minh, các người muốn làm biến chất hòn đảo tuyệt vời này, làm sai lệch nó bằng những bản điều tra, những buổi hội nghị của các người...

Giọng của chàng vang lên do một lòng căm ghét, làm cho Clara run sợ. Trong phút chốc, nàng cảm thấy muốn quay gót và tránh ra xa con người này. Nhưng một phần khác trong bản thân của nàng lại muốn nối kết với hình bóng quá khứ của nàng. Nàng hy vọng làm sao hiểu được lý do đã khiến chàng quá thay đổi. Có thể nàng có khả năng, đối phó lại với tất cả, lập lại một tình bạn giữa hai người giống như xưa, qua sự tôn trọng những tình cảm họ đã từng chia sẻ cho nhau, ngày xưa.. Không hiểu được việc đó, nhưng Gareth Carter có thể đã đoán ra được sự thật. Cái chết của người vợ trẻ đã gây ra cho Charles biết bao nỗi đau khổ sâu xa, và đã đưa chàng vào một đời sống ẩn dật, hiềm khích với tất cả mọi người, quay mặt đi trước tất cả những lời khuyên can... Chỉ có mối đau khổ tạo ra từ đám tang này, mới có thể giải thích được tình trạng sa sút thể lực và đạo đức hiện tại của chàng. Dần dần từng bước chàng đã yêu người vợ do hoàn cảnh đã áp đặt cho chàng, thế rồi họ đã gắn bó vào nhau trong vài năm sau đó. Dầu cho có được câu trả lời hợp lý này, những vẫn còn có hai câu hỏi quay cuồng trong đầu óc của nàng. Ngay trong tình trạng đau khổ chàng đã trải qua, tại sao Charles lại có vẻ hằn học? Và tại sao chàng lại đặt vấn đề có phải nàng theo chồng đến Bali không? Bị thôi thúc một cách dữ dội, nàng hỏi chàng:

-Tại sao anh tìm hỏi về người chồng của em?

Nụ cười khinh mạn phát sinh từ tính cách cô độc, đọng lại trên gương mặt người yêu, làm cho nàng ngao ngán:

-Tôi muốn biết nếu thật cái anh chàng này có mặt tại Bali với cô... À, nhưng điều đó không quan trọng. Thực ra, tôi tự giễu mình thôi.

Trong một giây phút ngắn ngủi, ánh mắt của họ đan vào nhau, Clara đọc được trong đó con người của Charles ngày xưa, nàng bị bối rối, cúi đôi mắt xuống. Khi nàng ngước lên, thì chàng vẫn cứ đăm đăm nhìn thẳng vào nàng. Cuối cùng, chàng nói ra trong một thái độ hoàn toàn ngạo mạn:

-Tối nay, tôi dự tính ăn tại đây, nhưng tôi đã thay đổi ý định... Báo lại điều đó cho Gareth khi ông ta trở lại đây. Tôi chúc bà một đêm ngon giấc, thưa bà West!

Cả người nàng run rẩy, nhột nhột, Clara dõi mắt theo chàng trong khi chàng sải dài bước ra khỏi nhà hàng. Tại sao Charles gọi nàng là bà West? Và đột nhiên, nàng vỡ lẽ ra tất cả... Một sự rụng rời sâu xa choáng ngợp lấy thân thể nàng. Đáng chết thật, chàng đã trở lại nước Anh sau cái chết của Daphné và đã nghe tin từ một kẻ thứ ba nói về việc nàng đã đổi tên họ, tức khắc, chàng nghĩ ngay đến việc nàng đã lấy một người đàn ông khác làm chồng! Nhưng, điều đó đã chứng tỏ được rằng chàng đã không nhận được những bức thư trong đó nàng đã giải thích tất cả.. tại sao? Dần dần, những mẩu trò chơi ghép hình đau buồn được xếp dần vào vị trí của nó.

Daphné đã đóng một vai trò quan trọng trong sự bất hạnh này, và Clara không phải khó khăn để nghiệm ra điều đó. Những tình cảm đối chọi cứ quện vào nhau trong tâm hồn nàng vào khoảnh khắc đó. Nhưng lòng trắc ẩn đã nhanh chóng chiến thắng sự oán thù. Làm thế nào nàng lại có thể muốn cô gái chết non có được một việc làm tế nhị của người đưa thư riêng cho chồng mình? Cô ta đã ghen tuông và lo sợ về sự liên lạc giữa chàng và Clara sẽ dẫn đến những tình cảm và thúc đẩy hai người tìm gặp lại nhau, cho dù khoảng cách không giản đã ngăn chia hai người. Nhưng lập luận này để lộ ra một nhược điểm.. Chỉ cần có một lần tin vào tình yêu của người chồng, thì cũng đủ Daphné thổ lộ sự có mặt của những bức thư này ra cho chàng! Bấy giờ, cô ta chẳng còn gì để mà lo ngại một đối thủ xa xôi, và đã bị lãng quên... Có thể, là tù nhân của điều mình tưởng tượng ra, cô ta đã dẫn dắt chàng vào trong một sự không biết tin tức gì, để chặn đứng cơn nóng giận của chàng trước một việc làm soi mói như vậy

Clara không tài nào giải thích được tại sao Charles tin vào một cuộc hôn nhân áp đặt, và lại tin được một sự phụ bạc về phía nàng. Còn phía kia, sự ngẫu nhiên và điều bất hạnh đã đóng tròn vai trò gây ra tai họa. Không còn nghi ngờ gì nữa là vị hôn phu của nàng đã quay trở về chốn cũ của nàng, và, đã không tìm kiếm nàng mà đã đi dò hỏi những người hàng xóm. Những người này đã được Clara cho biết những tình tiết cốt lõi việc nàng thay đổi tên vào lúc Clara đến viếng thăm họ. Nhưng, với thời gian, ký ức của họ đã phỉnh lừa họ. Do đó, họ đã cung cấp những tin tức sai lầm hay thiếu hụt đầu đuôi, nên sự đổ vỡ này chính họ đã gây ra. Nàng không còn một người thân thích, Charles không thể nào xác nhận tính trung thực, bằng những nguồn tin thâm lượm được. Qua vài phút chuyện trò với chàng cũng đủ để xác định lại sự thực.. Clara có thể giải thích được sự hiểu lầm này, bằng cách đi đến gõ cửa nhà của Charles. Nhưng vào lúc này, nàng có ước muốn điều đó thật sự không? Chàng đã thiếu mất sự ân cần để làm sáng tỏ tình thế, khiến cho nàng sững sốt. Chắc chắn, nàng bị ám ảnh bởi một sự chối từ... Người yêu của nàng không còn một vẻ gì tỏ ra muốn gần bó với nàng nữa. Trong tâm trạng bệnh hoạn và gây hấn, dứt khoát chàng sẽ từ chối nghe và sẽ thẳng tay tát vào mặt nàng... Nàng không hy vọng chịu đựng được sự lăng nhục này.

Vàng trán nhăn lại vì những điều nàng đang suy nghĩ, nàng cố ước lượng một cách thật khách quan lời phàn nàn của Charles đối với nàng. Bốn năm về trước, trong những ngày đau khổ tiếp theo sau cái chết của Daphné, chàng đã trở lại nước Anh để tìm kiếm nguồn an ủi bên cạnh nàng. Chàng đã cần sự giúp đỡ về đạo đức, sự ân cần, do đó tên người yêu của chàng tức khắc phải hiện vào trong tâm trí chàng vào lúc đó. Chắc hẳn chàng đã giải thích - nếu chúng chưa được rõ ràng - rằng chàng không thể dâng hiến tình yêu cho nàng nữa, nhưng chàng lưu giữ một tình bạn và một cử chỉ âu yếm hỗ tương. Thế nhưng, chàng đã nhận được một tin sét đánh về một cuộc hôn nhân của nàng, và, vậy là sự phụ bạc đã về phía nàng. Không khó khăn gì để cho nàng tưởng tượng ra được sự chua chát và nỗi thất vọng, chàng đã gặp phải. Chắc chắn, chàng không thừa nhận là đã không báo cho nàng biết ngày giờ chàng quay về, trước khi chàng làm một chuyến hành trình lâu ngày về lại vương quốc Anh. Bị thất bại, dù lúc bấy giờ, chàng lại trên đường qua Phương Đông, để rồi bị mắc cạn trên bãi biển Sanur, nơi đây, chàng sống trong sự tôn thờ kỷ niệm về người vợ quá cố.

Bị rụng rời khi Clara nghĩ đến sự suy sụp khủng khiếp về cơ thể mà Charles đã trải qua. Nàng đã giữ hình ảnh về một người đàn ông khỏe mạnh, yêu đời, luôn ăn mặc chỉnh tề, thanh nhã.. nhưng bây giờ, nàng gặp lại gã giang hồ, đầu tóc quá dài, áo quần nhếch nhác, bẩn thỉu.

Với những nguồn tài chính lớn lao mà chàng tùy thích sử dụng, trong hiện tại, với những gia nhân gắn liền với đời sống sung túc và với những tiện nghi sẵn có của chàng, phải chăng vì vậy, mà chàng không còn cần tỏ ra lịch thiệp?

Gareth quay trở lại bàn của họ, cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng. Ông ta tỏ ra rất sửng sốt vì không thấy Charles ở bên cạnh nàng nữa. Với một vẻ bình tĩnh mà chính bản thân nàng cũng phải ngạc nhiên về chính mình, Clara báo tin cho ông biết:

-Ông Millard đã thay đổi ý định. Ông không ăn tối tại đây vào tối hôm nay...

Gareth nhún vai, rồi nói với một vẻ cam chịu:

-Ông ta đã như vậy nhiều lần rồi. Tôi gần như mất hết cả niềm hy vọng để lôi kéo ông ta ra khỏi cái hang và thói thói cục mịch của ông... Thôi, mặc kệ ông ta hãy ăn nốt bữa ăn của chúng ta, và cố hãy kể lại cho tôi nghe, Charles và cô đã gặp nhau trong trường hợp nào...

Một tiếng đồng hồ sau, Clara về lại phòng mình tại khách sạn. Nàng bước ra lan can, lặng ngắm đêm trăng vàng vạc, ánh sáng long lanh phản chiếu màu bàng bạc trên mặt đại dương yên tĩnh. Làn gió biển lay động nhẹ nhàng những cành lá dừa trên bờ biển. Đêm hôm trước, nàng cũng đã chiêm ngưỡng phong cảnh, cũng vào giờ này, nhưng đầu óc của nàng hoàn toàn khác hẳn với lúc này! Trong khoảng vài giây, nàng đã quên đi sự sầu muộn đã đeo đuổi nàng bấy lâu. Nhưng làm thế nào, nàng có thể tiên liệu được sự gặp lại Charles bất ngờ, tại Bali? Vị hung thần nào trong thần thoại của người Indonésie đã chủ trì cho cuộc gặp lại này? Nàng quên mất dự tính của mình và ngập ngừng trước những quyết định sẽ phải làm. Có nên thổ lộ với Charles là nàng không bao giờ lỗi lời ước hẹn, và không có một chút gì tương tự đến một người đàn ông khác, ngay cả vào những lúc tuyệt vọng nhất. Nếu nàng làm việc đó, chàng sẽ phản ứng ra sao? Một lời cải chính sẽ không thay đổi được gì. Nối lại những sợi dây liên hệ đã có với nhau trước khi chia tay, vượt ra khỏi tầm tay. Không phải chàng, không phải nàng, không còn cảm thấy sự vui thú còn sót lại. Bốn năm im lặng, lúc bấy giờ họ trừ tính với nhau chỉ có hai năm, họ đã phải mang lấy vết thương nặng nề của tình yêu. Tám năm, đã không cứu chữa được chàng. Charles đã không còn là người đàn ông tinh tế, và lịch thiệp như người đàn ông nàng đã tôn sùng.

Nàng cao giọng, cảnh tỉnh lại mình:

-Và trong lúc này, tại sao tôi gặp phải những điều đáng tiếc, uẩn ức trong lúc nói chuyện với chàng chiều nay? Tôi có còn yêu chàng nữa không? Từ tận đáy lòng của mình?

Nàng hất ngược đôi vai, trong thái độ mất bình tĩnh. Sau một thời gian dài chia cắt, bây giờ nàng đã hiểu được tường tận những xúc động, và những tình cảm mãnh liệt mà nàng đã phải chịu đựng đối với Charles. Hiện tại, nàng không còn chút nào luyến tiếc. Dĩ nhiên, nàng không còn muốn gặp lại, cũng không muốn nhìn thấy chàng. Nàng thở sâu vào. Tình yêu của nàng giống như một cành cây éo lá đã bị chết, vì những lo lắng triền miên, nàng đã phải chờ đợi đoạn cuối, vừa là bi kịch vừa vô vị của tình yêu mà nàng đã đã mang theo dai dẳng tám năm trời nay. Nhưng nàng đã không thể không đặt vấn đề về những khoảng thời gian đã xảy ra những biến cố đúng như nàng đã giải thích với Charles. Nó có thể sẽ làm dịu đi cái nhìn của chàng không? Không, điều đó không thể được. Chàng không còn có thì giờ và sự quyến luyến

để hy sinh cho nàng nữa. Chàng đã sống trong kỷ niệm với Daphné... Và hình như, sẽ không còn một người đàn ông nào khác để cho nàng yêu mến, ngoài chàng ra. Những giọt nước mắt lăn dài trên đôi má, rồi nàng lau nó đi bằng một thái độ dứt khoát, hồ thẹn cho giây phút yếu đuối. Nàng đã có một quyết định. Nàng cứ để mặc cho Charles tin rằng, nàng là một phụ nữ đã có chồng. Do đó, chàng sẽ mãi mãi gạt bỏ nàng ra khỏi ký ức của mình.

Ánh sáng lấp lánh từ một đèn dầu trên những chiếc xuống con, bất ngờ lôi cuốn nàng. Một ngư ông đơn độc đang đặt dàn lưới của mình. Bóng của ông nổi rõ trên thảm nhung màu chàm của bầu trời. Gương mặt của nàng đã lấy lại được vẻ thanh thản thường ngày vào lúc nàng quay vào phòng, chuẩn bị đi ngủ và nàng chìm sâu vào một giấc ngủ không mộng mị.

Sáng sớm hôm sau, tiếp tục những việc đã trở thành thói quen của nàng, nàng thức dậy vào lúc bình minh và đi dạo trên bờ biển, để ngắm cảnh bắt đầu một ngày mới. Trong lần này, nàng không mang theo máy chụp hình, vui vẻ quan sát dân làng đang chăm chú vào những công việc ban mai của họ. Mặt biển đang trong lúc thủy triều xuống, những đợt sóng đã lùi xa, để lại trên bãi cát mịn màng những khúc củi mục đã được đưa vào từ ngoài khơi, những mảnh san hô và vỏ sò, vỏ ốc v.v.. Từng nhóm nhỏ, những phụ nữ góp nhặt chúng vào trong các giỏ đội trên đầu, với những điệu bộ duyên dáng. Đây đó, những con chó, loài thú được người dân Bali yêu mến, tung tăng chạy nhảy kêu lên ăng ẳng vui nhộn. Clara ngạc nhiên nhìn thấy những cô gái trẻ vui đùa, tắm trong một hồ tắm thiên nhiên phía sau ghềnh đá. Phong cảnh này, lộ ra vẻ bình yên và hài hòa, làm cho nàng hưng phấn lên từng giờ từng phút một. Bất ngờ, trong lúc nàng nhướng mắt nhìn, nàng thấy một hình bóng cao nghệu, gầy ốm đang bước tới phía nàng bằng những bước chân vội vã. Khi nhận ra Charles, tim nàng đập rộn ràng. Nàng tự trách mình về sự rối loạn này. Hiện tại, họ chỉ còn là những người xa lạ, người này đối với người kia, họ đều phải sống. Đầu cúi xuống, chàng bước đi không mục đích, và đã không còn nhận ra nàng. Con mắt của nàng không thể rời khỏi mái tóc nâu trên đầu của chàng, vầng trán xếp nếp vì những dằn vặt của nội tâm. Những chiếc thuyền câu nhỏ, các cô gái Bali trò chuyện với nhau bằng một loại ngôn ngữ trầm bổng du dương, hòa vào trong đám sương mù. Bất đắc dĩ, nàng buộc phải thừa nhận điện từ trường của Charles đã không mất đi một làn sóng năng lực nào, trên con người nàng... Những năm tháng dài xa cách, chúng đã không giảm bớt đi phần nào ảnh hưởng, thật là nghịch lý.. Cuối cùng, chàng ngẩng đầu lên và nhìn thấy nàng. Đôi lông mày của chàng nhìn lại lập tức. Chàng vội vã thọc hai tay vào túi áo vét, qua cử chỉ này, chàng muốn chứng tỏ cho nàng thấy, chàng rất phiền lòng khi gặp lại nàng. Clara nhìn thấy áo quần của chàng cũng xộc xệch giống như tối qua. Một lượn sóng thương hại tràn ngập trong lòng nàng. Tại sao chàng không chấp nhận một gia nhân có mặt bên cạnh chàng, để phụ giúp những công việc nội trợ vất vả này?

Từ từ, nàng bước gần đến chàng, lòng trắc ẩn sâu xa lóe lên trong ánh mắt của nàng. Nàng chào bằng một giọng thật nhỏ nhẹ, dịu dàng:

-Xin chào Charles. Anh cũng đi ngắm cảnh mặt trời mọc phải không?

Chàng không trả lời mà nhìn chòng chọc với một vẻ chăm chú buồn bã, làm lúng túng đôi môi của Clara vừa hé mở một nụ cười. Bị bối rối vì sự im lặng buồn bã này, nàng lại ngập ngừng:

-Chắc là.... Chắc là anh đã sống lâu năm tại đây.... Nhưng em tin, về phần em, không bao giờ em chán những phong cảnh tuyệt vời này.

Nàng dang tay chỉ về những cánh buồm thanh lịch hình tam giác của những chiếc thuyền đang in hình nghiêng nghiêng trên nền trời vừa ửng hồng. Những tia sáng mặt trời đầu tiên quét lên mặt biển một hình nan quạt nhiều màu sắc, từ màu hồng đến màu tím, chuyển qua màu cam đậm, tới màu đỏ thắm. Nhưng trên bãi biển, bầu không khí còn đắm mình trong một màu ánh sáng phơn phớt xanh, gần với màu hoa cà. Nàng tha thiết:

-Thật tuyệt diệu. Em ước ao được giống như những con người đang sống thường xuyên trong vùng địa đàng này.

Bị từ chối, nàng im lại một cách đột ngột. Charles ngẩn người ra một cách khó nhận thấy trong lúc chờ đợi những chữ cuối cùng. Gương mặt của chàng lộ ra vẻ u uẩn, làm Clara không dám từ chối cáo lui.

Chàng nhận xét bằng một giọng đơn điệu:

-Tôi thấy cô mê Bali lắm.

Bất ngờ, nàng không còn thái độ dè giũ. Cuộc nói chuyện này, tự nhiên ngầm chứa một sự căng thẳng giữa họ, làm cho nàng bức tức. Nàng đặt thẳng vấn đề, thôi thúc:

-Charles, em muốn nói chuyện một cách nghiêm túc với anh

-Vậy hả? – Chàng hỏi lại khi liếc mắt nhìn về phía nàng.

-Daphné.... Anh yêu cô ta chứ?

Một sự im lặng kéo dài nặng nề giữa hai người. Charles tập trung tư tưởng dò xét nàng, giống như chàng đang tìm cách đoán ra những động lực đã thúc đẩy nàng đặt ra câu hỏi này. Nhưng đường nét trên gương mặt của chàng rắn lại, biến thành một gương mặt không thể dò xét được. Kéo dài trong nhiều giây phút dai dẳng, họ đã nhìn vào nhau như vậy. Và bất ngờ, Charles nói với một lòng hăng say:

-Đúng, tôi yêu cô ấy! Tôi tôn thờ cô ấy, và cô ấy xứng đáng được hưởng tất cả tình yêu của tôi.

Giống như bị khống chế vì một xúc cảm đột ngột dâng lên, giọng của chàng bị vỡ ra, và chàng quay lưng lại với nàng. Hoảng hốt, nàng tự trách mình, một cách gay gắt về việc đưa đề tài này ra vào lúc không mấy thuận lợi. Nàng xin lỗi chàng bằng một giọng nhỏ nhẹ:

-Em lấy làm tiếc.

Khi nói ra những lời này, nàng cúi đầu, hối hận. Tại sao nàng không suy nghĩ lại trước lúc đặt vấn đề? Nhưng mà, sự tò mò của nàng là hợp lý. đối với nàng, được thăm hỏi bằng lời với vị hôn phu cũ về những tình cảm chàng ấp ủ, là một sức sống quan trọng. trước lúc đặt vấn đề với chàng, nàng đã bị thôi thúc thừa nhận với chàng tất cả sự thật để cung cấp cho chàng câu trả lời phủ định. Nàng cũng không cố gắng hình dung lại giai đoạn xảy ra những biến cố trong những tình huống bắt buộc phải xảy ra. Có thể Charles và nàng chỉ đơn giản nói chuyện với

nhau trong tình bạn. Nàng sẽ khuyến khích chàng xa rời đời sống ẩn dật mà chàng đang đeo đuổi, rồi chăm sóc cho chàng để chàng phục hồi lại một địa vị bình thường trong xã hội. Tất cả những giải thuyết đưa ra vào lúc này đều vô ích. Trước việc thừa nhận của người đàn ông bị nỗi đau khổ giày xéo này, nàng mất đi lòng ham muốn được kết bạn với chàng.

Charles thở sâu vào lồng ngực, và đứng đối diện với nàng, gương mặt chàng có vẻ thần nhiên, nhưng hình như có một sự nghi ngờ nào đó lướt nhanh qua. Bằng một giọng bình thường, chàng hỏi nàng:

-Cô còn ở lại Bali bao lâu nữa?

-Khoảng ba tháng.

Đôi mắt ủ dột của chàng lại ánh lên sự ngạc nhiên. Chàng hỏi:

-Chồng của cô không chống lại việc xa nhau một thời gian như vậy hả?

Đôi má của Clara ửng đỏ lên. Nàng không còn lùi bước được nữa trước những điều nàng đã nói dối. nàng cúi đầu, và lại tiếp tục nói dối:

-Cơ hội thực hiện một chuyến đi xa như thế này không xảy ra thường xuyên, và...và anh ấy không muốn ngăn cản.

Charles truy đuổi tiếp ý nghĩ đó:

-Này, riêng về phần cô, cô không cảm thấy đắn đo hay nuối tiếc nào về việc đã để anh ấy một mình tại Anh quốc sao?

Mặt dầu thái độ của chàng biểu lộ ra có khác, nhưng người ta đoán ra được trong giọng nói của chàng có sự quan tâm đặc biệt nào đó.

Đôi môi của nàng khô cứng lại. Chưa bao giờ, và cũng chưa từng bao giờ, nàng hình dung ra được sẽ có một ngày nàng phải kể một câu chuyện như vậy, và bịa ra một người chồng ngay trước mặt Charles. Nàng xác nhận:

-Có chứ, tôi cảm thấy trống vắng nhiều chứ, nhưng chúng tôi đã thống nhất với nhau một giao ước chung, là, chúng tôi không đánh mất của nhau một cơ hội như vậy...

Chàng kết luận bằng một giọng hết sức ngạc nhiên:

-Tôi hiểu...ông bà là một đôi lứa tiến bộ đó...

Chàng quay lưng lại với Clara, và chìm đắm vào sự chiêm ngưỡng cảnh đại dương. Nàng đoán là chàng đã quên cả sự hiện diện của nàng, và tư tưởng của chàng hiện tại đã rút sâu vào trong những vùng bí ẩn, có thể về bên cạnh Daphné... Một sự im lặng bất tận. Thật lúng túng với chàng, nàng tìm cách cáo lui. Nhưng một điều gì đó lạ lùng đã làm cho nàng cứng đờ, và đứng chết trân bên cạnh Charles, im lặng, thần kinh của nàng bị căng thẳng tới tột độ. Chung quanh họ, dân làng đang sinh hoạt không lộ ra một vẻ gì tò mò về hai vị khách ngoại quốc đứng bất động này. Tự nhiên, mắt của Clara dõi theo những thao tác của họ. Họ sống mộc mạc từ những tặng phẩm của đất và biển. Trước đây, thế hệ gần đây nhất của họ hầu như sống trong mối lo sợ thường xuyên. Họ e ngại các hung thần ngự trị trong những nơi bí hiểm. Nhưng

những thế hệ mới sau này, không còn ngần ngại bẻ gãy những cành san hô, và góp nhặt các vỏ ốc, vỏ sò trên những bãi cát; việc làm này gây cho những thế hệ già nua mỗi kinh hoàng buồn rầu tứ chi.

Bất ngờ, có một cô gái Bali đi ngang qua hai người, Charles bị kéo ra khỏi tình trạng bất động vì câu hỏi thân mật của cô gái:

-Selamat pagi.

Chàng trả lời:

-Apa kabar.

Clara rất ngạc nhiên, gần như muốn bật cười. Tiếng nói của người Indonésia khá dễ hiểu, ngay cả đối với người ngoại quốc, và trong hiện tại, nàng có khả năng đủ từ ngữ để hiểu Charles và cô gái Bali đã trao đổi với nhau câu chào hỏi thân mật, và hỏi thăm sức khỏe lẫn nhau. bị quyến rũ, nàng chăm chú nhìn người bạn trai của mình. Trong nháy mắt, nụ cười tuyệt diệu hiện lên đôi môi của chàng, làm nổi bật con người của chàng trong quá khứ. Khi cô thôn nữ đã ra đi, sự im lặng lại bao trùm hai người. Clara không hiểu được tại sao Charles vẫn khẳng khẳng ở lại bên cạnh nàng; mặc dầu họ chẳng còn gì để nói với nhau nữa. nhưng nàng cũng không đủ can đảm để nói lên lời từ biệt để ra đi. Sau cùng, bằng hết tất cả sức mình, nàng mở lời trước:

-Làm cách nào anh lấp đầy thời gian trong ngày, Charles? Gareth có cho em biết anh có vẽ những bức tranh, nhưng thú tiêu khiển này, chắc chắn không tiêu hết thì giờ rảnh của anh...

Đôi mắt của Charles xoáy thẳng vào người nàng, rắn rỏi như đá mã não. Nàng nhận thấy, từ trong thăm tâm của nàng, một sự suy kiệt khủng khiếp qua hốc mắt của chàng.

Chàng cầu nhàu đáp lại:

-Tôi nhận thấy không có việc gì trong thời khóa biểu hàng ngày của tôi có thể làm cho cô thích thú...

Nụ cười hòa giải của nàng tắt lịm đi trước câu nói hắt hủi này. Trong một giọng nói rung động, nàng xin lỗi:

-Em...em phải quay về khách sạn, bây giờ...em phải làm việc sớm lắm, buổi sáng...

Charles gật đầu chào lại nàng một cách khô khan:

-Được, tạm biệt.

Sau một giây phút ngập ngừng, nàng quay gót và đi xa dần.

Lúc Hugues và nàng cùng có mặt trong phòng làm việc, nàng đưa ra một lời thỉnh cầu với ông:

-Tôi mong ông sẽ gọi tôi là bà West thay cho cô West như hiện nay ông vẫn thường gọi...

Rất sửng sốt, Hugues nhìn thẳng vào mặt nàng:

-Sao cô lại có quyết định bất ngờ này?

-Ông đã đoán tôi có chồng rồi mà, thật là không đúng nếu cứ tiếp tục nghĩ rằng tôi còn độc thân...

-Nhưng... Người chủ cũ của cô, ông Rexford, vẫn gọi cô là cô...

-Hugues, tôi xin ông, ông đừng đặt bất kì câu hỏi nào nữa hết. Tôi không muốn giải bày mọi sự trong đời sống cá nhân của tôi... Đồng thời, tôi cũng hết sức muốn ông thông báo cùng các bạn của chúng ta, về ý này của tôi. những lý do về việc này không mang lại thích thú gì cho họ về mọi phương diện. Một điều chắc chắn là chúng tôi sẽ không gặp lại nhau, sau khi chúng ta về lại nước Anh...

Hugues hơi nhún vai, nhưng ông ta lại mãi tập trung tư tưởng vào những công trình nghiên cứu để làm tương hợp nhiều điểm dị biệt quan trọng của bản điều tra này. Ông chiều theo ý nàng:

-Đồng ý. chắc chắn những người khác sẽ rất ngạc nhiên, nhưng tôi tin họ không dám quấy rầy bà, bằng những câu hỏi tò mò.

Đề tài này đi đến một điểm kết thúc bằng một thỏa thuận chung, Clara nhận thấy tín hiệu của mình đã được chuyển đi, ngay vào buổi chiều hôm đó. Cũng trong ngày này, các bạn cộng sự của nàng không còn gọi nàng là cô West nữa. Nàng đã quyết định về sự thay đổi hộ tịch này, để chuẩn bị cho tất cả những bất trắc có thể xảy ra. Rất ít khả năng Charles bắt chuyện với các thành viên trong đoàn nghiên cứu đang ở tại khách sạn Bali, nhưng nếu, chuyện này xảy ra, chàng sẽ không bao giờ phát hiện được điều nói dối của nàng. Nàng không muốn chạy theo bất kỳ sự rủi ro nào...

Qua ngày hôm sau, Hugues cho phép nữ cộng sự của mình được vài giờ rảnh rỗi. ông ta giải thích:

-Bà làm việc rất ít nghỉ ngơi. Các cộng sự của tôi rất ái ngại cho bà! Họ phát khùng lên vì ý nghĩ sống tại Bali mà không bao giờ được tắm nắng mặt trời và hưởng gió biển. Tôi đã cố quên đi những chi tiết này khi tự hiến mình vào sự nghiệp này.

Clara khoan khoái về điều ông ta đang hối tiếc, nhưng nàng lại an ủi ông:

-Nhưng chúng tôi đã cùng nhau chia sẻ tất cả lòng nhiệt huyết của ông. Vào lúc này, phải thú nhận với ông là, tôi mất hết kiên nhẫn để chờ đợi đến giây phút rảnh rỗi mà ông hứa cho phép tôi...

-Bà sẽ làm gì nào?

-Tôi sẽ đi tham quan chợ Denpasar.

-Chúc bà đi chơi vui vẻ! Nhưng đừng về quá muộn, chúng ta còn phải đi tham dự buổi nhảy múa tế thần tối nay... Tôi cần có sự hiện diện của bà. Vì như vậy, bà có thể nói cho tôi biết cảm xúc và lời bình luận của bà. Tôi nghĩ những điều nhận xét của những người không am hiểu về nhân chủng học chứa đựng nhiều thú vị hơn là những chuyên gia đặc biệt.

Clara hứa với ông, nàng sẽ hiện diện và rất chú ý buổi lễ đó. Chắc chắn những điệu múa Barong là để dâng hiến các thần linh, diễn tả cuộc chiến đấu bất diệt giữa “cái thiện” và “cái

ác”. Nói một cách khác, Barong là nguyên lý của đạo đức, là một tạo vật dị hình, dị dạng và rất là dễ sợ, có đôi mắt lồi, hàm răng khổng lồ, với một mái tóc dài rối bời, bao phủ lấy cái đầu quái dị và buông xõa xuống tận đất. Kẻ đối nghịch lại vị đó là Rangda, hoặc là hung thần, phun ra những ngọn lửa và đeo quanh cổ mình một xâu đầu lâu người gớm ghiếc. Các đại diện của hai vị thần linh này hiện diện khắp mọi nơi. Họ được mọi người dân Bali rất kiêng nể. Trước khi biểu diễn vở nhạc kịch chiến đấu của họ, có rất nhiều lễ vật được dâng cúng và các nhà sư trấn yểm những vòng ma thuật hầu ngăn chặn những diễn viên có thể nổi giận.

Đầu giờ chiều, Clara bắt đầu lên đường. Hơi nóng nặng nề đè nặng lên khu chợ. Tại đó, một đám đông người dày đặc nôm chạt vào nhau. Những cơn mưa rào nhiệt đới đã nhào vữa những mặt đường đất có quá nhiều người qua lại, qua những gian hàng, và nàng lấy làm sung sướng đã mang đôi giày nhẹ cho buổi đi tham quan này. Nàng lang thang đông dài, thích thú quan sát những khu đầy tràn trái cây, và rau quả được du nhập giống từ nước ngoài, nhưng món gia vị sắc mùi thơm đặc biệt. Khắp mọi nơi, những nụ cười rộng mở chào đón nàng, và nàng ngạc nhiên thêm lần nữa về tính tình dễ mến bẩm sinh của người Bali. Hình như sự nghèo nàn nhất của họ không làm gọn chút u ám nào cho thế giới. một bé gái bất ngờ níu lấy tay áo của nàng:

-Thưa cô, để cháu xách cho – bé gái lặp đi lặp lại bằng một loại Anh ngữ vụng về, trong lúc cô nhấc ra khỏi tay nàng cái giỏ dùng để đi mua đồ.

Clara dùng ngón trỏ mơn trớn lên chiếc má mịn màng của bé gái nhân công can đảm này, và lắc đầu từ chối. Nhưng bé gái láu lĩnh cứ ê a cái giọng nài nỉ:

-Thưa cô, để cháu xách cho, để cháu xách cho.

Sau một lúc ngập ngừng, Clara quyết định. Nàng chán ghét đóng vai trò một du khách lười biếng, nhưng nàng cũng hiểu bé gái đang mong muốn một cách tuyệt vọng, có được những đồng tiền của nàng trả công cho nó. Khi được thỏa mãn, bé gái này đặt chiếc giỏ lên cái gối nhỏ đội trên đầu, và nó bắt đầu tung tăng bên cạnh cô gái ngoại quốc xinh đẹp. đôi mắt đen tuyền của bé ánh lên vẻ tự tin trong một gương mặt xinh xắn tuyệt vời. Tám hoặc chín tuổi, bé gái đã ra vẻ như một nàng công chúa phương Đông, và người đẹp nhất trong những người phương Tây, cũng không thể sánh kịp với nét đẹp của dáng đi và điệu bộ trên đầu của bé.

Clara mua hàng xong, nàng trả thù lao cho bé một cách hậu hĩ. Rồi, bé gái này lẩn đi, một bầy nhóc khác lại xuất hiện để thử tiếp sức nàng. Nàng không thể nhịn được cười, trước lòng chan chứa nhiệt tình làm công việc phụ giúp cho nàng. Nàng lại móc túi tiền ra, phân phát cho bầy nhóc tất cả những đồng tiền lẻ còn lại. Cong, cười, nàng trốn khỏi chúng nó.

Khi nàng trở về, Hugues hỏi nàng:

-Bà có được những nhận định gì sau buổi chiều đi dạo của bà.

-Còn hơn cả điều tôi đã hy vọng về nó! Bali đúng là một thiên đường trên trái đất.... Tôi thích được ở lại nơi đây cho đến ngày cuối đời của tôi.

Chương bốn

Ngồi trên băng ghế gỗ mộc mạc, kê chung quanh miếng đất của đình làng, Clara chờ khai mạc buổi nhảy múa Barong. Nàng nghĩ ngợi rất nhiều về những lễ phục dành cho những người tham dự, chúng được sáng tạo ra từ trong đại đa số dân cư Bali. Biểu lộ từ ngày được sinh ra cho đến ngày chết của họ, cuộc sống hòa vào trong những nghi thức tôn giáo, sản xuất ra đồ cúng tế, những bài kinh kệ và những lời khẩn cầu thần linh. Một nụ cười lướt nhẹ trên vành môi, khi nàng nhớ lại giai thoại của Gareth Carter đã kể lại cho nàng, liên quan đến “ngày lành” để khai trương khách sạn của ông ta. Có thể nào người ta gọi một cách đúng đắn đây là sự mê tín của những kẻ theo đa thần giáo được không? ngược lại, họ đã biểu lộ một sự kính phục sâu sắc dành cho xu hướng thần bí, và vào Thế Giới Bên Kia.

Ngay tại hàng ghế đầu, Hugues Nowell và các bạn đồng nghiệp đang bàn bạc với nhau, chắc hẳn họ đang bận tâm về một chi tiết trong những câu chuyện thần thoại. Theo như bản chất của nàng, Clara thích được ngồi biệt lập với nhóm bạn đồng nghiệp, tìm cách hòa mình vào trong dân chúng, ở phía sau khoảng trống để dành của khuôn viên. Những tiếng ồn ào rộn lên chung quanh nàng, chúng phát ra từ những tiếng reo vui của trẻ con, những tiếng cười cười, nói nói; và những niềm vui gặp lại nhau của các gia đình trong dịp này. bất ngờ, vị Gamelan, người điều khiển dàn nhạc, gồm có chập choảng và trống cơm Indonésia, bắt đầu diễn tấu. Nín thở, đám đông quay mắt về một cổng lớn được làm bằng cạc-tông, nơi đó đột ngột xuất hiện vị thần Barong, cùng với người đồng hành xấu xí – chuyên nhại lại những cử chỉ của vị thần này - họ diễn rất thực. Trăng sáng vàng vạc tỏa xuống trên mọi vật bằng những tia sáng huyền ảo. Góc đối diện với sân đình làng, mái nhọn hoắt của một ngôi đền tỏa sáng những mảng nghiêng nghiêng vào trong màn đêm. Nàng cũng bị những điệu nhảy múa này lôi cuốn theo, giống như những người dân làng đang đứng bên cạnh nàng, những người dân nghèo và những kẻ mù chữ, Clara la lên vì sợ rồi thở mạnh vào thật sau, không rời mắt khỏi hai hình dáng khổng lồ đang nhảy múa vận động, kêu gào, băng ngang ngọn lửa, và nàng cũng bị mê hoặc, thôi thúc bởi những nhịp trống dồn dập. Dần dần, nàng không còn nhận thức được thời gian và không gian nơi nàng đang hiện diện, và cũng không quay mặt một nhân vật vừa đến ngồi xuống bên cạnh nàng.. Lòng cảm hứng của nàng tăng lên đến mức không còn nhận ra được thực hư trước những điệu múa kỳ ảo của Barong. Quên đi sự dè dặt, nàng la lớn:

-Làm sao tôi dám ngờ là sinh vật này không hiện thực? Tôi ngưỡng mộ sự hóa trang khéo léo của hai diễn viên này. Tôi hy vọng Hugues có thể lột tả được buổi biểu diễn này trong quyển sách của ông!

Bất ngờ, qua khóe mắt, nàng nhận ra Charles đang ngồi cạnh nàng. Đôi má nàng ửng đỏ lên, và nàng cảm ơn ánh sáng lờ mờ đã che giấu sự bối rối của nàng. Vừa quay qua, nàng vừa xin lỗi:

-Em không nhìn thấy anh, em cứ ngỡ chỉ có một mình...

Chàng không một may mắn nào tỏ ra cử chỉ phê phán. Chỉ có sự hiện diện của chàng làm hồng nổi vui thích của nàng, nàng ra nhận ra điều ấy khi biết có mặt chàng bên cạnh trong buổi diễn. Nhưng tại sao nàng lại thừa nhận chàng có vai trò quan trọng như vậy chứ? Nàng đã quá hiểu người đàn ông gầy gò và day dứt này, không còn và mãi mãi không còn đóng vai trò gì nữa trong đời sống của nàng, từ khi họ gặp lại nhau. Bởi vì lý do gì chàng đến dự ngày lễ này? Chắc có lẽ chàng đã thấy nàng nhiều lần và nhiều lần? Có thể sự cô độc đè nặng lên con người của chàng suốt buổi tối, khi những gót chân của chàng khua vang lên giữa tòa nhà rộng mênh mông và trống vắng...Bất ngờ chàng hỏi:

-Tại sao cô không ngồi chung với các bạn đồng nghiệp của mình, ngay hàng ghế đầu? Cô thích ngồi riêng một mình à?

Ngạc nhiên, Clara lắc đầu phủ nhận:

-Không, không đúng như vậy đâu...

Charles liếc nhanh mắt nhìn nàng, sau đó lại quay lên sân khấu. Một sự im lặng nặng nề đè nặng lên trên quần chúng tham dự. Vị thần Rangda - vị hung thần xấu xí – hình như sắp sửa giành được chiến thắng về phần mình. Tự mãn, vị này vui mừng la hét bằng những nụ cười khàn khốc thuộc về thế giới bên kia, móng vuốt dài thượt của vị ấy cong khoằm, bấu chặt vào cổ đối thủ của mình. Bị bủn rủn, khán giả nín thở. Nếu vị thần đạo đức này bị thất trận, làng mạc của họ sẽ chịu đựng những thói nhiễu loạn của vị hung thần Rangda, những tai ương không thể tưởng tượng nổi sẽ đeo đuổi họ.

Clara tự nhủ:

-Không thể tin được!

Nàng ngạc nhiên thán phục niềm tin của quần chúng. Họ đã thường tham dự - kể từ lúc còn rất bé – vào tình tiết câu chuyện này. Vậy mà, vào lúc này, họ vẫn luôn lo ngại điều thiện không chiến thắng nổi điều đó. Một nhóm nghệ nhân múa, trang bị bằng những thanh kiếm dài, bất ngờ lao vào giải cứu cho người thầy của họ, vị thần Barong. Nhưng thế lực của Rangda rất lớn, sử dụng đến trò ma thuật, để đánh nhào họ, khiến họ bắt đầu tự đâm vào thân thể mình bằng những thanh gươm của họ. May mắn thay, người phù hộ của họ đã làm cho da thịt họ trở nên rắn chắc, khiến cho những lưỡi kiếm sắc bén không thể xuyên qua được. Nghiến răng, xấu hổ, vị hung thần hối hả mở một con đường rút lui.

Clara la lên:

-Sao...những người này không có ai bị thương à?

Bình tĩnh, Charles báo cho nàng biết:

-Họ đang ở trong trạng thái nhập hồn.

-Nhập hồn à?

-Hẳn vậy rồi. Cô quá biết chuyện này rồi, nhờ vào các công trình của các vị đó – các bạn của

cô và cô đó.

-Vâng, dĩ nhiên, và em và họ có trao đổi với nhau về vấn đề này, nhưng ... em không thể tin nó có thực...

-Nếu cô sống tại Bali, cô sẽ hiểu ngay chuyện đó xảy ra rất bình thường, cũng như nhiều chuyện khác, chúng cũng không kém phần quái đản...

Clara không quan tâm đến những điều Charles vừa cho biết cũng như vừa hướng dẫn, nàng không còn thấy hào hứng để tiếp tục câu chuyện. Trên sân khấu, nhà sư rẩy nước phép vào những người biểu diễn, để đưa họ trở về trạng thái bình thường. Tiếp theo đó, ông tiến hành dâng tế một con gà mái tơ đang sống lên bàn thờ, rồi tuyên bố chấm dứt buổi diễn. Đám đông dân làng từ từ rút lui. Trong nhóm của nàng, Hugues và các bạn cộng sự, bình luận một cách hăng say về buổi tham dự này. Họ từng bước, đi xa dần, nhưng Clara không một chút động đậy. Nàng không hiểu được ai là người đã cầm giữ nàng lại trên chiếc ghế này, bên cạnh Charles. Một nỗi buồn sâu thẳm và không hiểu được từ từ choán lấy tâm hồn nàng. Sau những tiếng cười và sự náo nhiệt của sân khấu, đời sống riêng tư của nàng hầu như là một cánh đồng ử dột âm u... Mặt trăng bị che khuất sau một đám mây, trong chốc lát, đã làm cho bóng tối trở nên dày đặc hơn. Qua khóe mắt, nàng dò xét ánh mắt nhìn nghiêng khắc khổ của vị hôn phu cũ của mình, rất khó phân biệt được trong đêm tối. Một sự rùng mình chạy khắp người nàng. Hiện tại, nếu bị làm vợ người đàn ông này, thì đối với bất kì người phụ nữ nào cũng sẽ cảm thấy đó là địa ngục, kể cả người ít bị xúc động nhất... Cảnh giác về sự im lặng và bất động của nàng, chàng xoay người về phía nàng, ánh mắt họ gặp nhau. Những nếp nhăn hằn ngang trán chàng, giống như dấu vết của một cái chùy để lại trên tảng đá thạch anh rất cứng rắn. Nét mặt của chàng phản ánh một sự thù hiềm to lớn hơn bình thường. Mặc dầu vậy, họ cùng ngồi chung với nhau trên một băng ghế, thật gần, và trong lúc này không còn một khoảng cách nào chia cắt họ, nhưng, quá khứ không còn đáng tin cậy nữa. Chàng suy nghĩ về một cô thiếu nữ ngày xưa, xa vắng. Tâm hồn của họ chẳng nhìn thấy nhau, và bản thân Clara là nạn nhân của sự bối rối khủng khiếp, Charles biến mất đâu rồi, Charles thật đấy chẳng?

Bất ngờ chàng hỏi bằng một giọng hoàn toàn khác lạ:

-Tại sao cô không đi đi?

-Dạ em? Em xin lỗi, em đang suy nghĩ...

-Về cái gì?

Câu hỏi quát mạnh vào nàng như một ngọn roi vào trong sự im lặng.

-À, ...Nghĩ về những điệu múa Barong – Nàng nói dối, cụt ngủn.

-Thật hả? Ồ, đúng là yêu nghề! Cô sẽ đem quan điểm của mình ra so với các bạn đồng nghiệp chứ?

-Đúng vậy, Hugues sẽ rất thích thú được góp nhặt các ý kiến của các cộng sự của ông ta.

Bị bối rối, nàng đứng lên và bồn chồn tìm cách chạy chữ để có thể cáo lui. Sau cùng, nàng hỏi:

-Anh còn ngồi lại đây hả?

Nhưng nàng lại không muốn rời bỏ chàng – trên nơi hoang vắng này - đối diện với những pho tượng kỳ quái đen nhánh có những chiếc răng dài thượt, và đang trong vẻ dữ tợn. Chàng không trả lời. Mặt trắng lại chiếu sáng đôi má hốc hác của gương mặt xanh xao đó. Không thể tránh khỏi, nàng so sánh chàng với những người đàn ông mà nàng đã có dịp quen biết; so sánh giữa những người mà nàng đã thề nguyện trung thành với những kẻ đã cầu hôn nàng hàng chục lần mà vẫn bị từ chối. Hiện tại, Charles không còn gì để cho nàng chấp nhận lấy làm chồng nữa, dấu cho chàng có van xin.

Nàng ngập ngừng mở lời:

-Anh ở lại đây một mình nghe? À, em chúc anh ngon giấc...

Chàng chậm rãi gật đầu, giống như có cả một sức nặng to lớn đè lên đôi vai. Chàng chào lại nàng bằng một giọng mệt mỏi:

-Xin chào.

Clara đứng bất động trong một hồi lâu, hy vọng nhìn được ánh mắt của chàng. Nhưng chàng cứ khẳng khẳng nhìn chằm chằm xuống đất, nàng đành phải bước đi. Nàng băng qua sân đình làng từng bước chậm rãi, sau đó, trước khi hòa mình vào trong bóng đêm, nàng quay lại một lần cuối cùng. Charles vẫn ngồi bất động, hình dáng cô độc, chàng trầm mặc trong đêm tĩnh mịch.

Họ không gặp nhau suốt tuần lễ kế tiếp. nhưng, Clara suốt ngày đều nghĩ đến chàng. Nàng tự hỏi cách nào chàng sống cho hết thì giờ trong những chuỗi ngày dài của mình. Vào một buổi chiều, Hugues Nowell cử một mình nàng đến làng Batubulan. Những ngôi đền của làng này đều có ghi tên trong danh sách những ngôi đền đẹp nhất và cuốn hút nhất trên đảo. Nàng nhận nhiệm vụ tham quan, và ghi chú được càng nhiều càng tốt, về những cách trang trí, và lối kiến trúc của chúng. Nàng gọi một chiếc taxi, rồi thoải mái dựa lưng vào chiếc gối dựa của chiếc xe hơi Mỹ cũ kỹ, chú ý quan sát những phong cảnh nối đuôi nhau, phản chiếu trong tấm kính chiếu hậu. Những phụ nữ trong những chiếc váy xarông nhiều màu sắc sỡ, nhưng hài hòa, đội nón cổ truyền hình tháp trên đầu, đi trên bờ ruộng lúa xanh mềm mại, ẻo lả. Một con chó becgie, chạy theo một bầy vịt hàng trăm con, băng ngang đường.

Cuối cùng, họ đến được ngôi làng. Nàng vui vẻ hướng dẫn tài xế đi theo lộ trình của mình, và lái thẳng đến ngôi đền đầu tiên, ngôi đền Para Dalem.

-Sự trùng hợp kỳ lạ...chúng ta bị buộc phải gặp nhau mọi nơi...

Nàng quay mặt lại ngay. Gương mặt của nàng đỏ run lên dữ dội:

-Charles...Anh làm gì ở đây?

Cuộc gặp gỡ tình cờ này đã không đem lại cho nàng một chút hài lòng nào. Thói ngạo nghễ cộc cằn của vị hôn phu cũ đã không giảm bớt chút nào, kể từ khi họ gặp nhau lại lần đầu tiên.

Bằng một giọng cộc lốc, chàng cho nàng biết:

-Tôi có những người bạn trong làng này, và tôi đến thăm họ. Còn về phần tôi, tôi đã không hạch hỏi cô, có sao cô lại hiện diện nơi đây?...Cô đã được người chủ cử đi do thám những việc làm và những hành động của người Bali hả?

Nàng cãi lại:

-Tuyệt đối là không! Dĩ nhiên Hugues có cử tôi đi đến đây, nhưng tôi, như một người khách du lịch bình thường, tôi không nhìn và cũng không nghe thấy gì ngoài ra...

Charles nhếch môi vừa khinh khỉnh vừa hoài nghi, không tin. Không bao giờ nàng có thể tưởng tượng mình có thể thấy trên gương mặt của người yêu ngày xưa một vẻ ti tiện như vậy. Nhưng cuộc đời và những thử thách đối với chàng đã rõ ràng hủy hoại toàn bộ tính cách hào hiệp và tốt lành căn bản của chàng, không còn gì có thể cứu vãn được nữa!

Chàng truy đuổi tới tấp:

-Cô đi dò xét, lục lọi tất cả mọi hóc hẻm của hòn đảo này, cứ như là chưa bao giờ nghe nói về nó. Rồi một quyển sách sẽ được viết ra, ca ngợi những vẻ đẹp của nó, và ngấm ngấm khích lệ những kẻ sáng lập địa ốc sẽ xây dựng ngay tại đây những khách sạn, những khu ăn chơi, siêu thị; tôi còn biết tới gì nữa kia. Và rồi Bali sẽ bị hủ hóa một cách dễ dàng, và sẽ không thể nào quay trở lại được...

Chàng dần từng lời, đôi mắt quắc lên giận dữ. Tuy cũng chia sẻ những lo ngại về việc bảo tồn Bali, nhưng Clara không thể không gay gắt trả lời bài thuyết giáo chối tai này:

-Chính anh cũng là một chủ nhân khách sạn, một cái hang động dành cho du khách, Charles...

-Khách sạn Kapalan rất bé nhỏ, và chỉ tiếp nhận những con người khao khát sự yên tĩnh và cảnh đẹp thiên nhiên, những con người không đánh giá cao vẻ hào nhoáng và những trò tiêu khiển đương thời.

Khiếp sợ trước vẻ hung hăng của chàng, Clara thấy tốt nhất không nên tiếp tục đề tài này nữa. Nàng rút ra từ trong túi xách của mình một cây viết chì và một quyển sổ tay; nàng bối rối giải thích trước sự im lặng nặng nề của người bạn:

-Em chỉ cần phải miêu tả những nét nổi bật căn bản về nghệ thuật điêu khắc. Sự khéo tay và trí tưởng tượng của những nghệ nhân Bali thật là nổi danh trên toàn thế giới...

Gương mặt của Charles nở một nụ cười méo mó. Không biết vì sao chàng đã đối xử với nàng một cách cao ngạo và nhằm lẫn như vậy? Chàng trách nàng về điều gì chứ? Chắc chắn một điều là chàng chẳng hề nhận thấy sự triu mến và lòng tôn kính nhẹ nhàng của nàng... Nhận thức này làm thương tổn nặng nề cho nàng, mặc dù nàng không còn nghĩ đến việc gắn bó với chàng nữa, nhưng dù sao, nàng cũng đã mang trong tâm hồn những kỷ niệm về một tình yêu say đắm trong tám năm trời rờn rã. Nàng cúi đầu che giấu những xúc động đối nghịch đang dằng xé trong tim. Không một lời, chàng quay gót và bắt đầu bước ra xa. Nàng tức tưởi gọi:

-Charles!

Chàng dừng lại đột ngột và quay mặt đối diện với nàng; nàng thăm nói rất nhanh:

-Anh có thể giúp em ít điều hiểu biết về ngôi đền này không? Em sẽ rất biết ơn anh về việc này...

Mặc dù không định nhưng giọng nói của nàng vẫn mang âm hưởng nài xin. “Tại sao?”, nàng thầm trách mình, “Mình yêu cầu chàng hỗ trợ sao?”. Chỉ giây phút trước đây, chính nàng đã sốt ruột mong chàng bỏ đi, nhưng khi chàng vừa cất bước, nàng lại cố níu kéo chàng ở lại bên cạnh nàng...

Chàng cất vắn cộc lốc:

-Cô muốn biết cái gì?

-À...Vai trò chính của ngôi đền này là những gì?

Trước sự ngạc nhiên của nàng, Charles lại tỏ ra không lẩn trốn hoặc tránh né những lời giải thích thô kệch và tầm thường, ngược lại, chàng có vẻ sẵn lòng nói cặn kẽ về những bí ẩn của tôn giáo người Bali. Biết đâu, đây lại không là cách chàng giải khuây nỗi lòng cô độc của chàng?... Xúc động, Clara quan sát chàng, bên cạnh lòng thương cảm, nàng nhận thấy mình được một sự an ủi khó tả về việc không còn sự liên hệ với người đàn ông bí ẩn đang bị một gánh nặng hối tiếc đè lên. Chàng nói một cách chậm rãi, chọn lựa từng chữ, và nàng khó mà làm quen được với giọng nói tách bạch chi li, trong khi tai nàng còn vang vọng giọng nói quyến rũ trầm ấm và dịu dàng của chàng...

- Có lẽ cô cũng đã biết rằng một ngôi làng, luôn luôn có ít nhất ba ngôi đền, dĩ nhiên là không tính đến những bàn thờ tại các gia đình. Còn như nếu có một dòng suối hay một dòng sông chảy ngang qua nó, thì ngôi đền thiêng liêng thứ tư sẽ được xây dựng ngay trên cạnh bờ, để thờ những vị thần sông nước. Đối với người dân Bali, họ cần phải có một sự giao lưu thường nhật với những vị thần họ sùng bái. Đức tin của họ rất lớn và những lễ vật của họ nhằm mục đích để tạ ơn hoặc làm nguôi cơn giận của các vị thần.

Clara thích thú cắt ngang :

- Đúng vậy, nhưng tôn giáo này cũng mang những màu sắc huyền bí. Đồng thời họ cũng tin tưởng một cách tuyệt đối vào các tay phù thủy và các yêu tinh...

- Đúng. Trong suốt những đêm không trăng, có những con chó thường hay sủa bóng ma người chết, và sáng hôm sau, có một người trong bọn họ sẽ kể lại sự xuất hiện của một cái đầu lâu khổng lồ, một con khỉ răng vàng hoặc một quái vật có những con mắt đỏ như cục than hồng xuất hiện ở bìa rừng...

Chàng nói với một thái độ rất nghiêm trang. Clara không dám để lộ ra sự hài lòng. Rõ ràng, chàng kính nể niềm tin của dân tộc này, dân tộc đã tiếp nhận chàng một cách nhiệt tình. Chàng yêu thích và hiểu rõ tính cả tin ngây thơ, xét cho cùng thì cũng rất đáng yêu, tính chất này là đặc điểm của họ từ rất lâu đời. Sau một hồi trầm ngâm im lặng, chàng xoay về đề tài thần Leyaks – một vị thần lang thang. Vị này tựa như ma cà rồng của vùng Trung Âu, chúng chuyên hút máu những người ngủ say và bắt cóc trẻ con để chuẩn bị cho một đêm yến tiệc thịnh người.

Nàng tiếp tục hỏi thăm Charles :

- Những Leyaks này tiếp nhận rất nhiều lễ vật. Ngay cả những người trung tín cũng tin rằng điều đó sẽ làm thay đổi được dự vọng của các vị này nhằm vào con cái của họ...

Một nụ cười ngắn ngủi đột nhiên làm gương mặt chàng rạng rỡ; Clara nín thở, trong khoảnh khắc, một sự rung động làm sống lại tình yêu thuở trước của nàng, làm cho nó hồi sinh trong chốc lát rồi cũng đột nhiên như một tiếng vang, thực tại nặng nề khép kín lại tiếng kêu xa vắng ấy.

Charles tiếp lời .

- Dĩ nhiên, tôi không thể xác định là không có, ngoại trừ chính những người dân Bali đó, họ không bao giờ gặp một trong những con quái vật này vào lúc màn đêm buông xuống...

Clara hỏi :

- Tất nhiên... Mong anh giải thích về những sự mê tín này, chúng như thế nào, Charles?

- Tôi không cố để giải thích chúng. Tôi tiếp nhận nó. Tôi thấy hình như làm vậy là bất công trong việc phê phán, trong khi chúng ta chỉ là những người ngoại quốc, ở đây..

Clara cúi đầu, ân hận vì đã làm phật lòng chàng, đồng thời lại thấy bị chạm tự ái vì sự cự tuyệt thẳng thắn đó. Nàng không muốn bị đánh đồng như một nữ du khách thô lỗ, không hiểu biết và kính nể những truyền thống của đất nước đã ân cần tiếp đón nàng. Nàng hơi xẵng giọng chân gang lời nói của chàng :

- Được rồi, em cảm ơn anh, những thông tin của anh sẽ rất đặc dụng đối với em. Xin chào và rất cảm ơn anh.

Chàng gật đầu ngắn gọn đáp lại, rồi sải bước ra hướng cổng chính của ngôi đền, không một lần ngoái đầu lại. Clara lặng yên đưa mắt dõi theo, chết lặng. Nàng muốn biết ai đã dẫn chàng đến ngôi làng này. Những người bạn của chàng là ai ? Những kẻ giàu sang hay là những người nông dân hèn mọn ? Không thể nào đoán ra được... Một sự bí ẩn mịt mù bao trùm lấy người đàn ông này, và nó không bao giờ hé mở ra cho nàng. Nạn nhân của nỗi sầu muộn, Clara tựa người vào chiếc cột của gian giữa ngôi đền thờ. Tại sao số phận cay đắng cứ mãi đeo đuổi nàng ? Nó đã đền bù gì cho nàng sau tám năm trời rờn rã kiên tâm chờ đợi, một sự thực tàn nhẫn? Thở dài náo ruột, nàng cắn răng quyết từ bỏ những ý nghĩ đau buồn này, đi về phía cuối đền, nơi có những hình nhân chạm tro phi thường. Nàng ghi chép, chuẩn bị cho một báo cáo cho Hugues Nowell, hết sức chăm chú vào công việc của mình. Thời gian và sự ẩm thấp của khí hậu đã phủ mờ những lớp rêu phong lên bộ mặt nhăn nheo của những tượng thần bằng gỗ chạm tro. Những lễ vật hoa quả bày ra ngay dưới đất trước các tượng thần, trên những cánh lá cọ to lớn. Đối diện với những bàn thờ, là một cái cửa có hai cánh rộng mênh mông, để cho ánh sáng mặt trời rọi sâu vào tận bên trong, nơi đây những nụ bông sứ tỏa ngát hương thơm ngọt ngào. Một nhà sư già, gương mặt nhăn nheo đen nhẻm, đang dâng những bát cơm ngát mùi gia vị lên những vị thần kém quan trọng hơn. Khi Clara bước đến gần ông ta ngược đầu lên và mỉm cười thân mật với nàng, không một con chim nào dám lợi dụng giây phút lơ đãng này để đánh cắp vài hạt cơm và bay đi.

Nàng chào ông ta :

- Xin chào.

Vị sư già đưa tay chúc phúc nàng. Nàng chú ý đến đôi tay và chiếc cổ gầy khẳng khiu của ông. Đời sống quá khổ hạnh của ông cũng như các đồng đạo phải chịu đựng là để phục vụ cho việc dâng cúng tại ngôi đền... Thống kê đã chứng minh cho thấy, người dân Bali công nhận có quá nửa những người gầy yếu của họ là do hậu quả của việc cung cấp kinh phí cho những ngày lễ hội, nghi thức và lễ vật tôn giáo. Nhưng không một ai có thể ngăn chặn được những chi tiêu khổng lồ này, để lo cho một nơi ăn chốn ở được tiện nghi hơn... Với một vẻ tò mò hiền hòa, nhà sư thăm hỏi Clara, xem nàng hiểu được gì qua các cuộc nói chuyện nơi khách sạn hoặc với các trẻ con trên bãi biển. Trước hết nhà sư già muốn biết rõ nơi nàng đang nghỉ trọ. Clara trả lời :

-Tại khách sạn Bali Beach. Ông có biết Sanur không ?

- Có. Tôi cũng biết cả khách sạn Kapalana và người chủ của nó nữa...

- Thật chứ ?

- Ông Millard có cảm tình nồng hậu với một đứa con gái của một người bạn của tôi và...

Nhà sư đột ngột bỏ lửng câu nói, nhú mào chìm đắm vào suy nghĩ. Clara không dẫn được tính tò mò, nàng dò hỏi, nín thở :

- Ông Millard và tôi là hai người bạn cũ với nhau. Chúng tôi đã từng... quen biết nhau tại Anh quốc, khi ông ta còn sinh sống tại đó. Người con gái mà ông vừa nói... có phải là một phụ nữ Bali không ?

Nhà sư từ từ gật đầu trả lời :

- Phải. Tên cô ta là Nimade và sắc đẹp của cô ấy đã từng làm cho cha mẹ cô ta hãnh diện. Cô ta chỉ mới 18 tuổi... Nếu ông người Anh này muốn cưới cô ta làm vợ, ông ấy phải đợi chờ.

18 tuổi... Một đợt sóng kỷ niệm nổi lên trong lòng Clara. Nàng đã đính hôn với Charles đúng vào độ tuổi này...

Nàng dịu dàng hỏi tiếp nhà sư :

- Ông ta đã dạm hỏi Nimade làm vợ chưa ?

Sự ngạc nhiên đã chuyển thành sự tò mò đơn thuần trong lòng nàng, thật khác xa với

lòng ghen tuông. Charles đã chịu từ bỏ đời sống cô độc đeo đuổi chàng đã quá lâu. Tất cả mọi việc đều tốt lành. Có thể sự dịu dàng của cô vợ trẻ này sẽ đem lại cho chàng niềm vui thú với cuộc sống.

Nhà sư trả lời :

- Không, nhưng cô ta lại rất say đắm ông ấy. Tôi không nghĩ là cha mẹ của cô gái này từ chối, nếu ông Millard thật sự ngỏ lời cầu hôn.

Một giờ sau khi đi thăm thêm hai ngôi đền khác, Clara quay trở về. Trong chiếc taxi lướt

nhANH trên con đường về Sanur, nàng hồi tưởng lại những điều nhà sư vừa tỏ lộ ra cho nàng. Nếu như Charles cưới cô gái Bali làm vợ, chàng sẽ đối xử với cô ta như thế nào, trong khi cô đó hãy còn là một đứa trẻ con ? Chàng có tránh né được thái độ dữ dằn và sự hung bạo thường lộ ra trên gương mặt đối với cô gái đó hay không ?

Nàng hất đôi vai với một vẻ mặt kiên nhẫn. Tại sao nàng lại phải quan tâm đến đời sống riêng tư của một người đàn ông đã không còn muốn liên hệ gì với nàng nữa ? Nàng đến Bali chỉ để làm việc, và nàng quyết định sẽ chỉ công nhận công việc nghề nghiệp để phục vụ cho tương lai.

Chương năm

Ngày hôm sau, Clara tháp tùng Hugues Nowell đến đền Ulu Watu nằm sừng sững bên bờ biển, mong manh đậu ngay mép rìa của một vách đá. Những đợt sóng biển nối đuôi nhau vỗ vào những tảng đá cách vài trăm mét hun hút bên dưới.

Cô gái reo lên trong khi leo lên con đường nhỏ bằng đá :

- Thật là khác biệt so với vùng cỏ cây xanh um này. Tôi không ngờ gặp một nơi khô cằn như thế này tại Bali.

Những cây xương rồng trong hình dáng của những ngọn nến thao thức trên một mảnh đất rạn nứt và khô cằn. Đằng sau những cánh đồng lúa màu mỡ, phì nhiêu, quang cảnh này nổi bật lên bởi sự cằn cỗi nghèo nàn của nó.

Hugues công nhận :

- Đúng là một sự đối nghịch đến ngạc nhiên.

Ông ghi nhận vào máy ảnh và quay phim cảnh tượng này để dành cho việc minh họa chuyển tham quan của họ đối với những độc giả của quyển sách của ông.

Cuối cùng, họ đến được ngôi đền, và kể bên đó, một cảnh hết sức ngạc nhiên lôi cuốn sự chú ý của Clara. Nàng reo lên, đưa tay chỉ cho người bạn đồng hành :

- Nhìn kia !

Một nhóm tinh tinh đang nghỉ ngơi trên một vách tường đá. Một trong những con tinh tinh cái, có đôi mắt vàng to lớn, đang cho con bú, Clara chắc lưỡi, nàng không muốn phá vỡ sự yên lành của cảnh gia đình sum họp này.

- Nhìn xem có xúc động không kia ?

Hugues quay lại quan sát nàng bằng một vẻ vui vẻ và khoan dung. Ông ta nhận xét bằng một giọng nhẹ nhàng :

- Bà có biết rằng vào lúc này bà duyên dáng biết là chừng nào không ?

- Ông làm tôi xấu hổ quá !

Nàng hài lòng đùa lại.

- Nay, Clara, hôm nay bà hãy nói cho tôi biết sự thật đi nàng. Tại sao bà sống một mình? – Ông thúc ép nàng.

- Hugues, tôi đã báo trước cho ông rằng tôi không muốn nói về đời sống riêng tư của mình...

- Tôi nhớ điều đó, nhưng thật ra bà đưa ra cho tôi một câu đố. Bà xứng đáng là một người vợ của một ông chồng quyến rũ và ít nhất cũng có được hai đứa con xinh đẹp...

Clara đỏ mặt, vội quay đi để tránh cái nhìn tò mò của Hugues đang theo dõi. Nàng nhớ lại kỷ niệm của ngày đính hôn với Charles. Khi chàng xỏ nhẹ chiếc nhẫn đính hạt xoàn lóng lánh vào ngón tay của nàng, nàng thầm mong, rồi đây trong vài năm nữa, nàng sẽ sinh được một thằng con trai hay một đứa bé gái. Nhưng số phận đã hoàn toàn trái ngược. Đã 26 tuổi rồi mà nàng vẫn còn cô độc, và chắc chắn sẽ ở vậy cho đến ngày cuối đời. Đời sống của nàng thiếu đủ mọi thú vui. Trong lúc nàng, nàng yêu thích chính mình và nàng đã có cơ hội thức hiện được một chuyến hành trình đến một vùng đất không thể nào quên. Đã từ lâu, nàng học được cách vui lòng với những hạnh phúc tầm thường, để không đòi hỏi định mệnh hoàn hảo về tất cả những mơ ước thầm kín của nàng. Nàng chỉ vào những dụng cụ mà Hugues đã đặt lên một tảng đá và đề nghị :

- Chúng ta hãy làm việc đi nào, ông muốn chụp hình chứ ?

- Trước tiên, là những chú khỉ. Bà có thể thực hiện được một bức cận cảnh của mẹ con tinh tinh không ?

- Tôi sẽ cố gắng. Chỉ e con khỉ đực không có cái nhĩa ý đó với tôi...

Suốt buổi tham quan tại khu bảo tồn thiên nhiên của Bali trong một thung lũng hoang dại, nàng thích thú ném trái cây và bánh kẹo cho một bầy khỉ Maca. Nhưng đến khi không còn gì để phân phát nữa thì chúng giận dữ đòi ăn thêm, rít lên những tiếng hú điếc tai. Nàng bị chúng giật lấy cánh tay không, kéo đứt mất vài hạt nút áo và một nắm tóc khiến lòng nhiệt tình của nàng nguội lạnh lập tức đối với loài vật bốn chân háu đói này. Chúng thật khác xa với những đồng loại của chúng tại thảo cầm viên Luân Đôn...

Hugues khuyên nàng :

- Đừng phản ứng gì cả, nếu như bà sợ chúng. Những con tinh tinh này không quen với sự có mặt của loài người.

Nàng nhận xét :

- Giờ thì con đầu đàn đã bỏ đi rồi. Tôi tin là không còn nguy hiểm nữa. Những con khỉ cái không hay gây hấn, trừ khi người ta đụng chạm đến con của chúng.

Cẩn thận để không lộ ra một cử chỉ khinh động nào, nàng từ từ tiến đến gần bờ tường đá, và nàng rất ngạc nhiên khi thấy mình có thể tiến đến sát bên cạnh chú tinh tinh con, mà mẹ nó không tỏ ra cử chỉ phản đối hoặc tấn công nàng. Nín thở, nàng ngắm máy ảnh và chụp được rất nhiều ảnh.

Hugues khen ngợi khi nàng quay trở lại :

- Hoan hô ! Những tấm hình này sẽ gợi lên nhiều cảm hứng tuyệt vời ! Bà đứng cách chúng chỉ một mét.

- Con tinh tinh mẹ tuyệt nhiên không một chút sợ hãi. Còn chú tinh tinh con, chỉ mãi nghĩ đến dòng sữa và cái bao tử của nó.

Họ bắt đầu tham quan đền thờ và ghi chú. Ulu Watu nằm trong số sáu địa danh thần thánh được kính trọng vào bậc nhất của Bali. Để thờ cúng, « thần Biển», nó vươn lên trên mặt đại dương bằng bệ đá của nó. Không có một bóng người thường nào có mặt ban ngày ngoại trừ rất nhiều cành lá cọ, dừa chắt đầy trái cây và bóng hoa để biểu lộ những sự thăm viếng thường ngày của những người trung tín.

Quang cảnh nơi này vừa huy hoàng vừa thanh khiết khiến Clara có một cảm xúc khó tả. Hình như nó tách rời khỏi thế giới hiện thực, lánh xa điều ác, sự giả dối và lòng ham muốn nhục dục.

-Ồ ! Một vùng đất tuyệt vời...

Nàng thì thầm khi họ bước chậm rãi trên sân thượng của ngôi đền để ngắm cảnh bao la của biển cả lấp lánh dưới ánh mặt trời, đang rì rào bên dưới họ.

Hugues quay lại quan sát nàng bằng một vẻ thăm hỏi. Nàng thở sâu vào, và với cử chỉ phóng khoáng, nàng chỉ vào ngôi đền sừng sững sau lưng :

- Niềm tin của người dân Bali làm tôi thán phục... Họ cố gắng tận dụng tất cả sức lực và tài nguyên của họ vào việc thờ cúng thần linh mà họ không bao giờ thấy... Hầu như tôi muốn khóc – Nàng thú nhận bằng một nụ cười nhẹ nhàng để trấn an cảm xúc của mình.

Hugues bình thản phê bình :

- Điều này hơi khó hiểu. Bà là người Phương Tây, tư tưởng thực dụng, mà bà lại xót thương những con người này vì họ đã sạt nghiệp bởi những lễ vật cúng bái, và không màng đến cảnh đói nghèo cùng cực của họ.

Clara gật đầu tán đồng. Một nếp nhăn hằn lên vầng trán của nàng, nàng phát biểu :

- Điều đó thật chính xác, nhưng dù tôi có quyền hành trong việc này, tôi cũng không thể nào thay đổi được Bali...

Hugues rút ra kết luận :

- Bà biết rằng những lễ vật này là một sự hoang phí thì giờ và tiền bạc, nhưng bà cũng không dám gợi ý cho các bậc cha mẹ để dành chút tiền đó để mua giày dép cho con cái.

- Không, tôi không bao giờ làm điều đó... Chuyện đó có vẻ như không hợp lẽ đối với tôi, nhưng cũng như...

Hugues phá lên cười, nói thêm :

- Dù sao thì trẻ con Bali lại thích chạy nhảy bằng chân đất hơn! À này, chúng ta còn phải đi thăm một nhà chài lưới hay một vùng thôn quê để bổ túc thêm cho cuộc nghiên cứu của chúng ta. Chúng ta sẽ có một điển hình của những con người bình thường này, cũng như lối sinh sống thường ngày của họ.

Clara phát biểu :

- Vâng, nhưng chúng ta không thể nào tự nhiên gõ cửa vào một nơi ăn chốn ở của người ta và yêu cầu được vào thăm viếng !

- Dĩ nhiên. Hiện nay, tôi cho rằng Gareth Carter, người bạn của bà, có thể giới thiệu cho chúng ta một gia đình, nếu có lời yêu cầu của bà. Ông ta chắc chắn biết rõ vùng Sanur, và những làng lân cận kể từ lúc ông ta đến ở tại đây.

- Phải đấy, tôi sẽ tiếp xúc với ông ta.

- Cảm ơn, Clara. Làm sao chúng tôi có thể bỏ qua được sự cộng tác của bà? Ngay từ buổi đầu của công việc nghiên cứu, bà đã tỏ ra rất có giá trị.

- Ông muốn tiến hành việc này vào lúc nào?

- Càng sớm càng tốt.

- Tốt lắm, chiều mai tôi sẽ ghé qua Kapalan.

Và rồi Clara tự nhủ, biết đâu nàng sẽ gặp Charles tại đó. Thực ra, nàng cũng không biết rõ lòng mình đang hy vọng hay lo ngại một cuộc gặp gỡ như vậy. Suốt thời gian gặp gỡ trước đây, nàng đã bị giằng xé giữa lòng ham muốn được bỏ trốn và lòng khao khát không thể hiểu được là ở lại kề cận bên chàng. Dẫu cho chàng chỉ phơ bày cho nàng thấy một gương mặt ủ dột, những lời phê phán cay độc... Nhưng thực ra nàng vẫn hy vọng trao đổi được với chàng, hỏi han chàng về đời sống trong quá khứ của chàng, với một thái độ hoàn toàn không vì cá nhân của nàng. Biết đâu nàng sẽ cảm thấy xót thương được chàng. Biết đâu nàng sẽ nhìn ra được những giới hạn thật tầm thường của chàng đã làm chàng bị giày vò, buồn khổ sâu sắc ! Nhưng liệu nàng có thể an ủi được những nỗi thống khổ đó hay không? Chắc chắn chàng sẽ khước từ mọi sự giúp đỡ và những sự an ủi từ phía nàng. Có thể, Nimade, cô bé xinh đẹp người Bali, đã thành công trong việc xoa dịu những đau khổ và đưa chàng trở lại với cuộc đời...

Đầu giờ chiều ngày hôm sau, Clara đi đến khách sạn Kapalan. Nàng đã báo trước cho Gareth Carter qua điện thoại cuộc viếng thăm của nàng. Họ gặp gỡ tại phòng khách ngay lối ra vào, và thăm hỏi xã giao với nhau.

Ông ta hài lòng trả lời :

- Khí hậu Bali hình như thích hợp với cô đấy.

Nàng phấn khởi nhận xét :

- Trước hết, tôi đánh giá cao sự yên tĩnh tuyệt diệu mà người ta có thể tìm gặp ở chốn này. Tôi nghĩ mình có thể sống ở đây đến mãi đời.

Sau đó, họ đi vào phòng khách bên cạnh quầy rượu, phía trước là một khung cửa kín rộng mở ra phía một khu vườn sặc sỡ nhiều màu sắc. Bên kia, là một dãy bồn hoa trang trí cho bãi cát mênh mông mịn màng và mặt đại dương yên tĩnh. Các du khách đang bơi lội và tắm nắng, nằm dài trên những chiếc ghế dài. Một vài du khách bị mất hút giữ đám dân cư nhỏ bé da màu hổ phách đang chuyên chú vào những công việc ít phù phiếm hơn. Dựa lưng vào chiếc tàu của

mình, một bác dân chài đang chuẩn bị mẻ lưới cho buổi tối. Những tán cọ và tàu lá chuối lay động dưới sự mơn trớn của cơn gió nhẹ thổi lên từ mặt biển. Khu vườn bên ngoài tỏa ra những làn hương thơm ngát, ngập tràn vào phòng khách của khách sạn.

Vừa ngồi xuống, Gareth bắt đầu vào chuyện ngay :

- Nào, cô hãy nói cho tôi biết, tôi có thể giúp được cho cô việc gì nào.

Clara giải thích mục đích của chuyến viếng thăm này. Khi nàng nói xong, ông từ từ gật đầu suy nghĩ :

- Thú thật bản thân tôi cũng chưa bao giờ đi sâu vào vùng dân cư nghèo khổ. Họ không bao giờ nhận thức được những việc xảy ra bên ngoài, vì khoảng vườn nhỏ của họ luôn luôn được bao quanh bằng một bờ tường đất nhồi khô.

Clara cười, nói thêm :

- Để ngăn cản bước chân của những vị ác thần.

- Tôi thấy kiến thức của cô cũng tương đương với tôi rồi đấy. Nhưng ... chờ một chút xem. Charles có thể giúp cô. Ông ta có nhiều bè bạn trong dân địa phương.

Cô gái vội vã từ chối :

- Thôi !

Nàng bối rối vì đã để lộ ra tình cảm cá nhân đối với Gareth, Clara buột miệng giải thích thêm:

- Tôi không muốn làm phiền ông ta. Hình như ông ta muốn bảo vệ lấy sự cô đơn của mình. Mặt khác, chính ông cũng đã lưu ý tới điều đó...

Sự bối rối của nàng không giấu được đôi mắt dò xét của người đối diện :

- Cô làm tôi đâm ra tò mò, Clara... Tôi chưa bao giờ được hân hạnh biết rõ về sự liên hệ của cô với Charles trong quá khứ... Tuy cô có giải thích một cách rất ngắn gọn, nhưng tôi vẫn cảm thấy nó rất khó hiểu và có một cái gì đó mù mờ, im lặng không thể nào thấu suốt được... Tình tò mò của tôi nó thôi thúc tôi dữ quá. Nếu quả thật tôi không biết được người bạn tôi đã rất say mê người vợ trẻ, chần chẫn tôi đã tin rằng có một câu chuyện tình giữa cô và...

Clara không giải thích thêm câu nói bị bỏ lửng, nàng cúi đầu im lặng. Bất ngờ, ông ta lại tiếp tục :

- À ! Có một chi tiết nhỏ đã làm cho tôi ngạc nhiên. Cô đã tự giới thiệu với tôi dưới cái tên là « Cô West », thế mà hôm kia, khi tôi đến thăm một người bạn tại khách sạn Bali Beach, tôi có nghe kể lại là, một trong những người bạn đồng nghiệp của cô gọi cô là « Bà West », theo lời yêu cầu của cô...

Bị hỏi bất ngờ, nàng vội vã đi đến kết luận của mình :

- Ố ! Ông không hiểu gì hết cả, hãy tách riêng chuyện Charles qua một bên, nào, ai là người có khả năng giúp chúng tôi, giúp Hugues và tôi ?

Ông ta có vẻ phật lòng trước sự lảng tránh thẳng thừng của cô gái, ông trả lời :

- Hiện thời, chưa thấy ai, nhưng tôi sẽ nhờ các bạn của tôi và...

- Nhà sư ! – Bất ngờ, Clara kêu lên.

- Xin lỗi ! Nhà sư nào kia chứ ? – Gareth ngạc nhiên.

Nàng giải thích :

- Hôm trước tôi có dịp làm quen với một nhà sư tại ngôi đền Batubulan. Tôi đoán chắc ông ta có thể giới thiệu một gia đình trong làng của ông ta. Ông có nghĩ là ông ấy sẽ từ chối yêu cầu này không ?

- Tôi cũng không hiểu nữa, nhưng chúng ta cứ thử xem.

- Nếu ông ta đồng ý, liệu chúng ta có phải cho cho ông ta chút thù lao nào không ? Tôi không muốn làm tổn thương đến niềm tự hào của họ... Mặc dù tôi...

- Dù sao thì họ cũng có thể nhận thêm một ít tiền làm quà cho con họ. Tại Bali, những điều này được đánh giá như là điều giá trị nhất của đời sống, vì toàn thể cộng đồng.

- Nhưng họ bắt đầu mọi công việc trong ngày quá sớm. Tôi đã gặp những đứa bé gái

vào buổi sáng trên bãi biển, chúng luôn luôn kéo theo phía sau một đàn em trái lặn gái trần truồng. Chúng còn quá bé để phải gánh vác những trách nhiệm nặng nề của một người mẹ...

- Cô khéo lo xa, chúng không chán ghét những công việc này đâu. Ở vùng này, trẻ con phát triển sớm, và nhanh chóng dự phần vào công việc của làng mạc. Cô sẽ còn học hỏi thêm được rất nhiều điều về dân tộc này, ba tháng qua chưa đủ đâu vào đâu hết.

Cô gái thở dài :

- Tôi hiểu điều đó. Tôi cũng không muốn làm phiền ông lâu hơn, Gareth. Tôi rất biết ơn ông đã phí phạm một ít thì giờ để tiếp tôi hôm nay.

- Đừng cảm ơn tôi, Clara. Tôi rất vui thích để làm việc này. Nhưng thêm một lần nữa, với tư cách riêng của tôi, tôi mạn phép cô, nên đến hỏi thăm Charles...

Ra vẻ như không nghe được câu nói sau cùng, cô gái đứng lên, chào ra về :

- Xin hẹn gặp lại ông, Gareth. Có thể chúng ta lại có dịp gặp nhau trên bãi biển, vào một buổi sáng nào đó...

- Cô hay dạo chơi mỗi ngày tại đó ?

- Chắc chắn vậy, những phong cảnh nơi đó rất là lý thú. Tôi rất ưa chuộng sự thanh tịnh, yên lặng. Đời sống ở đây hoàn toàn thích hợp với tôi.

Gareth thừa nhận

-Bali là một trong những vị trí sau cùng còn sót lại trên thế giới, để người ta có thể thụ hưởng những điều này. Ngoài ra, những bí ẩn trong việc thờ phụng cũng như tôn giáo của nó

gây ra mỗi ngày một ngạc nhiên mới, một đề tài mới để suy nghĩ. Cô đã có dịp tham dự một nghi lễ hỏa táng người chết chưa ?

-Ồ! Chưa hề.

- Thật là một thiếu sót. Cô sẽ không còn tin vào mắt mình nữa. Tôi tin chắc vậy.

Nhưng Clara được dịp xem nghi thức này sớm hơn điều nàng hy vọng. Ngay tuần lễ sau khi viếng thăm khách sạn Kaplan, khi được tin một gia đình của một người giúp việc tại khách sạn Bali Beach chuẩn bị hỏa táng một người thân, Hugues quyết định :

- Chúng ta phải đi tới đó. Phải mang theo máy ghi âm, và thâu lại tất cả những bài tụng niệm và những lời cầu kinh.

- Ông có nghĩ rằng chúng ta sẽ có thể chụp được những bức hình của buổi lễ không? – Clara hỏi thăm ông ta, vì nàng muốn có được thêm những hình ảnh gây xúc động của một buổi lễ hỏa táng người chết, theo phong tục Bali vào bộ sưu tập của nàng.

- Tôi chưa biết được điều đó, nhưng tôi sẽ hướng dẫn bà. Tính cách tò mò của chúng ta sẽ biến thành điều tai họa, nếu chúng ta xúc phạm đến gia đình này vào giây phút trang nghiêm nhất trong đời sống của họ.

Điều ngạc nhiên lớn nhất về họ là không thấy hiện diện một sự u buồn nào ngự trị giữa cha mẹ, bè bạn của người chết. Ngược lại, họ có vẻ như là vui vẻ và trò chuyện thân mật với nhau trước giàn thiêu đang còn nguyên vẹn. Trước thái độ ngạc nhiên, người phục vụ trẻ của khách sạn Bali Beach giải thích :

- Tại sao chúng tôi phải buồn kia chứ? Thế xác chỉ có thể tồn tại khi linh hồn còn hiện hữu trong đó. Người chết của chúng tôi, họ chỉ được giải thoát ra khỏi xác phàm trần tục bằng cách hỏa táng.

Cô gái tò mò quan sát gương mặt sáng sủa và thông minh của người thanh niên đang nói chuyện với họ. Anh ta đang theo học tại trường đại học Java và chỉ đi làm công việc phục vụ trong suốt thời gian nghỉ hè. Rõ ràng là sự tiếp xúc với nền văn minh tiến bộ cùng với các vị giáo sư uyên bác ở đại học đã không hủy hoại được niềm tin của anh ta.

Nàng nhấn mạnh :

- Anh có tin rằng tập quán này thực sự có căn bản vững chắc của nó không?

- Có chứ ! Rốt lại, cho đến nay, các cụ nhà tôi vẫn hướng về một đời sống thoát tục, coi thường thể xác.

- Phải chăng đây là một lối nhận thức ?

- Đúng vậy. Xin lỗi cô, tôi có việc phải đi.

Bằng một cái gật đầu ngắn gọn, anh ta bước ra nhập vào gia đình của mình. Họ đang chuẩn bị cùng nhau đi vào trong nhà mồ của người chết. Nhà mồ được làm bằng gỗ đặc biệt được

dựng lên để dành cho dịp này. Hai cốt người chết được đặt trang trọng trên một mặt phẳng phủ đầy bông hoa và lá cây. Các cô gái trẻ đã rải dầu thơm và nước phép cho nó. Một vài giờ trước đó, một buổi tiệc thịnh soạn đã tụ tập tất cả cư dân của làng quê. Hiện tại, buổi lễ khởi sự bắt đầu. Một số người đang ông tiến đến bên giường người chết, nâng xác chết đã được liệm trong một tấm vải trắng. Sau đó, họ cùng nhau nâng xác chết lên cao hơn đầu của họ và bắt đầu xoay nó khắp mọi phía.

- Họ làm gì vậy ? – Clara ngạc nhiên, lớn tiếng.

Hugues giảng giải:

- Họ cố làm cho linh hồn người chết lạc hướng, để không bao giờ người chết còn nhận ra được con đường của ngôi nhà mồ nữa.

Nàng phát biểu:

- Khó có thể tin được.

- Đúng. Đã trải qua bao thế kỷ, họ cũng đều phòng ngừa như vậy đối với linh hồn người chết. Hiện giờ, bà đang được chứng kiến một nghi thức đã không hề thay đổi hơn ngàn năm nay...

Cô gái đưa mắt nhìn về phía giàn thiêu, được dựng theo hình tháp. Vách nhà được trang trí bằng nhiều mảnh giấy nhỏ nhiều màu, những mảnh gương vụn, và nhiều chiếc nơ bằng lụa lấp lánh. Năm mái nhọn bằng tre được dựng quanh để che ánh mặt trời cho ngôi nhà mồ. Nếu gia đình người chết thuộc thành phần giàu có nhất, hoặc thuộc đẳng cấp cao nhất, họ sẽ được dựng lên mười hai mái. Hai cốt sẽ được kéo lên trên một giàn hỏa thiêu được chống giữ bằng bốn trụ cột bằng gỗ.

Hugues chắc lưỡi:

- Ngôi nhà này được xây cao lên để tượng trưng cho khoảng không gian giữa đất và trời. Để rồi trong giây lát nữa, người chết sẽ không còn thuộc về vị trí cư trú của nó tại mặt đất cũng như không thuộc về thiên đường...

Clara gật đầu tán thành, không rời mắt khỏi đám đông đang vây quanh công trình xây dựng. Tất cả cảnh vật được bài trí hướng về một cây cột chạm trổ hình hai con rắn quấn vòng quanh, biểu tượng cho sự tạo thành vũ trụ. Ở chân cột, pho tượng Bhoma, con trai của đất, canh giữ cảnh tượng bằng con mắt nghiêm ngặt của nó, hai cánh dang rộng ra phía sau lưng. Những diễn biến tiếp theo gây sững sốt và lôi cuốn sự thán phục lẫn ngạc nhiên cho Clara cùng các bạn đồng nghiệp. Ngôi nhà mồ dành cho người chết được di chuyển toàn bộ đến một mảnh đất đã được thánh hóa để sử dụng vào việc hỏa táng trước ngôi đền Dura Dalem.

Hughes nhắm tính khi toàn bộ cấu trúc đó được di chuyển bằng sức người:

- Theo tôi, ít nhất cũng phải sử dụng đến 60 đàn ông cho công việc này.

Dòng người di chuyển. Những phụ nữ trong những chiếc váy sarong đẹp nhất hát lên những bài thánh ca và hai tay nâng những khay lễ vật to lớn đi theo. Cuối cùng, họ đến địa điểm đã được chọn. Nhà sư đọc những câu thần chú lê thê, và sau khi rải nước phép lần cuối cùng, ông

châm lửa vào giàn hỏa thiêu. Ngọn lửa bùng lên trên bầu trời xanh phát ra những tiếng réo ù ù và những tiếng răng rắc của tre.

Hugues buột miệng kêu lên, ông cũng bị xúc động như các bạn đồng nghiệp đang im lặng như tờ:

- Cảnh tượng thật dị thường!

Tiếng nói của ông bị át đi bởi một tiếng vang lớn. Phần cao nhất của ngôi nhà vừa sụp xuống sức tấn công của ngọn lửa, và nó rụm xuống trên mặt đất trong một đồng thanh hồng đỏ rực.

Khoảng nửa giờ sau, Clara mới nói ra được:

- A! Rõ ràng là chúng ta vừa được dự một buổi lễ độc nhất vô nhị. Đống tro tàn này rồi sẽ đi về đâu? Liệu người ta có đưa nó vào trong ngôi đền dành riêng cho những người chết không?

- Không! Giờ thì đoàn người đang chuẩn bị đi ra biển. Những gì còn lại sẽ được rắc vào lòng đại dương với những bài tụng kinh và cầu nguyện mới nữa.

- Thế nhưng trong trường hợp họ sống cách xa biển thì sao?

- Họ sẽ thả nó vào một dòng sông, thế nào rồi dòng sông đó cũng mang những thứ này ra tận cửa sông và tới biển cả...

Clara phê bình trong lúc vội vàng ghi chú:

- Vậy thì, nước đóng một nhiệm vụ hàng đầu trong sự chết.

- Đúng một cách thật tuyệt đối. Bà đừng quên là trong tất cả các tôn giáo của người Indonésie, ba ngôi thần linh gồm gồm có ba nguyên tố: nước, lửa và gió...

- Ba vật chất tự nhiên...

- Có dân tộc nào có thể khoe cả bản thể của mình cũng gần gũi với thiên nhiên như dân Bali?

Clara mơ màng thì thầm:

- Hòn đảo này làm mê hồn tôi...

Hugues gỡ máy chụp hình ra khỏi đầu, xếp nó vào trong một cái túi và nhìn nàng bằng một cái nhìn vui vẻ. Ông trêu nàng:

- Tôi hiểu điều đó. Nhưng dù sao tôi cũng hy vọng rằng vào lúc khởi hành trở về, bà sẽ cùng chúng tôi lên máy bay.

- Ông cứ yên tâm, tôi sẽ quay về Luân Đôn với các ông... Làm sao tôi có thể làm khác hơn được chứ?

- Cô có vẻ rất buồn trong ý nghĩ này...

Mặc dù ngoài ý muốn, những ý nghĩ về người con gái kia cùng với Charles lại đến trong đầu

nàng, con người đã thật sự sống thường xuyên trong thiên đường hạ giới này. Ôi! Đời sống lạ lùng biết bao! Nếu cuộc đời của họ không bị chia lìa, nếu cuộc hôn nhân đã được định không bị tan rã vào thời điểm đã tiên liệu, thì có lẽ không bao giờ cả hai được sống ở Bali, và chắc chắn họ không bao giờ có ý nghĩ thực hiện một chuyến du lịch qua Phương Đông. Vào thời kỳ đính hôn của họ, lúc đó Charles đang bắt đầu vào nghề kiến trúc, và chàng không chuẩn bị để thừa kế một gia tài lớn. Chắc hẳn người chú của nàng đã hứa để lại một gia tài kha khá cho chàng và chàng sống với cô gái độc thân trẻ với số tiền khiêm tốn. Những đứa con mà Clara và chàng cùng mong đợi trong tương lai sẽ ưu tiên trong tất cả những chương trình nghỉ hè xa nhà và đắt đỏ...

Hugues ngạc nhiên nhận xét trên đường trở về Sanur:

- Sao bà im lặng quá vậy. Hình như bà còn mãi bận rộn vấn vương trong đầu về cuộc hỏa táng, nó đã để lại cho bà những cảm xúc mãnh liệt đến vậy sao?

Nàng thở dài:

- Không. Tôi nghĩ ngợi đến chuyện khác...

Ông ta tò mò hỏi:

- Việc gì vậy?

Nàng đáp lại bằng một giọng khó hiểu trong khi đôi mắt theo hút vào trong những cánh đồng lúa họ đang đi ngang:

- Tôi nghĩ về quá khứ và những sự lạ lùng của đời sống.

Một lát sau, Hugues thừa nhận:

- Bà làm tôi hoang mang. Chủ nhân của bà, ông Rexford, đã cho tôi biết những nhận xét đặc biệt về tính chân thực của bà... Ông ta mô tả bà như là: đúng giờ giấc, nghiêm túc tận tâm, hoàn hảo, vậy mà... hầu như bà không bao giờ có vấn đề khó khăn; hay là, ít ra, bà đã cất giấu chúng kỹ quá...

- Điều đó cũng thường thôi. Văn phòng làm việc đâu phải nơi thuận tiện để thổ lộ tâm tình...

- Nhưng, như lúc này đây, bà cũng không dám cởi mở và tự nhiên...

- Trường hợp tôi cũng hơi đặc biệt. Chắc chắn là tôi có mặt nơi này vì những lý do nghề nghiệp, nhưng bản thân tôi cũng thấy có một sự mạo hiểm cá nhân lớn. Chúng ta đâu còn ở tại Luân Đôn, và giờ giấc của chúng ta cũng thay đổi khác xa.

- Bà vừa chuyển đề tài đó, Clara...

- Hugues, tôi không muốn nói chuyện về đời sống riêng tư của mình, ông hiểu điều đó kìa mà – Nàng ngăn cản ông.

- Đúng. Xin lỗi bà. Thôi mình đừng nhắc lại chuyện đó nữa...

Sự im lặng bao trùm lên họ. Clara lại chăm chú nhìn phong cảnh. Ở ven làng, một bóng

người phụ nữ bỗng nhiên lơ lửng sự chú ý của nàng, người đàn bà đó ăn mặc toàn trắng. Clara quay qua người bạn, chỉ ngón tay về phía người đàn bà, hỏi:

- Tại sao, bà đó bận toàn đồ trắng vậy?

Hugues giải thích:

- Chắc chắn là bà ta đang đi đến một ngôi nhà mồ để chuẩn bị chôn cất hay là hỏa táng.

- Vậy ra màu trắng dành đặc biệt cho tang lễ?

- Đúng, đó là tập quán.

Clara thầm nghĩ về biết bao nghi thức, bao nhiêu điều cấm kỵ, và những lễ nghi, vừa thơ mộng vừa huyền bí vẫn còn ngự trị trên những con người của xứ sở này. Xe họ giảm tốc độ khi băng qua một ngôi làng. Nàng đủ thì giờ để nhận ra ba ngôi đền truyền thống: ngôi đền khời thủy, dành cho vị thần lập ra địa phận này, để thờ phụng ông ta; ngôi đền làng, dành cho việc tổ chức các nghi lễ lớn liên quan đến những dân làng đang sống, và ngôi đền dành cho người chết. Giữa vị trí trung tâm có dựng lên một cây chuối khổng lồ, một trong ba loại linh thiêng ở Bali. Mỗi sáng, phiên chợ trái cây và rau quả diễn ra rộn ràng trên bãi đất cứng này. Tại đầu cùng của nó, một hàng rào vây kín một khoảng đất dành cho những trận đá gà, trò tiêu khiển được dân Bali ưa thích. Một nhóm trẻ con cười vui la hét chạy đuổi theo chiếc xe hơi. Một con heo nhỏ, thoát khỏi khu vườn của nó chạy ngoằn ngoèo trên đường lộ. Không ai có vẻ hối hả, hấp tấp, mọi người đều làm việc chậm rãi; họ ngừng tay, gật đầu cười chào thân thiện với hai vị khách đang băng ngang qua làng trong chiếc xe hơi sơn màu đỏ chói.

Hugues cho xe chạy nhanh khi họ đến con đường lớn, hai bên bờ chạy dài những con kênh và những ruộng lúa xanh rì. Một vài con trâu thản nhiên lội bì bõm trong những vũng sình lầy, có con cả gan đưa lưỡi ra đánh cắp một cách bình tĩnh, những lễ vật bông trái và ngũ cốc đặt bên vệ đường. Cuối cùng chiếc xe đi vào địa phận Deupasar, thị trấn buôn bán và ồn ào. Nơi đây một đám đông đang chen chúc nhau di chuyển dọc trên những vỉa hè. Một luồng xe đạp, xe mô tô, xe đẩy tràn ngập trên một con đường khiến cho sự lưu thông trở nên khó khăn.

Đây đó, những chiếc taxi cũ kỹ bụi bặm và kẻ sọc những màu sắc sặc sỡ, hòa vào trong dòng thác ồn ào. Tại lối vào của một con đường chính, một pho tượng khổng lồ của một vị thần linh dành để canh giữ sự náo động này. Không một tai nạn nào xảy ra tại ngã tư nguy hiểm này, nếu như người ta chịu lưu ý đến việc trang trí cho cái đầu xấu xí đỏ rực màu hoa dâm bụt của vị thần. Đó cũng là lý do để cho các bác tài xế phải lập tức giảm tốc độ và tăng sự thận trọng.

Về đến khách sạn, Hugues đậu xe và quay qua Clara, ông lưu ý nàng:

- Tôi hy vọng là bà đã có bản ghi chép.

Clara thú nhận:

- Không! Tôi mãi theo dõi những cảnh tượng của buổi hỏa táng. Tuy nhiên tôi nhớ rõ các chi tiết nhỏ nhất nhất và tôi sẽ không gặp khó khăn gì trong việc ghi chép lại nó.

Hugues chấp thuận:

- Tốt. Trong trường hợp này, tôi khuyên bà nên làm ngay đi, khi mà trí nhớ của bà còn chính xác. Chúng ta sẽ gặp lại nhau vào bữa ăn tối.

Clara về phòng mình, ngồi vào bàn làm việc và bắt đầu hồi tưởng lại buổi lễ mà nàng có dịp chứng kiến lần đầu tiên. Nàng làm việc miệt mài trong khoảng hai tiếng đồng hồ, hoàn toàn quên mất thời gian trôi qua. Cuối cùng, khi hạ bút xuống, nàng thở ra nhẹ nhõm, hài lòng. Nàng đã học được nhiều điều trên hòn đảo tuyệt vời này, nhưng theo bản năng nàng biết là mình không nên chần chừ để khám phá thêm nhiều điều khác nữa; khám phá về tất cả những cảm xúc cao nhất, và phong phú nhất giữa những con người này đối với những con người khác. Nàng quyết định sẽ thảo ra vài dòng vào mỗi tối, ghi lại trong một cuốn sổ tay cá nhân để sau này có thể nhớ lại khoảng thời gian rất thú vị trong cuộc đời của nàng tại đây.

Hugues và nàng gặp lại nhau trong bữa ăn tối. Các đồng nghiệp của họ đã khởi hành đến một ngôi làng xa xôi để tham dự một trò ma thuật trong một buổi lễ nhập hỏa.

Bất ngờ, Hugues ngược lên hỏi nàng trong bữa ăn được dọn đầy thức ăn thơm ngon:

- À này, ông bạn Gareth Carter của bà đã cung cấp địa chỉ hay tên người, để chúng ta thực hiện chuyến đi thăm tại một khu vực nghèo khổ nào chưa?

- Hiện giờ thì chưa, nhưng ông ta hứa sẽ hỏi thăm các bạn của ông về việc này. Ông ta sẽ báo lại cho tôi khi có kết quả...

Clara không muốn giới thiệu viên quản lý khách sạn Kaplan với người chủ của mình, vì biết thế nào ông ra cũng sẽ lại khuyên nên gặp Charles Millard, và rồi Hugues sẽ ngạc nhiên về thái độ mập mờ lững lờ của người thư ký của mình trong việc tiếp xúc với Charles Millard. Hugues tiếp tục:

- Tôi đang lo là sẽ không kiếm được thì giờ rảnh rỗi để cùng đi với bà. Nhưng nếu ông Carter gọi điện cho bà, tôi sẽ dành cho bà một buổi chiều và bà sẽ trang bị theo mình một máy chụp ảnh, một máy thu thanh. Hiện nay, tôi tin chắc là bà có đủ khả năng thực hiện loại phóng sự này mà không cần người phụ tá..

Clara ngó lơi cảm ơn ông, cố che giấu nỗi bất an của mình. Ông ta chưa có dịp biết rõ sự quen biết từ lâu giữa nàng và Charles, trong khi hiện nay, bằng mọi giá, ông ta muốn tìm cho ra một người có thể giới thiệu một gia đình người Bali.

Nàng nhanh chóng rút về phòng, rồi bước ra lan can để suy nghĩ về vấn đề này. Không có một giải pháp nào nhanh chóng để thực hiện việc này ngoài ra. Vậy là nàng đành phải chấp nhận giải pháp yêu cầu Charles giúp nàng, mặc dầu nàng không muốn. Nàng chỉ tưởng tượng ra được thái độ khinh khỉnh của Charles khi chàng nhận lời yêu cầu của nàng. Clara thở dài nhẹ nhõm rồi quay lưng với cảnh trời đầy sao, trở vào căn phòng của mình. Sự gợi nhớ về người yêu cũ đã làm sống lại toàn bộ quá khứ trong ký ức của nàng. Họ đã yêu nhau nồng nàn biết bao, tình yêu thơ ngây và trong sạch, đến nỗi họ hồn nhiên tin tưởng rằng họ sẽ tay trong tay, cùng nhau dấn vào một vùng xa xôi bất tử và không một điều phiền muộn nào cắt đứt được người này với người kia. Có một hôm, nàng thổ lộ cùng Charles:

- Nếu mất anh, em sẽ chết ngay vào lúc xảy ra việc đó.

Chàng đã hôn mãnh liệt vào đôi môi nàng để an ủi:

- Em yêu của anh, đừng lo sợ gì cả, không bao giờ chúng ta xa nhau...

Trời ơi! Định mệnh đã phán quyết ngược lại hoàn toàn... U buồn, nàng đứng sững trước một bức chạm có trang trí hình vị thần Barong trên tường. Thoạt nhìn vào đó, nàng nhìn mặt chán nản muốn giấu bộ mặt bất an đó vào ngăn tủ, nhưng rồi nàng đã không làm điều đó, và từ từ nàng đã làm quen với nụ cười nhăn nhoe ghê tởm này, và cũng chịu nhận lấy những cảm xúc do nó đem lại trong những chuỗi ngày qua... Mơn trớn gương mặt thô lỗ man dã của vị thần bằng một ngón tay mảnh mai, nàng thì thầm:

- Người dân Bali tin quyết là ông gìn giữ cho loài người, ông biểu tượng cho điều tốt lành, sự trong sạch và tất cả những đức hạnh... Hãy gìn giữ cho tôi, một cô gái ngoại quốc.

“Nhưng gìn giữ cái gì?” nội tâm nàng lên tiếng hỏi. Nàng không hiểu và không trả lời nổi. Lúc này, có một nỗi lo sợ ngấm ngầm nào đó đang siết chặt lấy nàng. Hình như nó được điều khiển, táo bạo và vô ý thức, hướng về một vực thẳm hiểm nghèo...

Chương sáu

Như thường ngày, Clara thức dậy sớm, nàng mỉm cười với vị thần Barong trên bức tường đã canh giữ giấc ngủ cho nàng. Nàng cao giọng chào ông:

- Xin chào! Hôm nay tôi cảm thấy rất khỏe khoắn. Ngài sẽ gìn giữ tôi chứ?

Rồi không lưu ý tới vị thần đó nữa, nàng vươn vai vùng dậy bước khỏi giường, kéo lê theo chiếc áo ngủ mỏng manh. Tối hôm qua, trước khi chìm vào giấc ngủ, nàng đã quyết định thử vận may rủi của mình bằng cách sẽ đến nhà vị sư già tại đền Batubulan, mặc dù nàng không muốn sử dụng đến cách vận động tinh tế này, nàng sẽ thử thời vận trước khi phải tìm gặp Charles. Nàng đặt hết hy vọng trong lần gặp gỡ này, biết đâu nó sẽ tránh cho nàng một cuộc gặp gỡ bực mình. Hy vọng không có việc gì cấp bách cần đến nàng tại văn phòng, cũng như không quan tâm đến chương trình của Hugues, nàng yêu cầu ông cho phép nàng đi vào buổi chiều ngày ngày được nghỉ hàng tuần. Nàng nói thêm:

- Tôi thích đi đến Batubulan.

Ông ngạc nhiên nhìn nàng sửng sốt:

- Tại sao?

Để che giấu mọi chuyện, nàng giải thích:

- Tôi khám phá ra nơi đó đẹp mê hồn...

Hugues chấp nhận bằng cách hất nhẹ đôi vai:

- Thế này nghe! Bà được tự do chiều nay, còn tôi phải đi ăn tối một mình với vị giám đốc khách sạn của chúng ta. Ông ta hứa sẽ kể một vài giai thoại thú vị cho tôi nghe.

- Cám ơn ông nhiều. Tôi sẽ gặp lại ông vào buổi sáng vào lúc điểm tâm.

- Tạm biệt, và chúc bà một buổi chiều vui vẻ. Đừng quên điện thoại cho Gareth Carter lúc bà trở về.

Không nói thêm một lời, Clara gật đầu, rồi trở về phòng lấy xách tay và kính mát. Nàng chọn lấy một chiếc taxi đang đợi khách trước cửa ra vào của khách sạn. Suốt quãng đường, nàng bắt chuyện với người tài xế trẻ và được biết anh ta cũng là một sinh viên luật tại Jaker, và anh ta đang đi làm trong kỳ nghỉ hè cũng như những bạn bè đồng hương khác tại Đại học. Nàng khen anh ta nói tiếng Anh lưu loát và bày tỏ thêm:

- Tôi rất hân hạnh được gặp anh. Anh có thể cho tôi biết tất cả các làng mạc chúng ta đi qua trước khi đến ngôi đền Batubulan được chứ?

Chàng thanh niên nhận lời:

- Rất vui lòng. Hãy gọi tôi là Tomy, vì tên Bali của tôi rất khó đọc.

Mặc dù anh ta rất nhiệt tình trong việc hướng dẫn, nàng cũng không đặt quá nhiều câu hỏi. Nàng nghĩ ngợi đến chuyến viếng thăm đầu tiên tại ngôi đền trước đây. Nơi mà tình cờ, nàng đã gặp Charles, cũng tại đó, biết đâu lại có cuộc gặp gỡ lần thứ hai, tuy có rất ít khả năng xảy ra việc đó. Tuy không e ngại lắm nhưng nàng cũng cảm thấy hơi lo lắng. Sự tái ngộ ngay tại Bali sau một thời gian dài đằng đẳng như vậy, có phải là một sự ngẫu nhiên quá đáng và không thể tin được không? Nếu, vào giờ phút cuối, người nữ thư ký của ông Hugues đã không từ chối nhiệm vụ, thì không bao giờ nàng rời khỏi văn phòng của ông Rexford và Luân Đôn... Nàng đã không bao giờ được nhìn thấy Bali bằng mắt, ngoại trừ trên màn ảnh truyền hình hay trên phim ảnh. Diễn tiến sau đó, nàng lại làm quen với Gareth Carter trên bãi biển... nàng đã không nói sai một chữ với ông ta, nếu như nàng đã không chọn việc đi dạo vào lúc bình minh dọc theo bờ biển... Lời nói của ông ta đến khách sạn Kapalan đã tạo ra cái móc xích cuối cùng trong một chuỗi ngẫu nhiên chúng tạo ra điều huyền diệu để thời gian nhích lại gần với nhau hơn...

Nàng suy nghĩ lại, rồi lúng túng: "Hình như Charles và mình đã bị một quyền lực siêu nhiên bắt buộc phải gặp lại nhau...", nhưng rồi cái tên Nimade, cái tên của cô gái Bali trẻ trung, đột ngột hiện ra trong trí nàng, cản trở nàng tiếp tục theo đuổi sự suy nghĩ. Bất ngờ, nàng cảm thấy lòng ao ước được gặp lại chàng một cách mãnh liệt, để nói với chàng...

Nàng thầm trách mình về cơn xúc động không lành mạnh này. Đời sống cá nhân của Charles đã không còn gì liên quan đến nàng nữa, tại sao nàng lại chấp nhận một điều hớ hênh như vậy? Bỗng có tiếng nói của Tomy, người tài xế taxi kéo nàng ra khỏi cơn mê. Anh ta lái sự chú ý của nàng vào một dãy pho tượng bên vệ đường, và xác định rõ:

- Những pho tượng này được bày bán. Nhiều gia đình mua nó về để trang trí ngay chính giữa nhà, để chúng canh giữ cổng ra vào của nhà họ.

Clara hỏi:

- Chúng được làm tại đây à?

- Vâng. Batubulan được nổi tiếng, nhờ vào sự khéo léo của các nghệ nhân của nó.

- Đó là lý do tại sao những ngôi đền của làng này lại được dựng lên giữa những hòn đảo xinh đẹp nhất.

Chiếc taxi đậu ngay trước cửa đền Pura Dalem, Tomy hứa sẽ quay lại trong vòng một tiếng đồng hồ để đón cô khách hàng trẻ của mình. Nàng chào anh bằng một cử chỉ thân mật, rồi leo lên những bậc cấp dẫn đến một cái cổng được chạm trổ tinh vi. Những bức tượng thần linh với bộ mặt nhăn nhó như đang nhìn nàng băng ngang qua sân một cách im lặng, tiến vào bên trong thánh địa đầu tiên dành cho các linh hồn người đã khuất. Một sự im lặng tĩnh mịch bao trùm chung quanh nàng. Nàng yên lặng đứng trước một bàn thờ, chú mục vào những tượng thần thánh phình bụng có vẻ khêu gợi, không một ngọn gió lay động bao quanh hàng rào. Cách biệt hoàn toàn với sự hiện diện của con người ở bên ngoài, ở nơi này toát lên một không khí bí ẩn đồng thời một sự lo sợ và gò bó. Bất ngờ, một bóng người xuất hiện không xa nàng làm nàng

ngạc nhiên và căng thẳng, cho đến khi nhận ra nhà sư, nàng thở phào nhẹ nhõm. Trong một thoáng, nàng đã ngỡ mình lại phải đối diện với Charles.

Nhà sư canh gác nơi ẩn cư chào nàng và nhận xét:

- Bà trở lại, có việc gì vậy?

Bị sững sờ vì câu hỏi không quanh co, nàng thành thật trả lời:

- Tôi thích sự yên tĩnh nơi này.

Nhà sư già xác định với lòng tự hào:

- Tổ quốc chúng tôi là một đất nước thanh bình.

Ông ta quay lưng lại và bắt đầu thay nước cho những lọ hoa đã qua hai mươi bốn giờ. Tất cả đều nhằm vào mục tiêu tiến hành phóng sự, Clara nắm lấy một trong những giỏ đồ cúng, nàng hỏi:

- Vì lẽ gì mà người ta làm những việc này?

- Với một niềm tin kiên trì. Các thần linh có quyền trên những lễ vật được tạo ra do lòng thành kính và sự mộ đạo.

Clara e ngại nhà sư sẽ rời đi xa một cách nhanh chóng, nên nàng thu hết can đảm đưa ra những câu hỏi đã định trước:

- Tôi có thể nào viếng thăm một gia đình người Bali? Tôi muốn nói đến khu dân cư nghèo khổ...

Nhà sư từ từ đứng thẳng người lên và quan sát nàng với một vẻ bối rối cùng cực:

- Tại sao? Cô nói với tôi là cô đang đi nghỉ hè tại Bali... theo lẽ thường thì các du khách không mấy thích thú đến những việc này. Họ ưa đến các bar và bãi biển hơn...

Nàng vội vàng giải thích, đoán chừng là sự ngạc nhiên của nhà sư có thể đưa tới sự nổi giận:

- Phải thú nhận là trong đất nước của quý ông, tất cả đều gọi cho tôi sự tò mò đặc biệt.

Ông ta suy nghĩ ít lâu trước khi có một quyết định, cuối cùng ông ta nhận lời:

- Được rồi. Chắc chắn có một trong những gia đình bè bạn của tôi sẽ nhận lời viếng thăm của cô. Chiều nay tôi sẽ hỏi người đó. Nếu được sự chấp thuận, thì đúng vào giờ này tuần sau, chúng ta sẽ gặp nhau tại đây và tôi sẽ hướng dẫn cô đi...

Clara hết lòng cảm ơn nhà sư. Sau đó, thấy ông vội vã tiếp tục công việc của mình, nàng bước ra khỏi đền thờ xuống những bậc cấp để chờ Tomy quay lại. Bên ngoài, những bụi hoa giấy màu hồng sáng bên những chùm bông sứ ngọt ngào mùi thơm và những lá cây bóng loáng của những cây đào lộn hột, biết bao nhiêu gia đình phong lưu đã lượm nhặt để thờ phụng các thần linh hết tuần này sang tuần khác.

Khi trở về khách sạn, Clara đi ra bãi biển và ngồi dưới bóng một cây cọ dừa. Mặc dù không

chủ tâm, mắt nàng vẫn hướng vào cánh cửa ngăn lối đi vào khuôn viên của Charles. Những lá cây xum xuê như ngăn những con mắt tò mò nhìn vào ngôi nhà. Nàng cố hình dung ra toàn thể ngôi nhà nhưng không tài nào làm được. Nàng tự hứa, vào một ngày nào đó, mình sẽ mở cánh cổng đó và sẽ liệu bước một vài bước...

Mặt trời tàn lụi dần. nàng đưa mắt nhìn sự phối hợp kỳ diệu của màu sắc đang làm tăng thêm vẻ huy hoàng sẵn có của phong cảnh. Mặt trời phủ tất cả cảnh vật một màu đỏ rực rỡ, rồi chuyển qua màu đồng, trước khi ngả qua màu tím quỳ và màu tím, rồi lặn sâu vào chân trời. Bầu trời mang màu óng ánh vàng phản chiếu thật huy hoàng. Một mình trên bãi biển hoang vắng. Clara tự nghĩ là từ đầu của những thời đại, trong hòn đảo trinh nguyên này chỉ có các thần linh vô hình cư ngụ... Bỗng nhiên trên những đợt sóng nước lặn tẩn, xuất hiện một chiếc xuồng bồng bênh trôi, rồi tiếp theo sau đó, là nhiều chiếc khác. Chúng chia nhau hướng ra đại dương, để đi tìm đánh bắt những con rùa. Đối với thịt của loài này, người dân Bali chế tạo ra loại súp rùa ngon tuyệt vời.

Sau cùng, cô gái đứng lên. Nàng dự tính đi thẳng về khách sạn, nhưng những bước chân vô tình đã đưa nàng đến cánh cổng to lớn phân rìa nơi Charles cư ngụ. Mơ màng, nàng đứng bất động trước cổng sắt, rồi, như tuân theo một động lực vô hình, nàng mở nó ra đột ngột bằng một bàn tay run rẩy. Bên trong cánh cổng, tất cả đều yên lặng và tĩnh mịch. Sau đó nàng đã không bao giờ giải thích được ai đã đẩy nàng bước vào con đường quanh co. Một sức mạnh siêu nhiên nào đó hình như xáo trộn tất cả lương tri. Một cách vô thức, nàng bước đến một bãi cỏ lớn mượt mà. Tại đây, nàng bỗng đột ngột dừng lại, suy nghĩ. Quý quái nào đã xúi giục nàng làm một hành động thật đại dột? Nàng đang vi phạm vào một vùng cấm địa. Nhưng vào lúc đó, sự tò mò lai mãnh liệt hơn. Căn nhà quyến rũ nàng mạnh mẽ như một người yêu. Nàng đến được trước một cánh cửa sổ, rồi ngập ngừng, lùi lại, cố tránh sự cám dỗ, liếc mắt vào bên trong. Và bất ngờ, người nàng cứng đờ ra, nàng linh cảm biết có sự hiện diện của một ai đó sau lưng mình. Một sự xấu hổ sâu sắc tràn ngập trong lòng nàng khi nàng quay đầu lại để đối diện với đôi mắt sa sầm vì một cơn giận dữ tàn bạo.

Charles rít lên, hàm răng cắn chặt nghiến ngầm:

- Cô làm gì ở đây? Sao cô dám cả gan xâm nhập vào gia cư của người ta?

Cô gái co rúm người lại, bị tổn thương nặng nề vì giọng nói lạnh lùng, hằn học. Chàng đã đối xử với nàng giống như đối với bất kỳ kẻ trộm nào khác...

Tiếng nói của nàng vỡ vụn không thành lời, và nàng cúi đầu che giấu đôi má nóng ran lên vì nhục nhã.

Chàng gầm gừ:

- Cút ngay khỏi đây!

Nàng ấp úng:

- Vâng, Charles... em đi... em lấy làm tiếc...

Mặc dù bị sự bối rối tràn ngập tâm hồn, nàng vẫn nhận thức rõ ràng tình trạng quái ác lạ lùng đang quất thẳng vào tâm hồn nàng. Nàng đang nói chuyện với một người xa lạ... Có thể

nào trong giây lát, chàng vừa xưng hô với nàng một cách xa lạ dường ấy để chửi rửa nàng...

Đột nhiên chàng hỏi:

- Tại sao cô bước vào đây?

- Em vâng theo một động lực... Em đang ngồi trên bãi biển và bỗng nhiên nghĩ ra ngôi nhà của anh... Em bắt đầu bước đi, rồi... em mở cổng...

Nàng im bật chau mày lại, lúng túng vì sự giải thích ngắn gọn. Cuối cùng nàng thừa nhận:

- Em không còn cách nào xin tha thứ về việc đột nhập của em. Em đã làm một điều sai lầm, em hiểu điều đó. Sự hối lỗi của em rất chân thành, Charles, em hứa với anh điều đó...

Mất bình tĩnh, nàng quay gót và bắt đầu chạy trên lối mòn, tìm cách đến được cổng sắt càng nhanh càng tốt. Đêm tối sương mù giăng kín và nàng tin vào bản năng hướng dẫn nàng giữa những bụi cây. Nhưng vào lúc nàng gần đến đích, thì nàng bị vấp phải một rễ cây và ngã nhào xuống một cách nặng nề. Một tiếng kêu vuột ra khỏi miệng nàng. Khi nàng cố đứng lên, một cảm giác đau nhức khủng khiếp phía bên phải làm nàng nghẹn thở. Nàng nghe những bước chân nhanh đang tiến về phía nàng, rồi thấy Charles lập tức xuất hiện, cúi xuống bên nàng. Chàng cầm lấy tay nàng, nghiêng vai xuống rồi đột ngột kéo nàng lên, giống như chạm phải một vật gì kinh tởm. Cử chỉ lộ liễu này đánh mạnh vào lòng tự ái của Clara. Clara giấu cơn đau lập tức, một cách dũng cảm nàng ngồi lên đối diện. Nhưng Charles không dễ bị lừa, chàng nâng nàng lên khỏi mặt đất đặt trên hai cánh tay của mình, rồi dìu nàng về ngôi nhà. Cả hai đều nín lặng, Clara tự hỏi không biết chàng đang nghĩ gì; riêng nàng, nàng thấy lòng mình trống vắng ngay cả khi áp sát vào người chàng, áp sát vào người đàn ông mà trước đây đã từng làm nàng bối rối, dầu chỉ cần một sự đụng chạm thật nhẹ nhàng, chỉ cần một sự lướt nhẹ của hai bàn tay chàng trên da thịt nàng... Họ dìu nhau bước vào cửa phòng khách. Charles nhẹ nhàng đặt gánh nặng êm ái của nàng xuống chiếc trường kỷ.

-Em rất bối rối vì đã quấy rầy anh đến vậy, em xin lỗi anh.

Bỗng nhiên, Clara cảm thấy lúng túng, rụt rè. Những sự kiện xảy ra liên tiếp đã làm nàng mất cả niềm tự tin. Tình trạng quái gở nào đã đưa đẩy nàng đến hoàn cảnh hiện tại, nằm sóng soài trên chiếc trường kỷ, trong căn nhà của người mà nàng cố tránh né bấy lâu nay? Để xác định thái độ của mình, nàng cố ngồi bật dậy, dè dặt tựa lưng vào gối dựa. Một cơn đau buốt lại siết chặt lấy thái dương của nàng:

-Cô bị thương à? – Charles hỏi.

Giọng nói của chàng tuy đã mất vẻ gay gắt, nhưng vẫn lạnh lùng, xa vắng...

-Hình như em bị va đầu vào đá. Em e là trên đầu có một khối u nào đó...

Charles đứng trước mặt nàng, toàn thân chàng cao lớn gần như trùm lấy nàng, chàng quan sát với một vẻ mặt lạ lùng. Và bất ngờ, Clara bỗng thấy hoảng sợ ghê gớm, nàng cảm thấy có một mối đe dọa trực tiếp đang hiện diện chung quanh mình...

-Tôi sẽ pha cho cô một ly cốc-tai.

Chàng nói, rồi quay lưng lại, đi về phía quầy rượu.

Clara dõi mắt nhìn theo, chú ý đến những cử động chậm chạp mệt mỏi của chàng. Nàng cảm thấy một niềm hối tiếc thống thiết, nàng nhớ lại dáng oai vệ, thanh lịch, những dáng dấp luôn luôn rõ nét của chàng trai trẻ Charles trong những ngày xưa. Thời đó, chàng đã lôi cuốn tất cả bao con mắt ở những nơi công cộng. Còn những người đàn ông thì ao ước có được vẻ tao nhã của chàng, những người phụ nữ thì ghen tị với Clara, con người may mắn có được một người bạn trai đầy sức hấp dẫn...

Một lúc sau, chàng đưa ra một ly rượu, đặt trên một cái đĩa nhỏ bằng bạc, mời nàng. Chàng nói bằng quơ:

-Rượu này sẽ làm dịu cơn đau.

Nàng thì thầm :

-Xin cảm ơn.

Nàng nâng ly rượu lên môi, rồi đột nhiên một sự cảnh giác bất ngờ làm nàng ngừng tay lại. Nàng thầm trách mình về thái độ hoài nghi thiếu tế nhị này. Tại sao mình lại có thể nghi Charles định đầu độc mình kia chứ ? Hình như nàng là nạn nhân của những phản ứng rất ư là lạ lùng. Nhận ra cái nhìn chăm chú vào mình, chỉ bằng một hơi nàng vội uống cạn ly rượu, rồi nở nụ cười, nói một cách chắc chắn :

-Em thấy đỡ rồi.

Charles giữ im lặng. Cảm thấy rất lúng túng và bối rối bên cạnh người đàn ông ít nói và đáng e dè này, Clara gượng đứng dậy, đưa mắt tìm cánh cửa ra vào. Mắt nàng đứng lại vài giây trên những đồ đạc bằng gỗ màu sẫm, hình như nó được chạm trổ tại Bali, trên những bức rèm dài bằng gấm hồng. Những vật dụng trang trí bằng đồng của Trung Hoa, treo trên tường. Những món này, nàng biết rõ là chàng đã phải đem theo từ ngôi nhà cũ ở Singapore... Chắc chắn là những món này hàng ngày đã đóng nhiệm vụ nhắc nhở chàng về sự mất mát to lớn của chàng về người vợ yêu dấu đã chết đi không bao giờ quay lại nữa, những món đồ đã chứng kiến tất cả hạnh phúc và vui thú của cô ta trên đời này. Định mệnh quá trớ trêu và tai ác. Clara suy nghĩ trong lòng với một niềm cay đắng. Charles đã lấy Daphné, ngược lại với ý thích của chàng và rồi... Nàng quyết xua đuổi khỏi đầu mình những ý tưởng hơi nhân từ này. Quá khứ đã chết rồi, cũng như tình yêu hằng ràng buộc nàng trước đây với người đàn ông xa lạ này. Nàng bước thêm một bước về phía khung cửa kính đang mở ra hướng vào khu vườn tối tăm. Chợt giọng nói đều đều của Charles vang lên từ phía sau ngăn cản nàng :

-Tốt hơn, nên ở lại. Bãi biển không trăng, và thủy triều thường để lại những thân gỗ mục, và những mảnh san hô gãy... Cô có thể bị vấp ngã lần thứ hai, và bị thương tích trầm trọng hơn đây.

Những lời khuyên can không phát xuất từ sự ân cần hoặc trù ố hận nào. Chàng cũng không tỏ ra phản đối nếu người yêu cũ của chàng quyết định phải ra đi, bất chấp mọi nguy hiểm. Nói một cách đơn giản, chàng chỉ cảnh giác nàng thôi... Clara ngập ngừng. Nàng nhớ lại giây phút tại ngôi đền thờ, nơi đó, cũng như giờ phút này của ngày hôm nay, nàng bị dằn xé giữa lòng

ham muốn được chạy trốn và sự tê liệt của các phản ứng. Nàng ấp úng, hai tay đan vào nhau lúng túng:

-Em không có lý do gì cần thiết để đến nỗi phải hiện diện ở đây lâu hơn. Em đã gây quá nhiều bực mình cho anh trong lúc này rồi...

Gương mặt xinh đẹp của nàng trở nên nhợt nhạt bên cạnh làn da rám nắng của chàng. Môi nàng rung lên, giống như một đứa trẻ sắp phải bật khóc thốn thức. Con đau nhức trên đầu từng giây từng phút tăng lên dồn dập.

-Em ngồi xuống đi, Clara.

Charles phát ra một mệnh lệnh, bằng một giọng không có âm hưởng. Clara không nhúc nhích. Chàng chỉ vào chiếc ghế trường kỷ mà nàng vừa rời bỏ, rồi lập lại vẻ mặt kiên nhẫn:

-Anh yêu cầu em ngồi xuống.

Nàng vâng lời, tim đập liên hồi, rồi nàng biện bạch bằng một giọng ngập ngừng:

-Em... Em không muốn làm phiền anh thêm nữa. Chốc nữa thôi... Em phải ra đi thôi...

-Không! Em sẽ ở lại!

Đôi mắt chàng nhăn nhúm bởi một cơn giận dữ khó giải thích, hình như chàng đang phải chuẩn bị cho một cuộc chiến quyết liệt sinh tử. Quanh miệng chàng xếp lên những vết nhăn dữ tợn. Clara cứng đờ người ra, không rời mắt khỏi gương mặt xương xẩu và những đường nét nổi bật đó. Mặt trời miền nhiệt đới đã làm cho da chàng nhăn nheo, làm nổi rõ những nếp gấp trên vầng trán hơn. Ánh sáng từ cái chao đèn cuối phòng khách rọi vào mái tóc hoa râm phủ xuống vầng thái dương. Mặc dầu không muốn, Clara vẫn bị run rẩy, nàng quay dần tránh đi nơi khác, muốn thoát khỏi sự quyến rũ bệnh hoạn đang phát ra từ phía chàng, Charles bàng hoàng sửng sốt về cử chỉ từ chối của nàng, và thái độ kiềm chế tinh tế của chàng bỗng biến mất. Chàng lao vào người nàng, nắm lấy cánh tay nàng và kéo nàng một cách không khoan nhượng, Charles đặt nàng ngồi xuống đùi mình, rồi hét lên:

-Thời gian đã không rộng lượng với anh đã đành, còn em nữa, bây giờ anh đã làm em ghê tởm lắm phải không? Chưa bao giờ có tình trạng như thế này xảy ra cả... Ngày xưa, em chỉ chực rình rập công việc của anh, để tìm cơ hội lôi kéo anh đến với em, em đã từng ước ao không rời khỏi anh, dù chỉ một giây...

Chàng nín bật lại, dường như kiệt sức, rồi siết chặt người đã chiếm hữu được trong vòng tay. Cuối cùng, chàng nói tiếp:

-Cuộc đời đã thay đổi, em cũng vậy. Nhưng nó chỉ làm tăng thêm vẻ đẹp của em...

Bàn tay chàng đưa lên vuốt ve mái tóc nâu dài, rồi lên đôi má xanh nhợt mịn màng, trước khi lướt xuống chiếc cổ mảnh mai và ôm chầm lấy nó vào trong những ngón tay gầy gò. Hoảng hốt, Clara đưa hai tay lên cổ, cố gắng gỡ tay chàng ra. Sự đụng chạm bất ngờ này giống như một tia điện phóng vào người chàng. Trước khi nàng có thể chống cự, thì chàng đã giam hãm nàng trong vòng tay ghì chặt vững chắc. Chàng đưa đôi môi dịu dàng đặt xuống một nụ hôn nồng cháy lên nàng, nhưng không thấy có một dấu vết nào của sự âu yếm hay là tình yêu... Sự ghê sợ

hủy hoại tất cả những ý nghĩ khác, làm nàng vùng vẫy một cách tuyệt vọng. Đôi môi tàn bạo đã làm tổn thương nàng vì sự điên rồ cuồng nhiệt của nó. Nàng lo ngại cho giây phút mình sẽ ngất đi, rồi nghĩ rằng sự vô ý thức sẽ xóa mờ được những điều xấu xa của thực tế... Cuối cùng, Charles buông nàng ra; trong một vài giây, nàng nhìn trân trân vào chàng bằng một ánh mắt ngây dại, một gương mặt bị méo mó về sự thô lỗ dã man. Bất ngờ, hình như tất cả sức lực rời khỏi chàng, chàng gục xuống, đưa hai tay che lấy đôi mắt như để tránh khỏi sự bối rối cùng cực. Chàng xin lỗi nàng bằng một giọng xa vắng:

-Anh lấy làm ân hận vô cùng... Anh không biết cái gì đã xúi giục anh có những cử chỉ tồi tệ vậy...

Một làn sóng thương cảm sâu sắc xâm chiếm lấy con tim của Clara làm nàng quên đi những lời trách móc mà nàng chuẩn bị trút xuống chàng. Nàng dịu dàng lưu ý:

-Anh sống cô độc đã quá lâu rồi, Charles. Anh không thể cứ tự thỏa mãn mãi về đời sống ẩn dật như thế này được...

Chàng nhắm mắt lập lại:

-Mãi mãi... Thời gian bất tận này kéo dài bao lâu?

Chàng có vẻ cô độc với ngay chính bản thân mình. Charles mở mắt, nhưng cái nhìn đăm đăm của chàng hoang vắng, chàng nhìn vào Clara mà không nhận ra nàng. Chàng thấy gì? Phải chăng chàng đang cố gọi lại bóng ma Daphné? Như bị đóng chặt vào những kỷ niệm, gương mặt của chàng phản ánh lại tất cả những nỗi thống khổ của cả thế gian...

Không một tiếng động, Clara lướt người ra phía sau lưng Charles, rồi ra khỏi phòng khách bằng một cánh cửa sổ thấp sát đất. Nàng quay đầu lại, nhìn vào bên trong lần chót trước khi mất hút vào trong bóng đêm. Chàng vẫn không nhúc nhích, mắt xoáy vào một điểm vô hình trong không gian. Hình như chàng cũng không hay biết gì đến việc nàng đã bỏ ra đi...

Clara thận trọng bước tiến ra phía cổng, nàng mở cửa, rồi hòa tan vào trong bóng đêm dày đặc; trên trời, ánh sao chiếu sáng lấp lánh trên mặt biển mênh mông.

Sáng hôm sau, Clara vui mừng khi thấy đầu nàng không bị va chạm mạnh phía trong, nàng chỉ phàn nàn về sự đau nhức ở cánh tay. Nàng đi thẳng xuống tầng trệt và ăn sáng với Hugues cùng các bạn đồng nghiệp, nhưng không dự phần nào những câu chuyện hàn huyên của họ. Nàng suy nghĩ nhiều về những biến cố xảy ra chiều tối qua, đặt nhiều nghi vấn về tình trạng thần kinh của Charles. Nàng hy vọng chàng sẽ không buông mình vào sự giày vò vì những hối tiếc cho giây phút mềm yếu... Trong tình trạng của chàng hiện nay, cưới Nimade, cô gái trẻ người Bali, sẽ là một giải pháp khôn ngoan và tốt lành nhất. Nếu không tiến hành được cuộc hôn nhân đó, chàng sẽ cứ mãi thu mình trong sự cô đơn và những kỷ niệm sẽ ngăn cản chàng trở lại vị trí của mình giữa những người đàn ông khác. Nàng hồi tưởng lại tất cả những cử chỉ, thái độ của chàng, và bất ngờ, nàng hiểu ra mình đã dẫn thân vào một sự nguy hiểm kinh khủng, trong ngôi nhà đồ sộ sau những bụi hoa giấy đó... Nếu như Charles đã không đến cứu được nàng đúng lúc, thì không biết ai sẽ là người có thể đến được nơi đó, và tuy chàng đã gầy yếu nhưng chàng cũng còn có cả một sức mạnh về thể lực lớn lao vượt xa nàng...

Một câu hỏi của Hugues đưa nàng trở về với thực tại. Nàng đưa ra một kế hoạch làm việc trong ngày. Họ sẽ đến nguồn nước thánh tại Tampalesiring. Theo truyền thuyết, thì vị thần Indra, nữ thần nước, đã cào xói tảng đá để mạch nước có thể bắn ra và lan rộng ơn huệ của bà xuống khắp nhân loại. Các khách hành hương thường đến nơi này hàng năm để thanh tẩy. Họ luôn mang theo một hòn đá của làng mạc họ, rồi thả nó sâu vào trong mạch nước thiên nhiên, để đến năm tiếp đó, nó sẽ được đem trưng bày trong đền thờ.

-Để chứng minh với bà về nguồn gốc xa xưa của những tập quán này đã có từ hàng ngàn năm nay, tôi có thể báo cho bà biết chúng tôi đã xem xét một trong những hòn đá này, và tìm ra được ngày khắc vào nó... Bà không thể nào ngờ được! Chúng tôi đã đọc được nó, bằng chữ Indou: năm 962 B.C.!

Nhiều tiếng thán phục ngạc nhiên ồ lên quanh bàn ăn. Clara kêu lên:

-Không thể nào ngờ được! Đã gần 3.000 năm nay, nghi thức này vẫn được lưu truyền bởi truyền thống, và vẫn được tôn kính cho đến tận bây giờ.

Ngày kế tiếp, họ tham quan động dơi, rồi núi lửa thánh Guning Agung, theo truyền thuyết Indou, nó là « rốn của vũ trụ ». Một tuần lễ lướt qua thật nhanh mà Clara không nhận ra. Nàng bị lôi cuốn theo sự phong phú và đa dạng của công việc, không có thì giờ rảnh rỗi để nghĩ đến những vấn đề gì khác ngoài công việc nghề nghiệp. Ngày được ấn định của nhà sư dành cho cuộc viếng thăm đã đến. Nàng đến ngôi đền vào đầu giờ chiều và gặp vị sư đang bận bịu với những công việc lau chùi những pho tượng bị lichen hóa và bụi bặm làm vấy bẩn. Công việc này tỏ ra cần thiết vì khí hậu vùng này ẩm ướt. Nàng cúi chào nhà sư:

-Kính chào thầy, người bạn của thầy có bằng lòng cho con làm phóng sự không ?

Nhà sư báo tin:

-Được, ngay bây giờ chúng ta có thể đến nhà họ. Nhưng cô đừng cho họ tiền. Chỉ cần vài đồng lẻ cho bọn trẻ là đủ...

-Vâng.

-Sự nghèo khổ của những con người ngày thì lớn lắm, nhưng họ không chấp nhận lòng thương hại. Ba chén gạo hàng ngày đối với họ là đủ.

Clara ngạc nhiên :

-Và họ theo chế độ ăn uống như vậy quanh năm sao ?

-Đúng, ngoại trừ những ngày lễ tôn giáo, người ta vui vẻ thì dùng nhiều... Nhưng hãy nhìn xem các bầy trẻ của chúng tôi. Chúng nó có mang vẻ ốm yếu và bất hạnh không ?

Nàng thừa nhận:

-Không. Chúng luôn luôn vui nhộn và khỏe mạnh.

Họ lên đường và tới ngay một con đường nhỏ được bóng cây che mát. Một bầy nhóc ở trần vây quanh họ, bị kích thích bởi tính tò mò vì sự có mặt một phụ nữ người nước ngoài, có mái tóc vàng, bên cạnh là người thầy tu của chúng. Nhà sư này dừng lại trước một cổng nhỏ làm

bằng gỗ và đẩy nó ra để bước vào bên trong mảnh vườn nho nhỏ. Đôi xăng-đan của Clara bị lún sâu vào trong đám bùn. Nàng nén lại lời ta thán của mình kịp lúc, khi ngạc nhiên đến rụng rời trước cảnh khốn khổ đang ngự trị chung quanh nàng, ráng nở nụ cười với người trong gia đình đang im lặng chờ đợi họ tới trên ngạch cửa của căn nhà. Người cha của gia đình này chỉ mặc mỗi một chiếc quần đùi, để lộ nửa người trên quá gầy ốm, đôi cánh tay trơ xương khẳng khiu chứng tỏ một đời sống khó khăn và cần cù. Người mẹ che giấu thân thể đã phải nuôi nấng quá nhiều con bằng sữa của mình, dưới một tấm sarong màu xám và bị chắp vá nhiều mảnh. Người lớn cũng như trẻ nhỏ không ai mang giày dép nơi chân cả. Sau dăm ba phút trò chuyện bằng tiếng Bali, nhà sư cho phép cô gái người Anh chụp hình, rồi ông xúi nàng:

-Hãy nhìn đồ cúng kia kìa! Chúng có đẹp không?

Nàng phát biểu với lòng nhiệt tình và bỗng nhớ ra đã thấy cũng chính những bó hoa và những chùm trái cây này tại chợ:

-Có phải chúng được trồng trong vườn nhà không? – Nàng hỏi.

-Không, bạn tôi mua nó đấy.

Trái tim Clara thất lại khi nghĩ đến số tiền bị nuốt chửng vào việc thờ cúng, số tiền lẽ ra có thể được sử dụng vào việc tốt lành hơn...

Nhà sư tiếp tục:

-Nếu một người trong gia đình này chết, thân xác họ sẽ được đưa ra đây.

-Thầy muốn nói là chôn...

-Cái đó còn tùy. Nếu là người quá yêu dấu, những người thân của họ sẽ không chịu đem chôn xuống đất, vì làm như vậy là không được thanh sạch và có nguy hiểm cho người chết. Họ phun vôi sống vào di hài người chết trong khi chờ đợi đem đi hỏa táng.

Clara kìm nén sự buồn nôn, nàng quay đi lấy có điều chỉnh máy chụp hình... Kế đó, nàng xuống thăm chuồng heo, chuồng gà nhỏ, đó là tất cả những gì phong phú về vật chất của gia đình này. Rồi nàng quay vào nhà, ngôi nhà này được dựng lên trên những cây cừ để tránh lũ lụt. Chỗ ở gồm có một cái bếp sơ sài và một buồng sinh hoạt chung cho gia đình. Khắp mọi nơi, sự trần trụi ngự trị tất cả. Bị xúc động, nàng quyết định kết thúc buổi khảo sát về sự khốn khổ này.

Nàng thông báo cùng nhà sư:

-Con nghĩ rằng chúng ta có thể cáo từ được rồi đấy. Con muốn gọi những đứa trẻ con lại.

Qua một dấu hiệu, những đứa trẻ tiến tới một cách e lệ. Nàng phân phát cho mỗi đứa trẻ một nắm tiền lẻ. Chúng nhận nó sau một lúc phân vân, ngượng ngập, có vẻ như ko quen với một sự lạm dụng như loại này. Đứa con gái nhỏ nhất trong nhà bất ngờ khom người nhìn vào xắc tay của Clara, và hỏi; nhà sư liền dịch lại cho nàng nghe:

-Nó hy vọng được trông thấy những đồ vật chứa trong xắc tay.

-Được thôi!

Bọn trẻ không rời được đôi mắt của chúng ra khỏi bàn tay của nàng đang bày cái hộp đựng trong túi xách ra. Khi cái hộp đựng đồ trang sức được mở ra, nàng cho bé gái lớn một cây bút bi, đưa em một cái gương soi mặt bỏ túi, đưa bé trai nhỏ nhất nhận được thêm một cuốn sổ nhật ký – món quà của một người bạn gái mà nàng không bao giờ sử dụng. Say mê, bọn trẻ cảm ơn nàng rồi rít bằng ngôn ngữ địa phương. Sau những nghi thức chào theo tục lệ, Clara và người đồng hành cùng bước ra cổng. Ngay lúc đó, một cô gái đẹp rực rỡ đẩy cổng bước vào trong vườn. Cô ta kính cẩn cúi chào nhà sư, một nụ cười tươi thắm để lộ hàm răng trắng nõn đều đặn. Cô ta mặc một chiếc sarong màu đỏ và xanh thiên thanh bằng lụa bóng.

Nhà sư đáp lại:

-Chào con. Ta muốn giới thiệu với con người bạn gái của ông Charles Millard: bà West, và đây là Nimade...

Chương bảy

Đứng sững, Clara xăm xoi cô gái Bali với một vẻ tò mò hơi khiếm nhã. Nimade tuy còn nhỏ nhưng hình dáng cô ta uyển chuyển và thanh tú, cô không còn là một cô bé trong độ tuổi thanh niên. Mười tám tuổi, cô ta đã là một phụ nữ, giống như tất cả các cô gái đồng hương khác. Một lọn tóc đen xanh buông xuống tận giữa lồng ngực. Chiếc sarong để hở, lộ đôi vai tròn trịa với làn da màu hổ phách. Tất cả đều lộ ra vẻ yêu kiều của một phụ nữ, từ giọng nói vui vẻ cho đến đôi gò má cao, làm tăng thêm ánh mắt của đôi đồng tử đen huyền được viền quanh hai hàng lông mi dài. Đôi chân thanh tú và nhỏ bé dưới đường viền của cái váy gần như đẹp hoàn hảo.

Clara thì thầm một cách vô thức, trong khi nghĩ về tạo vật xinh đẹp mê hồn này cũng sẽ không xứng đối với Charles:

-Rất vui mừng...

Nếu Nimade lấy chàng, làm cách nào cô ta giữ được sự vui tươi yêu đời và nụ cười tuyệt vời của cô đối với một người bạn đời u ám và khô khan lẫn buồn bã, và già hơn cô ta gấp hai lần?

Cô gái trẻ tuổi duyên dáng hỏi bằng một giọng tiếng Anh hơi ngập ngừng nhưng rất du dương:

-Bà quen với Charles à? Ông ấy là một người bạn tuyệt vời. Tôi sẽ báo cho ông ấy biết chuyện chúng ta gặp nhau khi tôi có dịp gặp lại ông ấy.

Họ siết tay nhau. Clara do dự trong giây lát, muốn yêu cầu Nimade đừng nhắc nhở đến tên của nàng với Charles, nhưng rồi nàng lại quyết định không nghĩ đến việc đó nữa nên giữ im lặng. Có thể nàng sẽ không bao giờ gặp lại chàng nữa. Nàng sẽ đáp máy bay trở lại Anh quốc trong vòng không đến sáu tuần lễ nữa, và chắc chắn Hugues sẽ yêu cầu nàng tăng cường thêm tốc độ làm việc trong những thời gian cuối cùng của chuyến đi. Hiện tại, nếu như còn có cơ hội gặp lại nhau, tại sao phải gọi lại quá khứ. Nimade? Cuộc hôn nhân này có khả năng làm cho Charles không còn ý gì muốn liên can đến Clara nữa cả...

Nhưng, ngược lại và chống đối lại tất cả mọi khả năng dự kiến, họ đã được an bài để lại gặp nhau. Hugues đã không hoàn toàn hài lòng về bản tường trình chi tiết của Clara đã cung cấp cho ông ta về chuyến tham quan. Ông giải thích:

-Bài này cũng khá tốt, nhưng, với tư cách là trưởng nhóm nghiên cứu, tôi thấy là đích thân tôi phải đến thăm một gia đình người Bali, để theo ý đồ của tôi, tôi sẽ chính mắt mình quan sát các chi tiết. Mặt khác, tôi cũng hy vọng sẽ đem theo được máy quay phim để giữ được một vài tư liệu bằng mắt.

Clara tự thú:

-Tôi thừa nhận là tôi đã không dám trình bài thiên phóng sự này với nhà sư. Vị ấy tỏ ra nhiều...

-Chắc chắn rồi, điều đó là một sự lạm dụng. Nhưng tôi sẽ gặp lại bạn cũ của bà, ông Gareth Carter. Có thể ông ấy sẽ giúp chúng ta.

Clara không tỏ ý phản đối, nàng gật đầu tán thành, giấu kín điều phiền muộn đã gây ra cho nàng trong tình huống này. Cũng chiều hôm ấy, nàng được biết người chủ của mình đã hẹn được với viên quản lý khách sạn Kaplan và cả hai sẽ chờ đến đầu hôm để đi tham dự vào bữa ăn tối có khiêu vũ. Phản ứng đầu tiên của Clara là từ chối lời mời, nhưng nàng tránh không phát biểu điều đó ra, vì công việc phụ tá này đòi hỏi nàng phải theo Hugues đến mọi nơi, ngoài những giờ làm việc hành chánh nơi văn phòng. Ông ta sẽ không chấp nhận sự rút lui của nàng.

Vài giờ sau đó, nàng đã có mặt trong phòng của nhà hàng khách sạn Kaplan. Cảnh trí không có gì thay đổi. Những khung cửa kính luôn luôn mở rộng trên mảnh vườn, tắm mình trong hương thơm tỏa ra ngào ngạt trong đêm tối. Một cái bục gỗ được dựng trên sân thượng dành cho ban nhạc địa phương. Suốt bữa ăn, các nhạc công biểu diễn những điệu nhạc, khi thì hấp dẫn, khi thì du dương, hoặc mơ mộng để khuyến khích thực khách ra khiêu vũ. Gareth ân cần tiếp đón các vị khách của ông, mời họ một ly rượu khai vị tại quầy, rồi hướng dẫn họ đến một chiếc bàn đã được dành riêng. Suốt phần đầu của buổi tiệc, họ nói đến những chuyện vô thưởng vô phạt, kể cho nhau nghe về những cảm xúc với Bali hay những giai thoại liên quan đến sự mê tín của dân bản xứ. Rồi sau đó, Gareth quay qua Hugues thông báo, ông cẩn thận tránh ánh mắt của Clara:

-Thưa ông Nowell, tôi mời ông đến khách sạn Kaplan chiều nay để được hân hạnh giới thiệu với ông, người hợp tác của tôi. Ông Millard, ông ta có quen biết nhiều người trong nhiều thành phần khác nhau từ khi ông ta đến Bali. Nếu ông ta tán thành thì sự giúp đỡ của ông sẽ rất quý giá cho những nghiên cứu của ông. Tôi phải thừa nhận là ông ta đã có rất nhiều việc làm tốt đối với những gia đình nghèo của làng. Ông ta đã thành công trong việc giúp đỡ họ mà không bao giờ làm méch lòng tự hào của họ. Nhưng cũng như tôi đã thổ lộ với Clara, người đàn ông này hơi lập dị, và ông ta có thể từ chối việc tham gia với ông...

Hugues ngạc nhiên quay sang người cộng sự của mình:

-Sao? Bà có biết ông Millard mà bà chưa bao giờ nói với tôi về ông ta?

Nàng đỏ ửng mặt lên. Điều nàng lo ngại đã xảy đến. bây giờ thì phải nói, và phải giải thích dài dòng và chán ngấy về sự im lặng bất thường của mình. Nàng bắt đầu:

-Tôi không muốn quấy rầy Charles...

-Charles? Hình như bà có quan hệ mật thiết với ông này... - Hugues cắt ngang.

-Trước đây, chúng tôi thường gặp nhau tại Anh quốc...

-Tôi hiểu...

Hugues nhấp một ngụm rượu, dáng suy nghĩ, rồi ông quay sang cô gái:

-Nếu sự suy diễn là đúng, thì có vẻ như bà không còn có quan hệ tốt với ông Millard nữa.

Clara từ từ trả lời, nàng cân nhắc từng chữ:

-Không! Không chính xác lắm đâu. Gareth đã có báo cho tôi biết là người hợp tác của ông ta tránh né bất cứ cuộc gặp gỡ nào với bạn bè. Mặt khác, tôi cũng đã gặp lại ông ta với tư cách cá nhân, liên tiếp đầu được vài lần, và tôi có được sự tin chắc là ông ta từ chối một cách dứt khoát các việc dự phần vào công việc của chúng ta. Ông ta nghi ngờ là chúng ta muốn do thám những người dân Bali, để thực hiện một công trình phá hoại mà người dân này không hề hay biết... Theo ông ta, qua sự xuất bản quyển sách về Bali, chúng ta sẽ đem lại một sự phá hoại không thể phục hồi được đối với sự hài hòa của hòn đảo này...

Một sự im lặng bối rối tiếp theo sau lời giải thích này. Cuối cùng, Gareth nhún vai, phát biểu bằng một giọng, cam chịu:

-Dĩ nhiên, tôi biết ông ta thiết tha gìn giữ cách sống mộc mạc và đơn sơ của dân bản xứ. Ông ta chỉ lo ngại du khách sẽ đem đến cho người dân những sở thích và những điều ham muốn về vật chất cũng như kiếm tiền bạc được dễ dàng...

Clara gật đầu tán thành. Một vài năm trước đây, nàng có dịp thực hiện một chuyến du lịch vào những quốc gia vùng Địa Trung Hải, nổi tiếng về những bãi tắm, và khí hậu êm ả cũng như nhiều khách sạn sang trọng của nó. Từ lúc bước xuống sân bay, nàng đã bị những trẻ em xin ăn ở trần đủ mọi lứa tuổi, quấy nhiễu, la hét, xin tiền bạc hoặc quà tặng, mặc cho các du khách chửi rủa, chúng vẫn chai lì. Chắc hẳn, chúng nó quá nghèo khổ, và cái nhìn của những du khách sang trọng giàu có, ăn uống thừa mứa, khiến cho lòng ganh tị của chúng trở nên gay gắt, ước ao đời sống thoải mái hơn. Nhưng, cho dù phần lớn nơi này đầy dẫy sự khốn cùng, người ta cũng không tìm thấy thái độ tồi tệ thuộc vào loại đó. Và Clara không thể không chia sẻ những mối lo ngại của Charles về những tác hại do các du khách gây ảnh hưởng trên một đất nước...

Hugues đi xa hơn:

-Đúng, tôi hiểu được ý kiến này là trào lưu giữa những con người yêu thích Bali.

Clara biện hộ, nàng nghĩ là người chủ của mình còn hoài nghi:

-Chỉ còn lại một khoảnh nhỏ nhoi này trên thế giới, nơi mà ảnh hưởng của các quan hệ của người phương Tây và người Mỹ chưa len lỏi vào được.

Người chủ nàng trả miếng lại:

-Nhưng chúng ta đến đây không phải là để xây dựng đường xe chạy, phòng trà và nhà chọc trời. Tôi là nhà nhân chủng học và chỉ nghiên cứu những điều tôi quan tâm.

-Nhưng hiện nay, ông có ý định viết một quyển sách về Bali...

-Đúng.

-Các bạn đọc của ông sẽ ham muốn đến để được xem tận mắt những điều kỳ diệu mà ông đã viết ra cho họ đọc. Thưa ông Nowell, nó sẽ kéo theo sau một khối lượng khách khổng lồ đổ dồn đến.

Hugues nhún vai, vẻ mặt bình tĩnh. Clara đoán rằng cuộc tranh luận này sẽ làm cho nàng phát tức lên. Một khi tác phẩm của ông đã được thành hình, có thể ông không còn phải quay lại địa phương này nữa và vấn đề về sự bảo tồn xứ sở này không làm cho ông phải bận tâm quá đỗi. Ông ta hỏi Gareth:

-Ông có sẵn lòng gặp ông Millard không?

-Rất sẵn sàng. Chúng tôi chẳng có gì để mất... Ông ta sẽ đến đây vào khoảng 9 giờ. -Chúng ta hãy chờ ông ta.

Clara giữ im lặng cho đến cuối bữa ăn, chỉ trả lời từng chữ những câu hỏi của các bạn của nàng. Viễn ảnh phải gặp lại người yêu cũ của nàng không làm nàng phấn khởi chút nào. Nhưng nàng cũng không thể lẩn tránh chàng được. Chàng sẽ đối xử với nàng ra sao đây. Sau lần cuối cùng gặp gỡ của họ, khi chàng tỏ thái độ giận dữ? Chàng có tránh né cuộc nói chuyện với nàng, và không nhìn biết tới nàng không? Riêng về phần nàng, liệu nàng có dám đương đầu với ánh mắt của chàng không?

Một giờ rưỡi sau, nàng đã ngồi trong chiếc ghế trường kỷ êm ái giữa phòng khách, nơi Charles đã dìu nàng vào tối hôm trước. Charles đã gọi điện thoại đến khách sạn Kapalan, và yêu cầu Gareth cùng những vị khách của ông đến nhà riêng của chàng. Sự thay đổi đột ngột của chương trình này đã làm nàng chưng hửng. Chàng đã biết nàng đi theo Hugues. Tại sao chàng lại quyết định làm cho nàng phải quay trở lại lần nữa trong cái hang bí ẩn này? Nàng đã phải thu hết can đảm để bước theo chân hai người đàn ông, vào con đường nhỏ dẫn từ khách sạn đến chỗ ở của chủ nhân. Nhưng rồi, thần kinh của nàng hoàn toàn bị tê liệt vào lúc đó. Charles đã xăm xoi nhìn nàng từ chân lên đến đầu trong lúc đón tiếp nàng, để rồi sau đó chàng chẳng hề để ý gì đến nàng nữa. Hiện giờ, chàng ngồi nói chuyện và không một lần ngược mắt nhìn về phía nàng. Nhẹ nhõm, nàng ngồi lắng nghe câu chuyện trong im lặng, nhắm nháp ly rượu sê-ri chàng đưa ra mời.

Hugues biện luận:

-Không, không phải tại kiến trúc, cũng không phải tại du lịch có thể tạo ra sự thay đổi được các ảnh hưởng trong các nước kém phát triển, Ông có vui lòng nhìn nhận rằng, ví dụ như người phục vụ tại khách sạn của chúng tôi đang trú ngụ, anh ta học luật tại Jakarta, anh ta sẽ không chấp nhận cuộc sống đến cuối đời trong một túp lều tranh nghèo khổ, khốn cùng.

Charles bắt bẻ lại:

-Có thể, nhưng điều đó không thay đổi được ý kiến của tôi. Những nhân viên du lịch và những người khai thác đều là những kẻ cướp phá thô lậu và cần phải đình chỉ việc cho phép họ vào Bali.

-Vậy thì, ông từ chối giúp chúng tôi?

-Đúng.

Giọng nói rần rỏi của chàng chứng tỏ không có gì có thể lay chuyển được quyết định của chàng. Clara đã nhận ra nó từ nơi Charles trong thời gian qua. Mặc dù thái độ tử tế của chàng,

chàng cũng tỏ ra một uy thế không thể thay thế được để quyết tâm bênh vực cho vị trí của mình.

-Tôi lấy làm tiếc – Gareth nói với Hugues – Tôi đã làm hết sức mình...

-Thôi được – Hugues thở dài, quay qua Clara – Chúng ta đã có bản tóm tắt sau sự điều tra mà bà đã thu lượm được qua buổi thăm viếng riêng của bà rồi. Tôi sẽ đọc lại và soạn nó lại.

Charles ngạc nhiên, nhúu đôi mắt chân mày:

- Sao? Clara đã có khả năng thâm nhập vào một gia đình người Bali rồi?

Rõ ràng là chàng chưa gặp lại Nimade và cô ta chưa kịp thông báo là cô đã gặp một cô gái Anh...

Nàng trả lời ngắn gọn:

- Đúng.

- Đâu?

Nàng trả lời, ý thức được những cái nhìn chăm chú của Hugues và Gareth đang hướng về phía nàng;

- Điều đó có gì là quan trọng?

Charles giải thích, hình như chàng thấy sự đùng chạm tự ái qua sự lạnh lùng của nàng:

- Tôi chỉ muốn hỏi các nào cô đã đến được nơi ấy.

Hugues buộc phải cho chàng biết :

- Clara có biết một nhà sư. Vị ấy giới thiệu bà ta đến thăm một gia đình trong làng của ông ta.

Con người có uy tín khắp vùng lại hỏi, với con mắt tò mò:

- Nhà sư nào vậy?

Dù sao, Clara cũng chuẩn bị để trả lời, nhưng thêm một lần nữa, người chủ của nàng cướp lời. Hình như bị bức mình vì sự thất bại, ông ta cố ý giấu ngấm thích thú khơi lên sự mâu thuẫn của Charles:

- Bà ấy gặp một nhà sư tại ngôi đền Batubulan, và vị này đã nhận lời giúp đỡ...

Charles lập lại, giọng trầm xuống:

- Nhà sư của ngôi đền Batubulan.

Rồi chàng không theo đuổi câu hỏi của mình nữa, và vài phút sau, các vị khách của chàng rút lui.

Nhưng vấn đề này đã không dừng lại tại đó. Sáng hôm sau, khi Clara dạo chơi trên bãi biển. Charles đã có mặt tại đó. Khi nhận ra nàng, chàng bước nhanh đến và hỏi thẳng nàng là nhà sư

đã giới thiệu gia đình nào với nàng. Đoán được lý do thầm kín trong câu hỏi, nàng trả lời ngay cho chàng biết là nàng đã biết được Nimade, cháu gái của gia đình này.

Sau vài phút suy nghĩ, bất ngờ chàng hỏi vặn lại:

- Sao cô lại nói với tôi về Nimade?

- À... vì nhà sư báo cho em biết anh thân quen với cô ấy và thường đến thăm gia đình luôn, và anh có vẻ có thiện cảm với cô ta...

Chàng không trả lời và chìm đắm vào trong một sự im lặng mơ màng. Clara ngập ngừng, thì thầm:

- Charles...Có thể anh cho là em không có ý tứ, nhưng em có thể nào hỏi anh nếu... nếu nhà sư đã nói đúng sự thật?

Chàng quay lại phía nàng và quan sát với vẻ bối rối ra mặt. Cuối cùng, chàng đoán:

- Về vấn đề tình cảm của tôi đã dành cho Nimade rồi chứ gì?

- Vâng.

- Ông ta đã không làm. Tôi rất yêu cô ấy.

Clara nhận xét, giữ lấy một thái độ rụt rè đột ngột:

- Cô ấy xinh đẹp lắm.

Thêm một lần nữa, chàng xăm xoi nhìn nàng với một vẻ hết sức chú ý. Đôi mắt của chàng lướt từ từ trên mái tóc vàng nhẹ bay trong gió biển, trên gương mặt thanh tú, trên làn da không chút khuyết điểm của nàng. Rồi với một vẻ lơ đãng, chàng chấp thuận:

- Đúng, cô ta đẹp lắm.

Bị kích động, Clara cúi đầu xuống, dùng mũi xăn-đan xới cát, rồi sau một lúc ngập ngừng, nàng lên tiếng, trái nghịch với câu hỏi do tính tò mò thúc đẩy nàng đặt ra:

- Nhà sư tiết lộ với em... Anh dự tính làm đám cưới trong một ngày gần đây...

Gương mặt người bạn trai của nàng trở nên bí hiểm, chàng phát biểu với một giọng lừng khừng:

- Dĩ nhiên, có thể.

- Em rất vui lòng về việc đó, Charles... Em chúc anh được sống hạnh phúc...

Mặc dù những lời này được nói ra một cách dịu dàng, nhưng có vẻ như chúng vừa đánh vào người Charles một cái tát tai. Clara nhận thấy chàng tái nhợt một cách bất ngờ. Nàng thấy môi mình bị khô cứng, xấu hổ cho sự vụng về của mình. Nàng vội vàng nói thêm:

- Sự cô đơn không phải là một điều tốt. Nimade thì duyên dáng, và em đoán chắc nàng sẽ là một người vợ tuyệt vời.

“Nhưng cô ta sẽ có hạnh phúc không?” – từ trong tâm khảm, nàng tự hỏi lòng mình. Trái

tim nàng quận thắt lúc nghĩ đến cô bé Bali xinh đẹp tuyệt vời phải đương đầu với tính khí nóng nảy, những sự thay đổi đột ngột và cái địa ngục cá nhân của người đàn ông này sẽ giày vò cô ta. Cô ta có còn được nụ cười tuyệt diệu sau vài tháng sống chung không? Không! Một đời sống vợ chồng như vậy không được khích lệ... Nhưng mà điều gì sẽ xảy đến cho Charles một khi chàng ra khỏi được sự cô đơn hiểm nghèo?

Tại sao phải tự giày vò như vậy về số phận người yêu cũ của mình kia chứ? Sau vài giờ, nàng lại tưởng tượng trong lúc ở một mình trong phòng làm việc, nơi nàng đang đánh máy và điều chỉnh những ghi chú phong phú của Hugues. Nàng nghĩ là Charles đã khá đứng tuổi để tổ chức được đời sống ý muốn riêng của chàng... Tuy nhiên, nàng cũng ngạc nhiên khi nhận ra mình ngày càng nghĩ ngợi dần sâu vào đời sống riêng của chàng. Một mối lo ngại mừng rỡ như một người mẹ, làm vương bận lòng nàng về đối tượng của nàng.

Một tuần lễ sau đó, khi không còn gì vương mắc nữa, nàng quyết định hỏi Gareth chi tiết hơn về người cộng tác của ông ta, và đại khái về phong cách mà những phương diện gia đình của đời sống thường nhật của chàng đã tổ chức. Nàng giải bày với Hugues:

- Ông cho phép tôi được nghỉ phép một giờ vào chiều nay được chứ?
- Sao chứ?
- Dành cho một sinh hoạt riêng tư...
- Được. Nhưng tôi cần cô có mặt vào tối nay. Chúng ta sẽ phải tham dự một lễ hội mùa khác.

Để tạo ra một sự an ủi cho cô gái, Gareth có mặt ngay tại khách sạn vào lúc nàng đến đó. Tươi cười, ông ta hỏi về mục đích của cuộc viếng thăm này.

- Tôi muốn được bàn chuyện với ông về Charles. Ông ấy làm cho tôi cảm thấy bất an.

Gareth nhướng đôi chân mày, lộ vẻ ngạc nhiên. Ông đưa Clara ra mái hiên, nơi họ có thể trao đổi riêng với nhau:

- Sự quan tâm của cô đối với người cộng tác của tôi làm tôi ngạc nhiên – Ông ta thú nhận thẳng thắn.
- Tình trạng thể lực của ông ấy được săn sóc quá ít. Ông ta có gia nhân tại nhà không?

Gareth không trả lời ngay. Ông ta nhìn trần trối vào người đối thoại với một vẻ lúng túng, ông cẩn thận nhận xét:

- Cô nói đến Charles với một thái độ như là một người có quyền.

Nàng bối rối, cố cười để xoa dịu:

- Tôi thấy không có điều gì để khiến ông phải suy nghĩ cả...

- Nếu quả thật cô biết rõ ông ấy... Đã từ lâu tôi không được biết về cô, và có lẽ tôi không được đề cập đến một việc như vậy với cô, nhưng tôi đã thất bại. Ngay từ ban đầu tôi nghĩ Charles và cô đã có chia sẻ với nhau một điều uẩn khúc... Tôi sống bên cạnh nỗi buồn mất vợ của ông ấy, nỗi buồn khủng khiếp mà ông ấy đã nhận lấy, nhưng tôi không thể không suy nghĩ

về việc cô đã có gắn bó rất mật thiết trước đây...

Một sự im lặng nặng nề buông xuống. Cuối cùng, Clara ngược đầu lên, cố nhìn vào Gareth:

- Ông có thể nào trả lời câu hỏi của tôi không? Ai là người thực sự làm cho Charles bận tâm?

Ông ta tiếp tục câu chuyện, không để ý đến sự lèo lái tế nhị của người con gái:

- Một điều hiển nhiên là người cộng tác của tôi không còn là một người đàn ông như hồi cô biết tại Anh quốc nữa. Người đàn ông ăn mặc thanh lịch, môi miệng không gợn chút đắng cay, và không một sợi tóc hoa râm nào buông rủ xuống hai bên thái dương...

Cô bạn của ông ta la lên, sửng sốt:

- Nhưng mà... Sao ông lại biết tất cả mọi điều đó? Ông đã diễn tả ông ấy cho tôi nghe với mọi sự hoàn toàn chính xác.

Một nụ cười nhẹ kéo dài trên đôi môi của Gareth, ông ta cam đoan:

- Tôi không được phú cho khả năng làm thầy bói. Nói một cách đơn giản là tôi đã được thấy một tấm hình cũ của ông ta trong dịp tình cờ, vào một hôm...

- Nhưng vào lúc nào? Và trong dịp nào?

Clara, chính nàng cũng đã không có được điều đó, bởi vì Charles rất ghét đứng trước máy chụp hình hay trước máy quay phim. Ngược lại, chàng rất hăng say thu thập hình ảnh chân dung người bạn gái đã đính hôn của chàng, để vào một tấm giấy kiếng. Chàng đã lưu giữ toàn bộ chúng vào trong một cuốn an-bum, vào lúc khởi hành đến Singapore.

Gareth thuật lại:

- Vào một buổi chiều, tôi bất ngờ đến thăm ông ấy. Cánh cửa ngôi nhà đang mở rộng, và hình như không có ai đáp lại những tiếng gọi của tôi, tôi bước vào phòng khách. Trong nháy mắt, sự chú ý của tôi đã bị lôi cuốn vào một chiếc bàn nhỏ. Phải thú nhận rằng tính tò mò là lỗi lầm lớn nhất của tôi và đã không thể ngăn cản được việc tôi liếc mắt vào đó. Tại nơi ấy, vào lúc tôi nghe được những bước chân từ trên gác thượng bước xuống, biết rằng Charles rất ghét tất cả mọi hành vi xâm nhập vào bên trong nơi cư ngụ của ông, tôi đã nhanh chân thối lui, và giả vờ đứng chờ ở ngạch cửa.

- Vậy thì ông ta chỉ có mỗi một mình trong tấm hình này à?

- Đúng. Phía đằng sau ông là một tòa lâu đài sừng sững...

Lâu đài Baumaris... Clara nhớ lại thật rõ ràng về những ngày nghỉ hè của họ đã trải qua với nhau, tại hòn đảo Anglesey, mặt trời rực rỡ và bầu trời trong xanh... Giống như là một ma lực, sự gợi nhớ lại ngày chủ nhật đẹp trời này đưa nàng chìm vào trong đồng cỏ xanh rì của nước Anh. Quên hết những hương thơm ngọt ngào của những cành hoa sứ đang bao lấy nàng. Nàng thấy lại được hương vị cỏ vừa cắt, sự mát mẻ của làn gió biển se se trên đôi má, cánh tay của Charles đã âu yếm dịu dàng quanh đôi vai của nàng. Nàng nhận ra là đang đứng trước một tòa lâu đài xinh đẹp tại cầu Levis, nơi tháp canh có lỗ châu mai, vào lúc ấy, trước mặt họ xuất hiện một người đàn ông vui vẻ cầm họ chụp hình. Chàng khôi hài rên rỉ:

- Em sẽ làm gì với đồng hình này?

- Em sẽ đóng khung chúng lại, rồi phủ kín trong phòng ngủ của em.

- Mất thì giờ! Chúng ta sẽ cưới nhau ngay và em sẽ có được bản gốc trước mặt em hàng ngày trong cuộc đời em, em yêu của anh...

- Clara?

Nàng đột ngột bị kéo ra khỏi cơn mơ của mình, Clara quay qua Gareth, đôi mắt còn mờ hình ảnh kỷ niệm. Ông ta tiếp lời:

- Cô muốn biết ai là người chăm sóc Charles, phải không? Một phụ nữ làng bên hàng ngày đến nhà ông ấy.

- Chỉ một người đàn bà cho ngôi nhà lớn như thế này à?

- Phân nửa ngôi nhà này đã bị hủy hoại. Hồi đó, lúc các nhà kiến trúc sư bắt đầu tiến hành những kế hoạch xây dựng thì Charles đang ở tại Anh. Đến khi ông ấy trở lại, ông ấy đòi phá bỏ một phần dành cho lối kiến trúc hiện đại nhất, may mà tôi đã thành công trong việc ngăn cản ông ta để ông ta đừng làm việc đó...

- Và tại sao bà gia nhân này lại không quan tâm đến áo quần cho người chủ bà phục vụ? Bà ta phải biết cách sử dụng thế nào thật xứng đáng khả năng của máy giặt và bàn ủi điện chứ!

Gareth cắt ngang bằng giọng nói của một người cha ân cần:

- Cô bé Clara của tôi ơi! Cô hiểu Charles khá đủ đến nhận ra rằng không ai có khả năng buộc được ông ta đi theo sự hướng dẫn của mình! Quả thật, ông ta thích dạo chơi trong bộ đồ như một gã lang thang. Lỗi này không phải do bà quản gia, mà chính tại ông ấy...

- Vậy thì, ông ấy không thừa nhận lời khuyên của ai cả?

- Đôi lúc, không... Tôi ngạc nhiên về một vài lời đồn thổi về một cô gái người Bali, tên là Nimade, cô này thường lui tới thăm ông ấy. Hình như chỉ có một mình cô ta có thể đến gần ông ấy được...

- Phải, tôi có biết cô này.

- Thật chứ?

Clara kể cho ông nghe những tình tiết về cuộc gặp gỡ của họ, nàng chấm dứt bằng câu:

- Cô thật trẻ và đẹp rực rỡ.

Gareth phản đối:

- Hầu như tất cả phụ nữ Bali đều như vậy cả vào lứa tuổi đó. Nhưng mà họ sẽ mất đi vẻ tươi mát rất nhanh, nhanh hơn nhiều so với những người châu Âu.

Ông ta nhìn lướt qua với cái nhìn của người sành sỏi, về phía hình dáng đang toàn hảo bên cạnh ông, với làn da bóng bẩy và không nếp nhăn. Ông ta lại tiếp lời:

- Dẫu sao đi nữa, tôi phải thú nhận là, theo tôi thì những cơ may cho một sự hợp nhất hạnh phúc và thành công giữa Charles và Nimade rất mong manh... Cô ta rất vui nhộn đầy tràn sinh lực...

- Ông đã gặp riêng Nimade bao giờ chưa?

- Rồi. Tôi thường thấy cô ta xuất hiện trong vườn nhà, nhặt những bông hoa.

- Tôi hơi đồng quan điểm với ông về khả năng hôn nhân giữa cô ta với người hợp tác của ông... Nhưng ông ấy cần một người vợ, ông ấy còn trẻ...

- Trẻ à? Ông ấy bao nhiêu tuổi rồi?

- 36 tuổi.

- Trông ông ấy có vẻ như 46! Cuối cùng, rồi tương lai sẽ trả lời cho chúng ta điều đó, nếu ông ấy dự định ở góa suốt đời. Nhưng tôi nhận thấy cô biết nhiều điều về ông Millard, biết luôn cả ngày sinh của ông ấy nữa. Vậy ra, ông ấy và cô biết rõ nhau quá, trong quá khứ?

Clara trả lời bằng một giọng ngắn gọn:

- Đúng.

Một sự im lặng ngự trị giữa họ. Cuối cùng, Gareth tiếp lời:

- Clara, nếu cô luôn cần một lỗ tai hiểu biết, đừng quên rằng tôi là người thân của cô, và tôi muốn giữ bí mật...

- Tôi ghi nhận điều đó, Gareth – Cô gái cười và cảm ơn ông ta.

Nàng đứng lên và nêu lý do công việc bó buộc nàng phải cáo lui.

Gareth năn nỉ:

- Tôi tiễn cô ra cửa.

Họ chia tay nhau tại cửa khách sạn và Gareth khuyến khích Clara quay lại gặp ông ta:

- Đừng ngần ngại ghé qua đây, nếu như cô muốn tìm một chút bạn hữu. Công việc của tôi tuy luôn luôn bận rộn, nhưng tôi sẽ tìm được một chút thì giờ rảnh rỗi để hiến cho người duyên dáng như cô.

Chương tám

Trong những ngày tiếp theo đó, Clara không có thì giờ rảnh rỗi để suy nghĩ về Charles. Hugues yêu cầu nàng một công việc rất bận rộn. Họ cũng chấp nhận với nhau là chỉ dành rất ít thì giờ để nghỉ ngơi. Tuy nhiên, nàng thường đột nhiên bận lòng về người chủ của ngôi nhà to lớn kề cận, mặc dù nàng không bao giờ muốn nghĩ về đó. Nàng không thể nào làm sáng tỏ được những động cơ nào đã thúc giục nàng cứ tìm cách giải quyết những vấn đề của người yêu cũ.

Vào một hôm, nàng bị người chủ trách móc trong lúc nàng đang ghi chép lại những lời ông đọc:

- Clara! Đừng có mơ màng nữa.

Ngơ ngác, nàng ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn ông ngạc nhiên:

- Xin ông vui lòng thứ lỗi... Tôi đã lơ đãnh...

Họ quay lại với công việc, nhưng nàng đoán ra rằng Hugues sẽ thường xuyên nổi giận về những giây phút này hơn nữa... Vào buổi sáng, họ xuống quầy rượu để uống café và ông ta khởi sự cuộc đối thoại gay gắt về việc này. Ông ta hỏi nàng:

- Bà có vẻ như bị căng thẳng lắm. Clara... Tại sao?

Bị lúng túng về câu hỏi thẳng thắn này, nàng cúi đôi mắt xuống, tìm cách thoái thác:

- Tôi không hiểu tại sao ông lại ngụ ý như vậy.

Hugues thở ra với một vẻ mặt bình tĩnh, ông chế nhạo:

- Một cách vắn tắt là bà yêu cầu tôi tự lăn xả vào những công việc riêng tôi, có phải vậy không?

Nàng giữ im lặng, hy vọng thái độ này sẽ làm ông chán nản, không tò mò nữa. Ông ta hiểu được tín hiệu của sự im lặng này và thôi không quấy rầy nàng nữa. Tuy nhiên, ý thức được việc làm sai trái của mình, Clara cố gắng tỏ ra hết sức mình để cố gắng cho ông một sự tập trung cao độ trong suốt thời gian làm việc giữa họ. Đến cuối buổi, ông ta bảo nàng:

- Chiều mai, chúng ta lại tham dự một nghi lễ gọi là Odalan, hay còn gọi là ngày lễ kỷ niệm xây dựng của một ngôi đền.

- Lễ này sẽ diễn ra tại làng nào?

- Tại Kapal, mạn bắc Denpasar.

- Triển vọng có một buổi tối thú vị trong tương lai.

- Đương nhiên, đền thờ Pura Sada còn lưu giữ những thánh tích của người sáng lập vùng này, đó là nhân vật nổi tiếng Ida Sanghyang Djaehart...

Clara còn nhớ huyền thoại về nhân vật danh tiếng này, nhân vật được người dân Bali rất kính trọng. Là thuyền trưởng một chiếc tàu, bị giạt vào một bãi biển hoang vu, và tại đó, ông đã cùng với các thủy thủ của ông xây dựng lên một thị trấn thịnh vượng. Trên những vùng được coi như là nơi ông đắm tàu, người ta đã xây dựng lên một ngôi đền để tưởng niệm đến các công lao của ông.

Hugues nói tiếp:

- Lễ hội này sẽ diễn ra vào buổi tối, tôi đề nghị là vào buổi chiều bà có thể dành thì giờ để đi tham quan một phong cảnh khác, đó là Gunung Kawi. Và giống như thường lệ, bà hãy mang theo máy chụp hình để thực hiện thiên phóng sự của bà.

Nàng vui vẻ nhận nhiệm vụ được giao phó. Nàng không hề chán ghét phụ giúp người chủ trong việc cáng đáng thêm những nhiệm vụ mà nàng biết là thông thường không thể phó thác riêng cho mình. Cuộc đi tham quan này là một cơ hội bất ngờ, để nàng được yên thân một mình, điều mà nàng xét thấy ngày càng cần thiết hơn, trong hoàn cảnh rối rắm hiện tại. Lúc ở Luân Đôn, nàng biết một cách chắc chắn là nàng có được sự bình yên và yên lặng khi quay trở về văn phòng làm việc, nhưng hiện tại, nàng đang mệt mỏi, mà hoạt động ở nơi này thì ồn ào suốt ngày tại nơi làm việc. Ngược lại, ở Bali, lòng ao ước được cô độc có vẻ như khó giải thích với nàng. Thông thường, nàng phải nhiệt tình hòa nhập với những tiết mục giải trí của những người bạn đồng nghiệp để được thú vị tối đa, qua những ngày lưu trú bất ngờ trong những nơi quá đẹp trên hòn đảo này. Ở tại nơi kia, nàng lẫn tránh tất cả... Nàng từ chối giải thích thái độ bất hợp lý này.

Từ trên bậc thang cổ xưa lát đá của Gunung Kawi, Clara lặng ngắm thung lũng xanh rờn trải rộng trước mắt. Sự tĩnh mịch ngự trị quanh nàng. Những ngọn tháp của những ngôi mộ đã khiến cho nơi này trở nên nổi tiếng, chúng xếp thành tầng trên những sườn đá. Bị xúc động bởi sự yên tĩnh và bí ẩn đang đè nặng trên những đền đài này, nàng từ từ ngồi xuống trên một bậc cấp rong rêu. Ngay cả chim chóc cũng không líu lo ca hát trong những rặng cây. Hình như mỗi một mình nàng đại biểu duy nhất của loài người trong một chu vi của hàng bao cây số...

Vài phút sau, một tiếng động lén lút từ phía sau làm nàng dờ dẩn. Hối sợ, nàng ngáp ngừng quay lại để tìm nguyên nhân. Những chữ “Ác thần” và “Lễ quỷ” quay cuồng trong trí óc nàng. Sau cùng, gom hết can đảm nàng đối diện:

- Ồ!

Nàng kêu lên, đồng thời thở phào nhẹ nhõm và ngạc nhiên. Theo quán tính, nàng đưa bàn tay lên cổ làm dịu bớt nhịp tim đang đập lộn xộn. Còn bao nhiêu lần gặp gỡ tình cờ như thế này sẽ chi phối đời nàng nữa đây?

Charles chào nàng:

- Xin chào... Rõ ràng, con đường của chúng ta đi đã gặp điểm giao, và lại giao nhau một cách đều đặn...

Clara đoán là chàng cũng chia sẻ sự ngạc nhiên với nàng, trước những sự tình cờ cứ mãi miết đeo đuổi để nối kết họ. Nhưng sự ngạc nhiên đã được thay thế lập tức bằng sự lạnh lùng thường nhật. Chàng gay gắt phê phán trong lúc chỉ vào cuốn sổ tay và máy chụp hình của nàng:

- Thật vô ích để hỏi về cái lý do sự hiện diện của cô ở nơi này.

Nàng biết trả lời làm sao trước một câu nói xa nói gần khinh khỉnh này đây? Nàng liếc nhìn vào những dụng cụ làm việc của mình, rồi ngược đầu lên để đương đầu với cái nhìn phản đối đang dò xét nàng cẩn thận. Lại một lần nữa, gương mặt hốc hác, cần cổ trơ xương như quất vào tâm hồn nàng một niềm đau xót. Với vẻ dịu dàng, nàng hỏi lại:

- Còn anh, Charles, tại sao anh có mặt ở nơi đây?

- Ồ! Đó là một thói quen...

Chàng quay người đi, trầm vào trong sự chiêm ngưỡng phong cảnh. Bóng dáng trải dài của chàng chèn lên bong nàng tạo sự tương phản với bầu trời anh. Clara hỏi tiếp:

- Nơi hoang vắng này không làm anh chán ghét chứ?

- Không... Tôi thích cô độc.

Câu trả lời ngắn gọn của chàng đã không thêm được gì vào lời bình phẩm của nàng. Nàng nói mà không rời mắt khỏi thung lũng phía bên dưới, nàng tin chắc chàng không nhìn thấy nó. Ý nghĩ của chàng đang miên man vào trong cùng sâu thẳm, và chỉ riêng mình chàng biết mà thôi.

- Charles... Anh có đồng ý chỉ dẫn cho em nơi này không? – Nàng đề nghị bằng một giọng cổ vũ, muốn phá vỡ bầu không khí trầm mặc đang bao quanh con người chàng.

Chàng đau lòng rời bỏ ý nghĩ riêng tư để đối diện với nàng. Trong một chốc, nàng cố gắng đứng lên để giảm bớt khoảng cách ngăn chia họ. Chàng chế ngự nàng bằng vóc dáng cao ráo của mình, rồi bất ngờ, chàng bỏ thái độ bất động, ngồi xuống một bờ đá nhỏ được xây bên bậc thang. Chàng hỏi:

- Cô có muốn biết thật chính xác không?

Giọng nói của chàng biến mất sự cộc lốc hàng ngày. Trong đôi mắt của chàng, xuất hiện một sự dịu dàng không thể tả được. Clara bị đảo điên trong điều đó, nàng lại hy vọng, biết đâu nàng có khả năng giúp được chàng, dâng hiến cho chàng sự an ủi mà những tình tiết đã cản trở nàng trao cho chàng trong suốt quãng đời đen tối nhất của đời chàng. Nàng trả lời:

- Có, hãy cho em biết về những câu chuyện huyền thoại, truyện dân gian, về tất cả những điều người ta có thể đưa ra một cách hữu dụng cho...

Nàng đột ngột ngừng lại, lo ngại đã để lộ cho chàng thấy rõ tầm quan trọng của công việc của Hugues Nowell. Chàng bổ túc thêm vào.

- Hữu dụng cho quyển sách của người chủ của cô chứ gì?

- Vâng, nếu điều ấy không làm anh bận lòng...

Đôi mắt của họ nhìn vào nhau. Bất ngờ, chàng hỏi:

- Em không sợ à?

- Sợ? Sợ gì?

- Sợ anh...

- Sợ anh! Em không hiểu...

Chàng dang rộng đôi tay trên thung lũng:

- Chỉ có chúng ta nơi này... Không ai nhìn thấy đây, ngoài cái linh hồn người đã khuất, chắc chắn...

Chàng nói ra những lời này hoàn toàn khác hẳn, giống như chàng đang dựa vào một người nào khác. Nhưng chàng quan sát người bạn gái của mình bằng một vẻ rất chú ý, tìm kiếm để phát hiện trên gương mặt của nàng có một tia hoảng sợ đột ngột nào không. Cuối cùng, đôi má của nàng lại ửng đỏ lên. Nàng hiểu rõ điều chàng suy nghĩ, hoàn toàn giống nàng vào những giây phút cảm xúc nồng nàn nhất đã thường đẩy người này về phía người kia, ngày xưa... Nhưng, cũng to lớn như lòng ao ước được an ủi nàng, nàng ghê tởm đến sự đụng chạm xác thịt. Nàng đòi hỏi điều ấy nơi nàng, mặc dù nàng không ám chỉ đến sự phản bội. Nàng tìm cách trả lời một cách nhẹ nhàng nhất có thể được:

- Không, em không sợ. Anh không phải là loại đàn ông tấn công phụ nữ không tự vệ...

Chàng không cố nài ép, và bắt đầu kể cho nàng về những nét đặc thù của phong cảnh. Nàng hỏi trong lúc chỉ tay về dãy đèn thờ:

- Những ngọn tháp này mang ý nghĩa chính xác ra sao?

- Theo những điều ghi chép còn giữ lại được, hình như chúng dùng để tưởng nhớ đến vua Hudayana, và Hoàng gia.

Rất vui thích, nàng hỏi dồn tiếp:

- Các tên tuổi của dòng họ cũng được ghi lại à? Có thể nào anh kể rõ cho em nghe đi?

- Anh cố xem...

Chàng tập trung, im lặng một lúc, và Clara lợi dụng lúc này để chăm chú quan sát gương mặt chàng. Nàng hy vọng biết bao sẽ khám phá được trên đó một sự giãn nở mà chàng biểu lộ ra, ít ra chỉ trong vài giây, chàng quên đi những dằn vặt nội tâm. Chàng bắt đầu kể từ từ:

- Vị vua Hudayana, và hoàng hậu Gunapriya. Kế đó, tên của ái phi và hai hoàng tử, đã kế vị vua cha.

Chàng im bật. Dưới đáy thung lũng, luồng gió vẽ lên một đợt sóng xanh rờn trong những cành lá của khu rừng. Được biệt lập trong những ngọn đồi bao quanh, những ngọn tháp canh giữ họ, uy nghi và tĩnh mịch. Clara thì thào tán dương:

- Anh biết rõ Bali quá, Charles.

Trong dịp này, nàng nói không phải để tránh né một sự im lặng đang đè nặng trên họ, nhưng để khuyến khích người bạn trai nói chuyện, để tránh xa vòng kim-cô cô độc của chàng. Mặc cho sự sa sút tinh thần rõ rệt của chàng, nàng chắc chắn trong lúc chàng đang chịu đựng nỗi thống khổ này, chàng chỉ chờ đợi bàn tay cứu vớt chàng lên khỏi vực sâu ám ảnh của mình. Nàng lấy làm tiếc vì nàng chỉ còn lưu lại hơn vài tuần lễ thật ngắn ngủi để cùng sống trên hòn đảo của chàng. Làm cách nào nàng thành công trong việc đem lại sự cứu giúp cho chàng trong một thời gian quá ngắn?

Chàng trả lời khiêm tốn đối với lời khen ngợi:

- Anh sống nơi đây đã ba năm.

Chàng chỉ tay sang những kiến trúc bên kia dòng thác đang đổ xuống sườn dốc:

- Nơi đó để thờ phụng bốn vị ái phi của vị vua đó, và những cái kia là của những hoàng tử của ông.

- Chúng đã được xây dựng vào thời đại nào?

- Gần ngàn năm trước Chúa giáng sinh.

Clara cẩn thận ghi chép vào cuốn sổ tay. Nàng cảm thấy Charles đang chăm chú quan sát mình, nhưng nàng không dám ngẩng đầu nhìn lên, vì sợ lại phải gặp đôi mắt thù hiểm... Nàng hỏi tiếp, mắt vẫn dán vào những điều ghi chú:

- Những công trình đằng kia có liên quan đến huyền thoại gắn chặt vào nơi này không?

- Có, chắc chắn vậy... Chúng ta đang sống tại Bali, đừng quên là... Theo huyền thoại, tên tuổi vĩ đại của vị Ibo Iwa đã được tạc vào những văn bản khắc về những đền đài này, chỉ thực hiện trong một đêm, với sự giúp đỡ của những ngón tay...

Lần đầu tiên, nàng tìm ra được trong giọng nói của chàng âm hưởng vui vẻ chân thực. Nàng nở nụ cười, kết luận:

- Và, đương nhiên, người dân Bali tin tưởng hết lòng vào câu chuyện thần tiên này. Dân tộc này tuyệt vời và em gắn bó với nơi này mỗi ngày một hơn.

- Thật hả?

- Ai mà không mến nó!

- Một số người khinh bỉ nó.

- Họ thật ngu dốt và không có chút gì nhạy cảm. Sao lại phải quan tâm đến ý nghĩ của họ chứ.

Charles liếc nhìn nàng, lạ lùng, nhận xét:

- Trên một số phương diện nào đó thì em đã thay đổi hoàn toàn, Clara...

- Sao? Thay đổi cái gì chứ?

Bất ngờ, chàng bùng nổ, làm nàng giật nảy người:

- Lời hứa của em... Em đã phản bội anh!

“Không!” Nàng muốn hét lên, phần nộ vì lời buộc tội bất công và sai lầm này. “Em vẫn trung thành...Anh mới chính là người đã phản bội em trong khi chiến đấu với tình yêu của Daphné, và đã không thông báo cho em biết điều ấy!” Nhưng nàng đã im lặng... Nàng sẽ đạt được gì khi tuyên bố điều đó ra? Tình hình không thay đổi được gì. Trong lúc công nhận chàng đã yêu Daphné bằng tình yêu, Charles đã không nhận thấy việc đó chấm dứt tất cả dự tính tương lai dành cho họ. Tuy nhiên, nàng không trách móc chàng về việc đó. Ngay từ đầu, nàng đã cảm thấy là sẽ phát sinh sự quyến luyến giữa chàng với cô gái trẻ thừa kế gia tài, dọc theo những chuỗi ngày sống chung. Sự quyến luyến này được chuyển thành một loại tình cảm sâu sắc, sâu sắc đến nỗi cái chết của Daphné đã đánh mất luôn khả năng ham muốn cuộc sống của người chồng của cô. Nhưng chàng là một con người không lường được rằng không ai có thể tiên liệu trước được mọi việc, và Clara phải cam chịu điều đó... Nàng cũng xót thương cho vị hôn phu cũ của mình về những điều mà bác sĩ đã cung cấp cho chàng hai niềm hy vọng hão huyền, trong khi hứa hẹn chạy chữa cho người vợ trẻ của chàng. Cái chết đã đem đến một cú sốc, và còn khiến người này đã buộc phải chịu đựng ngần ấy đau đớn nhất đời.

Bất ngờ chàng hỏi bằng giọng dịu dàng, như là xin lỗi về cơn giận dữ của chàng:

- Em đang nghĩ về điều gì vậy, Clara?

Nàng gượng cười và trả lời chàng một cách đơn giản:

- Cho phép em không trả lời câu hỏi này, Charles. Tốt nhất, chúng ta nên tiếp tục nói về lai lịch của địa điểm mà chúng ta đang ngồi đây...

Chàng chấp thuận, không biểu lộ cho nàng thấy sự phản đối của mình, có thể do sự từ chối duyên dáng của nàng. Chàng kể:

- Một trong những vị Hoàng tử của nhà vua đã thoái vị, để rút lui về tu viện này.

Chàng đưa tay chỉ vào một điểm trong thung lũng, nhưng Clara không nhìn thấy gì, dù nàng đã hết sức chú ý, vì tòa nhà ẩn sau một dải cây xanh thẫm. Nàng khen ngợi chàng trong lúc thu xếp cuốn sổ tay vào túi sách:

- Em vừa thực hiện xong một chuyến tham quan thú vị nhất trong chuyến viễn du của em. Em rất cảm ơn anh về sự giúp đỡ của anh, Charles.

Chàng nói thêm:

- Người chủ của em sẽ hài lòng hơn nữa đó... Anh sẽ tìm mua một quyển sách này khi nó được xuất bản.

- Yên tâm. Trước tiên Hugues sẽ soạn ra nhiều đề tài dành cho những tạp chí khoa học trước khi dẫn sâu vào bản thảo của quyển sách này. Nhưng em tin là một nhà xuất bản về hướng dẫn du lịch đã ký hợp đồng với ông ta.

Charles không còn những lời phê phán châm chọc về tính chất căn bản của loại nghiệp vụ như thế này nữa, chính chàng là người bị ngạc nhiên vì hạnh phúc của cô bạn gái của mình.

Trong khi họ đứng lên, sửa soạn đặt chân lên các bậc cầu thang, chàng hỏi:

- Bây giờ, em đi đâu?

Nàng thở ra, nói cho chàng biết:

- Em phải trở lại khách sạn để đổi xe, vì em và các bạn phải đến Kapal chiều tối nay.

Họ vừa sống bên nhau một khoảng thời gian thật thoải mái nên chàng không thích cáo từ sớm. Chàng kêu lên:

- Vậy hả? Rõ ràng, những sự trùng hợp là lẽ thường tình... Anh cũng sẽ có mặt ở làng đó, tối nay...

Một chút ngập ngừng trong giọng nói làm cho nàng nhận ra ngay là chàng nói dối. Chàng đã không có ý định tham dự ngày lễ này trước khi gặp nàng... Tuy nhiên, nàng không ngại ngần gì mà không lao vào trò đùa của chàng. Nàng đã đi xa hơn, và tiến tới một kết luận để trấn át những nhịp tim đang đập rối loạn:

- Đương nhiên, sự tình cờ theo đuổi chúng ta... Được, có thể chúng ta sẽ gặp nhau ngay giữa đám đông người...

Chàng đề nghị:

- Sao mình không cho nhau một cái hẹn nhỉ? Anh sẽ chờ em vào lúc 7 giờ trước cổng đền thờ. Phong cảnh ở đó sẽ không làm em thất vọng đâu, anh có thể bảo đảm được điều đó với em.

- Được...

Lúc sau họ bước xuống đến chân đồi. Clara đến bên chiếc taxi, dự tính quay về khách sạn cũng bằng chính phương tiện này. Nàng nhận ra chiếc xe hơi của Charles đậu dưới một gốc cây. Không biết chàng có đề nghị nàng đi về chung xe hay không? Riêng nàng không dám đề nghị với chàng điều ấy, vì sợ làm phiền đến chàng. Nàng không e ngại là chàng sẽ bực tức vì lời yêu cầu thẳng thắn đó mà chỉ sợ, với thái độ lịch thiệp, chàng tỏ ra bằng lòng, nhưng rồi lại ẩn mình vào trong thái độ dè dũ khó hiểu mà chàng vừa thoát ra khỏi nói trong một thời gian ngắn vừa qua... Nhưng khi họ vừa đến đoạn đường dành cho xe hơi, chàng quay qua hỏi:

- Nếu em không ngại việc bị chậm trễ, thì chúng ta có thể cùng nhau đến Sanur.

Một niềm vui thích to lớn dâng tràn trong lòng Clara, nàng cười với chàng một nụ cười nồng nàn nhất:

- Vâng, Charles, em phải trở về khách sạn bây giờ. Cảm ơn anh nhiều...

Một giờ sau, khi nàng bước vào phòng, nàng vu vơ ném chiếc xác tay lên giường và thở phào một cách hài lòng. Nàng vui mừng hơn hờ thật lòng. Hiển nhiên là với một chút bẽn lén, nàng có thể giúp đỡ được Charles. Chắc chắn, thời gian qua nhanh và nàng sẽ rời Bali ngay, nhưng những tiến bộ hoàn hảo chỉ đến trong một buổi chiều, đã tạo ra một điềm tốt lành...

Nàng cầm lấy cái lược trên bàn trang điểm và bắt đầu chải lại những lọn tóc bị gió làm rối

tung. Một nụ cười rất nhẹ lướt trên đôi môi của nàng. Nàng nhìn chăm chú, nhưng không thấy được hình dáng phản chiếu của mình trong gương vì đầu óc nàng đang lênh đênh vào trong quá khứ, miên man vào những giây phút hạnh phúc đã làm nàng rạng rỡ lên. Nàng thấy lại những nơi đó, bàn tay của Charles đặt trên bàn tay của nàng, ánh mắt thâu trời mền mại dành riêng cho nàng vào lúc đó. Đôi môi nàng run rẩy ghi nhớ lại những nụ hôn mà chàng đã ấp ủ trong những giây phút đắm đuối bên nhau.

“Có thể chúng ta đã quá hạnh phúc...” nàng cao giọng hồi tưởng. “Định mệnh đã quá bức tức vì tình yêu của chúng ta quá hoàn hảo. Ganh ghét, nó đã quyết định chấm dứt hạnh phúc quá ngọt ngào này của con người...”

Bất ngờ, bàn tay của nàng bấu chặt vào cái lược, và sững người bất động. Nàng vừa nghĩ đến Nimade... Charles và cô ta sẽ cưới nhau vào một ngày gần đây. Băn khoăn, nàng nhúu đôi chân mảy lại. Tất nhiên là vậy, nàng hy vọng một cách nồng nhiệt sự hòa nhập vào giữa dòng đời bình thường của vị hôn phu. Chàng còn quá trẻ để phải chịu đựng một đời sống góa bụa đơn độc... Nhưng nàng lại cảm thấy mù mịt rằng cô gái Bali sẽ không mang lại được trạng thái hoàn toàn đầy đủ. Tuổi tác và trình độ văn hóa của hai người quá cách biệt nhau để có thể xây dựng nên một đời sống lứa đôi hòa hợp...

Vào lúc đó, một tiếng cào cửa thật trọng đã lôi nàng ra khỏi cơn mơ màng. Nàng đi ra mở cửa và thấy người phục vụ mang đến cho nàng một phong thư. Nàng thì thầm trong lúc còn bàng hoàng:

- Cảm ơn.

Nàng nhận ra được ngay nét chữ của Charles, trước khi bóc thư ra, nàng đoán thử xem bên trong nó chứa đựng những gì.

“Không may cho tôi, tôi sẽ không có mặt được...”

Nàng nhắm mắt lại để xóa nhòa những dòng chữ xin lỗi lịch sự, đang nhảy múa trong sương mù của dòng nước mắt... Chàng đã hối tiếc về động lực đã thúc đẩy chàng đưa ra một cái hẹn... Có thể chàng tự lên án mình đã có thái độ cư xử nhã nhặn với nàng tại Guaung Kawi chiều nay...

Hai vai nàng cong gập xuống dưới sức nặng buồn tủi đang đè lên. Tất cả những tình cảm tốt đẹp đã bị xóa tan ngay trong khoảnh khắc. Nàng chịu đựng một sự thất bại đau đớn. Ban này, nàng đã tin tưởng mình đã thành công, giờ Charles lại chui vào trong vỏ cô độc của chàng và không còn quan tâm đến sự giúp đỡ của nàng nữa...

Trước giờ khởi hành một chút, tại khách sạn, Hugues thông báo với tất cả các cộng sự của ông là họ phải phân tán nhau để đến đền thờ. Ông giải thích:

- Chúng ta không nên để lộ những ấn tượng ban đầu của chúng ta cho những người bạn lân bang. Chúng ta sẽ tập trung nhau lại tại nơi đó thì hơn.

Mọi người đều đồng ý. Lần này, khi đến làng sẽ tổ chức hành lễ, nhóm nghiên cứu sẽ phân tán và những thành viên lẫn khuất trong từng người một vào đám đông dày đặc. Clara từ từ nhắm hướng sân trước đền thờ được chiếu sáng rực rỡ bằng những bó đuốc. Đây là lần đầu

tiên, nàng không chia sẻ niềm vui chung trong một cảnh trí vui chơi lộng lẫy. Làn mây sầu muện bao phủ lấy tâm hồn nàng, nàng thấy cô độc giữa những tiếng huyền ảo bao quanh. Sự vắng mặt của Charles chỉ giải thích được phần nào nỗi uể oải, chán nản này. Nàng đã phải chịu đựng một nỗi đau khổ dai dẳng, nhưng nó lại ập ủ từ nơi rất sâu xa trong tâm khảm của nàng; thế nhưng nàng không thể nào xác định được điều đó. Hít thở mạnh vào, nàng giải quyết bằng cách xem thường nó và hoàn toàn hiến mình vào công việc của một nữ quan sát viên. Hiện tại, nàng thấy cuốn sổ tay và cây bút chì đang nằm trong xắc tay là quan trọng cho công việc ghi chép những điều cần thiết về buổi lễ, rồi, bằng một bước kiên quyết, nàng tiến vào trong vành đai ngôi đền. Nơi đó, nàng đứng vững lại như tượng đá. Nàng thì thầm gọi:

- Charles... Chàng đã đến, dù sao....

Giống như thường lệ, vô số những pho tượng làm tắc nghẽn lối đi vào sân, và nàng lách mình vào một cách thận trọng sau pho tượng này đến pho tượng khác. Nàng cũng có thể quan sát quang cảnh, nhưng mà không nhìn thấy... Charles rải bước trên lối đi, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn láo liên khắp mọi phía. Chàng đang đứng đợi nàng... Bất ngờ, nàng nhận thấy Hugues khoan thai bước vào căn chính điện. Đồng thời Charles cũng chú ý đến ông ta và đi ngay đến sau một cái cột trụ, để băng qua mà không cho ai thấy. Sự khôi hài của tình thế đập mạnh vào tình cảm của Clara, đến nỗi nàng phải kiềm chế một trận cười giòn giã. Cả hai người, họ đang chơi trò cút bắt với nhau, với một vẻ nghiêm trọng và bền bỉ như những trẻ thơ. Khi tình thế thận trọng qua rồi, vị hôn phu của nàng rời khỏi chỗ ẩn nấp và lấy lại tư thế bình thường. Ngay lúc chàng quay lưng lại về phía nàng, thì Clara đã đi vòng qua được pho tượng và hòa mình vào đám đông ngay trước cửa ra vào sân trước. Vài phút sau, ánh mắt của họ giao với nhau rồi linh tính báo cho nàng biết rằng chàng đến là vì nàng... Nàng nở một nụ cười rất hòa nhã với chàng, nhưng chỉ được đáp lại bằng một lời chào gầy gọn. Chàng tự bào chữa bằng cách công bố một cách rõ ràng như đã không lừa người con gái đang nói chuyện với mình:

- Vào giờ phút cuối, anh có thể tự cho phép mình được rảnh rồi...

Nàng trả lời một cách đơn giản:

- Em rất vui mừng.Ồ! Đông người quá!

Rồi nàng lại nói tiếp trong lúc dang tay chỉ vào đám đông đang cuốn nhau đi bên cạnh họ:

- Người ta sẽ nghĩ là đang được ở trong một cuộc hội chợ chứ không phải là một ngày lễ tôn giáo.

Bất ngờ, nàng cảm thấy một tình cảm tươi vui dâng lên từ từ trong nội tâm của mình. Tất cả mọi niềm hy vọng đã không bị mất đi từ khi chàng bước tới mỗi bước về phía nàng, trong lúc mà chàng đã chối bỏ cuộc hẹn hò với nàng...

Chàng nhận xét:

- Người dân Bali rất mộ đạo, nhưng đồng thời họ cũng biết cách hưởng thụ đời sống...

Một cách lơ đãng, nàng thừa nhận:

- Đương nhiên...

Qua ánh sáng phát ra từ dây đèn hoa, nàng vừa khám phá ra một việc làm không thể nào tin được. Charles mặc một chiếc áo sơ mi mới tinh, bên trong chiếc áo vét được giặt ủi cẩn thận... Chiếc quần dài bằng vải làm nổi rõ nếp gấp không chệ vào đầu được, và đôi giày đã được đánh xi bóng láng. Nàng liếc nhanh mắt qua nơi khác để tránh ánh mắt của chàng, vì nàng không muốn để lộ điều mình sững sốt. Thế nhưng, một niềm an ủi thầm kín đã làm cho nàng vui mừng, rồi lại chàng bắt đầu chăm chú đến con người của mình! Hẳn nhiên, có thể gọi đó là một sự tiến bộ tạm thời và không biết ngày mai sẽ như thế nào. Nhưng, một cách lạc quan để nhận xét, Clara không tin vào một khả năng gặp lại thất bại của tình cảnh chênh lệch trong con người của chàng lần nữa. “Không bao giờ” nàng tự thuyết phục mình. “Tôi sẽ không nhìn thấy chàng lại lại còn tiếp tục trong tình trạng sống như một tên lang thang như trước đây nữa!”

Quá ngạc nhiên vì tiến bộ thật chớp nhoáng này, nàng tưởng tượng ra một viễn cảnh tốt lành qua việc làm đó, rằng người bạn trai của nàng đã chấp nhận lấy lại tình trạng cân bằng tâm lý.

Nhưng Clara được dịp xem nghi thức này sớm hơn điều nàng hy vọng. Ngay tuần lễ sau khi viếng thăm khách sạn Kaplan, khi được tin một gia đình của một người giúp việc tại khách sạn Bali Beach chuẩn bị hỏa táng một người thân, Hugues quyết định :

- Chúng ta phải đi tới đó. Phải mang theo máy ghi âm, và thâu lại tất cả những bài tụng niệm và những lời cầu kinh.

- Ông có nghĩ rằng chúng ta sẽ có thể chụp được những bức hình của buổi lễ không? – Clara hỏi thăm ông ta, vì nàng muốn có được thêm những hình ảnh gây xúc động của một buổi lễ hỏa táng người chết, theo phong tục Bali vào bộ sưu tập của nàng.

- Tôi chưa biết được điều đó, nhưng tôi sẽ hướng dẫn bà. Tính cách tò mò của chúng ta sẽ biến thành điều tai họa, nếu chúng ta xúc phạm đến gia đình này vào giây phút trang nghiêm nhất trong đời sống của họ.

Điều ngạc nhiên lớn nhất về họ là không thấy hiện diện một sự u buồn nào ngự trị giữa cha mẹ, bè bạn của người chết. Ngược lại, họ có vẻ như là vui vẻ và trò chuyện thân mật với nhau trước giàn thiêu đang còn nguyên vẹn. Trước thái độ ngạc nhiên, người phục vụ trẻ của khách sạn Bali Beach giải thích :

- Tại sao chúng tôi phải buồn kìa chứ? Thế xác chỉ có thể tồn tại khi linh hồn còn hiện hữu trong đó. Người chết của chúng tôi, họ chỉ được giải thoát ra khỏi xác phàm trần tục bằng cách hỏa táng.

Cô gái tò mò quan sát gương mặt sáng sủa và thông minh của người thanh niên đang nói chuyện với họ. Anh ta đang theo học tại trường đại học Java và chỉ đi làm công việc phục vụ trong suốt thời gian nghỉ hè. Rõ ràng là sự tiếp xúc với nền văn minh tiến bộ cùng với các vị giáo sư uyên bác ở đại học đã không hủy hoại được niềm tin của anh ta.

Nàng nhấn mạnh :

- Anh có tin rằng tập quán này thực sự có căn bản vững chắc của nó không?

- Có chứ ! Rốt lại, cho đến nay, các cụ nhà tôi vẫn hướng về một đời sống thoát tục, coi thường thể xác.

- Phải chăng đây là một lối nhận thức ?

- Đúng vậy. Xin lỗi cô, tôi có việc phải đi.

Bằng một cái gậy đầu ngắn gọn, anh ta bước ra nhập vào gia đình của mình. Họ đang chuẩn bị cùng nhau đi vào trong nhà mồ của người chết. Nhà mồ được làm bằng gỗ đặc biệt được dựng lên để dành cho dịp này. Hai cốt người chết được đặt trang trọng trên một mặt phẳng phủ đầy bông hoa và lá cây. Các cô gái trẻ đã rải dầu thơm và nước phép cho nó. Một vài giờ trước đó, một buổi tiệc thịnh soạn đã tụ tập tất cả cư dân của làng quê. Hiện tại, buổi lễ khởi sự bắt đầu. Một số người đang ông tiến đến bên giường người chết, nâng xác chết đã được liệm trong một tấm vải trắng. Sau đó, họ cùng nhau nâng xác chết lên cao hơn đầu của họ và bắt đầu xoay nó khắp mọi phía.

- Họ làm gì vậy ? – Clara ngạc nhiên, lớn tiếng.

Hugues giảng giải:

- Họ cố làm cho linh hồn người chết lạc hướng, để không bao giờ người chết còn nhận ra được con đường của ngôi nhà mồ nữa.

Nàng phát biểu:

- Khó có thể tin được.

- Đúng. Đã trải qua bao thế kỷ, họ cũng đều phòng ngừa như vậy đối với linh hồn người chết. Hiện giờ, bà đang được chứng kiến một nghi thức đã không hề thay đổi hơn ngàn năm nay...

Cô gái đưa mắt nhìn về phía giàn thiêu, được dựng theo hình tháp. Vách nhà được trang trí bằng nhiều mảnh giấy nhỏ nhiều màu, những mảnh gương vụn, và nhiều chiếc nơ bằng lụa lấp lánh. Năm mái nhọn bằng tre được dựng quanh để che ánh mặt trời cho ngôi nhà mồ. Nếu gia đình người chết thuộc thành phần giàu có nhất, hoặc thuộc đẳng cấp cao nhất, họ sẽ được dựng lên mười hai mái. Hai cốt sẽ được kéo lên trên một giàn hỏa thiêu được chống giữ bằng bốn trụ cột bằng gỗ.

Hugues chắc lưỡi:

- Ngôi nhà này được xây cao lên để tượng trưng cho khoảng không gian giữa đất và trời. Để rồi trong giây lát nữa, người chết sẽ không còn thuộc về vị trí cư trú của nó tại mặt đất cũng như không thuộc về thiên đường...

Clara gậy đầu tán thành, không rời mắt khỏi đám đông đang vây quanh công trình xây dựng. Tất cả cảnh vật được bài trí hướng về một cây cột chạm trổ hình hai con rắn quấn vòng quanh, biểu tượng cho sự tạo thành vũ trụ. Ở chân cột, pho tượng Bhoma, con trai của đất, canh giữ cảnh tượng bằng con mắt nghiêm ngặt của nó, hai cánh dang rộng ra phía sau lưng. Những diễn biến tiếp theo gây sững sốt và lôi cuốn sự thán phục lẫn ngạc nhiên cho Clara cùng các bạn đồng nghiệp. Ngôi nhà mồ dành cho người chết được di chuyển toàn bộ đến một mảnh đất

đã được thánh hóa để sử dụng vào việc hỏa táng trước ngôi đền Dura Dalem.

Hughes nhắm tính khi toàn bộ cấu trúc đó được di chuyển bằng sức người:

- Theo tôi, ít nhất cũng phải sử dụng đến 60 đàn ông cho công việc này.

Dòng người di chuyển. Những phụ nữ trong những chiếc váy sarong đẹp nhất hát lên những bài thánh ca và hai tay nâng những khay lễ vật to lớn đi theo. Cuối cùng, họ đến địa điểm đã được chọn. Nhà sư đọc những câu thần chú lê thê, và sau khi rảy nước phép lần cuối cùng, ông châm lửa vào giàn hỏa thiêu. Ngọn lửa bùng lên trên bầu trời xanh phát ra những tiếng réo ù ù và những tiếng răng rắc của tre.

Hugues buột miệng kêu lên, ông cũng bị xúc động như các bạn đồng nghiệp đang im lặng như tờ:

- Cảnh tượng thật dị thường!

Tiếng nói của ông bị át đi bởi một tiếng vang lớn. Phần cao nhất của ngôi nhà vừa sụp xuống dưới sức tấn công của ngọn lửa, và nó rụi xuống trên mặt đất trong một đồng than hồng đỏ rực.

Khoảng nửa giờ sau, Clara mới nói ra được:

- A! Rõ ràng là chúng ta vừa được dự một buổi lễ độc nhất vô nhị. Đống tro tàn này rồi sẽ đi về đâu? Liệu người ta có đưa nó vào trong ngôi đền dành riêng cho những người chết không?

- Không! Giờ thì đoàn người đang chuẩn bị đi ra biển. Những gì còn lại sẽ được rắc vào lòng đại dương với những bài tụng kinh và cầu nguyện mới nữa.

- Thế nhưng trong trường hợp họ sống cách xa biển thì sao?

- Họ sẽ thả nó vào một dòng sông, thế nào rồi dòng sông đó cũng mang những thứ này ra tận cửa sông và tới biển cả...

Clara phê bình trong lúc vội vàng ghi chú:

- Vậy thì, nước đóng một nhiệm vụ hàng đầu trong sự chết.

- Đúng một cách thật tuyệt đối. Bà đừng quên là trong tất cả các tôn giáo của người Indonésie, ba ngôi thần linh gồm gồm có ba nguyên tố: nước, lửa và gió...

- Ba vật chất tự nhiên...

- Có dân tộc nào có thể khoe cả bản thể của mình cũng gần gũi với thiên nhiên như dân Bali?

Clara mơ màng thì thầm:

- Hòn đảo này làm mê hồn tôi...

Hugues gỡ máy chụp hình ra khỏi đầu, xếp nó vào trong một cái túi và nhìn nàng bằng một cái nhìn vui vẻ. Ông trêu nàng:

- Tôi hiểu điều đó. Nhưng dù sao tôi cũng hy vọng rằng vào lúc khởi hành trở về, bà sẽ cùng chúng tôi lên máy bay.

- Ông cứ yên tâm, tôi sẽ quay về Luân Đôn với các ông... Làm sao tôi có thể làm khác hơn được chứ?

- Cô có vẻ rất buồn trong ý nghĩ này...

Mặc dù ngoài ý muốn, những ý nghĩ về người con gái kia cùng với Charles lại đến trong đầu nàng, con người đã thật sự sống thường xuyên trong thiên đường hạ giới này. Ôi! Đời sống lạ lùng biết bao! Nếu cuộc đời của họ không bị chia lìa, nếu cuộc hôn nhân đã được định không bị tan rã vào thời điểm đã tiên liệu, thì có lẽ không bao giờ cả hai được sống ở Bali, và chắc chắn họ không bao giờ có ý nghĩ thực hiện một chuyến du lịch qua Phương Đông. Vào thời kỳ đính hôn của họ, lúc đó Charles đang bắt đầu vào nghề kiến trúc, và chàng không chuẩn bị để thừa kế một gia tài lớn. Chắc hẳn người chú của nàng đã hứa để lại một gia tài kha khá cho chàng và chàng sống với cô gái độc thân trẻ với số tiền khiêm tốn. Những đứa con mà Clara và chàng cùng mong đợi trong tương lai sẽ ưu tiên trong tất cả những chương trình nghỉ hè xa nhà và đắt đỏ...

Hugues ngạc nhiên nhận xét trên đường trở về Sanur:

- Sao bà im lặng quá vậy. Hình như bà còn mãi bận rộn vấn vương trong đầu về cuộc hỏa táng, nó đã để lại cho bà những cảm xúc mãnh liệt đến vậy sao?

Nàng thở dài:

- Không. Tôi nghĩ ngợi đến chuyện khác...

Ông ta tò mò hỏi:

- Việc gì vậy?

Nàng đáp lại bằng một giọng khó hiểu trong khi dõi mắt theo hút vào trong những cánh đồng lúa họ đang đi ngang:

- Tôi nghĩ về quá khứ và những sự lạ lùng của đời sống.

Một lát sau, Hugues thừa nhận:

- Bà làm tôi hoang mang. Chủ nhân của bà, ông Rexford, đã cho tôi biết những nhận xét đặc biệt về tính chân thực của bà... Ông ta mô tả bà như là: đúng giờ giấc, nghiêm túc tận tâm, hoàn hảo, vậy mà... hầu như bà không bao giờ có vấn đề khó khăn; hay là, ít ra, bà đã cất giấu chúng kỹ quá...

- Điều đó cũng thường thôi. Văn phòng làm việc đâu phải nơi thuận tiện để thổ lộ tâm tình...

- Nhưng, như lúc này đây, bà cũng không dám cởi mở và tự nhiên...

- Trường hợp tôi cũng hơi đặc biệt. Chắc chắn là tôi có mặt nơi này vì những lý do nghề nghiệp, nhưng bản thân tôi cũng thấy có một sự mạo hiểm cá nhân lớn. Chúng ta đâu còn ở tại

Luân Đôn, và giờ giấc của chúng ta cũng thay đổi khác xa.

- Bà vừa chuyển đề tài đó, Clara...

- Hugues, tôi không muốn nói chuyện về đời sống riêng tư của mình, ông hiểu điều đó kìa mà – Nàng ngăn cản ông.

- Đúng. Xin lỗi bà. Thôi mình đừng nhắc lại chuyện đó nữa...

Sự im lặng bao trùm lên họ. Clara lại chăm chú nhìn phong cảnh. Ở ven làng, một bóng người phụ nữ bỗng nhiên lôi cuốn sự chú ý của nàng, người đàn bà đó ăn mặc toàn trắng. Clara quay qua người bạn, chỉ ngón tay về phía người đàn bà, hỏi:

- Tại sao, bà đó bận toàn đồ trắng vậy?

Hugues giải thích:

- Chắc chắn là bà ta đang đi đến một ngôi nhà mồ để chuẩn bị chôn cất hay là hỏa táng.

- Vậy ra màu trắng dành đặc biệt cho tang lễ?

- Đúng, đó là tập quán.

Clara thầm nghĩ về biết bao nghi thức, bao nhiêu điều cấm kỵ, và những lễ nghi, vừa thơ mộng vừa huyền bí vẫn còn ngự trị trên những con người của xứ sở này. Xe họ giảm tốc độ khi băng qua một ngôi làng. Nàng đủ thì giờ để nhận ra ba ngôi đền truyền thống: ngôi đền khởi thủy, dành cho vị thần lập ra địa phận này, để thờ phụng ông ta; ngôi đền làng, dành cho việc tổ chức các nghi lễ lớn liên quan đến những dân làng đang sống, và ngôi đền dành cho người chết. Giữa vị trí trung tâm có dựng lên một cây chuối khổng lồ, một trong ba loại linh thiêng ở Bali. Mỗi sáng, phiên chợ trái cây và rau quả diễn ra rộn ràng trên bãi đất cứng này. Tại đầu cùng của nó, một hàng rào vây kín một khoảng đất dành cho những trận đá gà, trò tiêu khiển được dân Bali ưa thích. Một nhóm trẻ con cười vui la hét chạy đuổi theo chiếc xe hơi. Một con heo nhỏ, thoát khỏi khu vườn của nó chạy ngoằn ngoèo trên đường lộ. Không ai có vẻ hối hả, hấp tấp, mọi người đều làm việc chậm rãi; họ ngừng tay, gật đầu cười chào thân thiện với hai vị khách đang băng ngang qua làng trong chiếc xe hơi sơn màu đỏ chói.

Hugues cho xe chạy nhanh khi họ đến con đường lớn, hai bên bờ chạy dài những con kênh và những ruộng lúa xanh rì. Một vài con trâu thả nhiên lợi bì bõm trong những vũng sình lầy, có con cả gan đưa lưỡi ra đánh cắp một cách bình tĩnh, những lễ vật bông trái và ngũ cốc đặt bên vệ đường. Cuối cùng chiếc xe đi vào địa phận Deupasar, thị trấn buôn bán và ồn ào. Nơi đây một đám đông đang chen chúc nhau di chuyển dọc trên những vỉa hè. Một luồng xe đạp, xe mô tô, xe đẩy tràn ngập trên một con đường khiến cho sự lưu thông trở nên khó khăn.

Đây đó, những chiếc taxi cũ kỹ bụi bặm và kẻ sọc những màu sắc sặc sỡ, hòa vào trong dòng thác ồn ào. Tại lối vào của một con đường chính, một pho tượng khổng lồ của một vị thần linh dành để canh giữ sự náo động này. Không một tai nạn nào xảy ra tại ngã tư nguy hiểm này, nếu như người ta chịu lưu ý đến việc trang trí cho cái đầu xấu xí đỏ rực màu hoa dâm bụt của vị thần. Đó cũng là lý do để cho các bác tài xế phải lập tức giảm tốc độ và tăng sự thận trọng.

Về đến khách sạn, Hugues đậu xe và quay qua Clara, ông lưu ý nàng:

- Tôi hy vọng là bà đã có bản ghi chép.

Clara thú nhận:

- Không! Tôi mãi theo dõi những cảnh tượng của buổi hỏa táng. Tuy nhiên tôi nhớ rõ các chi tiết nhỏ nhất nhất và tôi sẽ không gặp khó khăn gì trong việc ghi chép lại nó.

Hugues chấp thuận:

- Tốt. Trong trường hợp này, tôi khuyên bà nên làm ngay đi, khi mà trí nhớ của bà còn chính xác. Chúng ta sẽ gặp lại nhau vào bữa ăn tối.

Clara về phòng mình, ngồi vào bàn làm việc và bắt đầu hồi tưởng lại buổi lễ mà nàng có dịp chứng kiến lần đầu tiên. Nàng làm việc miệt mài trong khoảng hai tiếng đồng hồ, hoàn toàn quên mất thời gian trôi qua. Cuối cùng, khi hạ bút xuống, nàng thở ra nhẹ nhõm, hài lòng. Nàng đã học được nhiều điều trên hòn đảo tuyệt vời này, nhưng theo bản năng nàng biết là mình không nên chần chừ để khám phá thêm nhiều điều khác nữa; khám phá về tất cả những cảm xúc cao nhất, và phong phú nhất giữa những con người này đối với những con người khác. Nàng quyết định sẽ thảo ra vài dòng vào mỗi tối, ghi lại trong một cuốn sổ tay cá nhân để sau này có thể nhớ lại khoảng thời gian rất thú vị trong cuộc đời của nàng tại đây.

Hugues và nàng gặp lại nhau trong bữa ăn tối. Các đồng nghiệp của họ đã khởi hành đến một ngôi làng xa xôi để tham dự một trò ma thuật trong một buổi lễ nhập hỏa.

Bất ngờ, Hugues ngược lên hỏi nàng trong bữa ăn được dọn đầy thức ăn thơm ngon:

- À này, ông bạn Gareth Carter của bà đã cung cấp địa chỉ hay tên người, để chúng ta thực hiện chuyến đi thăm tại một khu vực nghèo khổ nào chưa?

- Hiện giờ thì chưa, nhưng ông ta hứa sẽ hỏi thăm các bạn của ông về việc này. Ông ta sẽ báo lại cho tôi khi có kết quả...

Clara không muốn giới thiệu viên quản lý khách sạn Kaplan với người chủ của mình, vì biết thế nào ông ra cũng sẽ lại khuyên nên gặp Charles Millard, và rồi Hugues sẽ ngạc nhiên về thái độ mập mờ lửng lơ của người thư ký của mình trong việc tiếp xúc với Charles Millard. Hugues tiếp tục:

- Tôi đang lo là sẽ không kiếm được thì giờ rảnh rỗi để cùng đi với bà. Nhưng nếu ông Carter gọi điện cho bà, tôi sẽ dành cho bà một buổi chiều và bà sẽ trang bị theo mình một máy chụp ảnh, một máy thu thanh. Hiện nay, tôi tin chắc là bà có đủ khả năng thực hiện loại phóng sự này mà không cần người phụ tá..

Clara ngó lời cảm ơn ông, cố che giấu nỗi bất an của mình. Ông ta chưa có dịp biết rõ sự quen biết từ lâu giữa nàng và Charles, trong khi hiện nay, bằng mọi giá, ông ta muốn tìm cho ra một người có thể giới thiệu một gia đình người Bali.

Nàng nhanh chóng rút về phòng, rồi bước ra lan can để suy nghĩ về vấn đề này. Không có một giải pháp nào nhanh chóng để thực hiện việc này ngoài ra. Vậy là nàng đành phải chấp nhận giải pháp yêu cầu Charles giúp nàng, mặc dầu nàng không muốn. Nàng chỉ tưởng tượng

ra được thái độ khinh khỉnh của Charles khi chàng nhận lời yêu cầu của nàng. Clara thở dài nhẹ nhẽ rồi quay lưng với cảnh trời đầy sao, trở vào căn phòng của mình. Sự gợi nhớ về người yêu cũ đã làm sống lại toàn bộ quá khứ trong ký ức của nàng. Họ đã yêu nhau nồng nàn biết bao, tình yêu thơ ngây và trong sạch, đến nỗi họ hồn nhiên tin tưởng rằng họ sẽ tay trong tay, cùng nhau dấn vào một vùng xa xôi bất tử và không một điều phiền muộn nào cắt đứt được người này với người kia. Có một hôm, nàng thổ lộ cùng Charles:

- Nếu mất anh, em sẽ chết ngay vào lúc xảy ra việc đó.

Chàng đã hôn mãnh liệt vào đôi môi nàng để an ủi:

- Em yêu của anh, đừng lo sợ gì cả, không bao giờ chúng ta xa nhau...

Trời ơi! Định mệnh đã phán quyết ngược lại hoàn toàn... U buồn, nàng đứng sững trước một bức chạm có trang trí hình vị thần Barong trên tường. Thoạt nhìn vào đó, nàng nhăn mặt chán nản muốn giấu bộ mặt bất an đó vào ngăn tủ, nhưng rồi nàng đã không làm điều đó, và từ từ nàng đã làm quen với nụ cười nhăn nheo ghê tởm này, và cũng chịu nhận lấy những cảm xúc do nó đem lại trong những chuỗi ngày qua... Mơn trớn gương mặt thô lỗ man dã của vị thần bằng một ngón tay mảnh mai, nàng thì thầm:

- Người dân Bali tin quyết là ông gìn giữ cho loài người, ông biểu tượng cho điều tốt lành, sự trong sạch và tất cả những đức hạnh... Hãy gìn giữ cho tôi, một cô gái ngoại quốc.

“Nhưng gìn giữ cái gì?” nội tâm nàng lên tiếng hỏi. Nàng không hiểu và không trả lời nổi. Lúc này, có một nỗi lo sợ ngấm ngầm nào đó đang siết chặt lấy nàng. Hình như nó được điều khiển, táo bạo và vô ý thức, hướng về một vực thẳm hiểm nghèo...

Chương chín

Một bầu không khí nặng mùi huyền bí ngự trị bên trong ngôi đền một cách rõ ràng. Phía sau những lư hương đang tỏa ra những làn khói dày đặc là các vị sư tăng, và ni sư đang ê a tụng niệm.

- Những người phụ nữ này là ai vậy? – Clara thì thầm dò hỏi Charles trong khi nhìn thấy một nhóm phụ nữ Bali vừa đứng lên và bước tới một bàn thờ.

Chàng trả lời nho nhỏ:

- Là những vị vũ công. Họ sẽ chứng tỏ cho chúng ta thấy tài năng, trong khi dâng tế những lễ vật lên các thần linh, theo những dáng điệu và một nghệ thuật biên soạn điệu múa bất di bất dịch.

Clara mở chiếc túi xách của mình ra, lấy cuốn sổ tay nhưng đôi chân mảy của người đồng hành với nàng chau lại, khiến cho nàng dừng tay; và nàng quyết định sẽ ghi lại những chú thích khi trở về khách sạn, để tránh làm méch lòng chàng. Các vũ công uốn lượn một cách duyên dáng, lần lượt đến từng bàn thờ để đặt xuống nơi đó các đĩa hoa quả, và khéo léo bài trí chúng với một nghệ thuật tuyệt vời. Họ thật khó khăn để quay trở về vị trí cũ giữa đám khán giả lộn xộn dày đặc. Charles bị thôi thúc, nắm lấy cánh tay của Clara ra dấu cho nàng đứng yên. Nhà sư vừa nhập hồn.

- Nhưng... có thật là ông ấy đã mất hết ý thức không? – Cô gái hỏi một cách hoài nghi.

- Đúng đấy, và cử tọa đều tin rằng một vị thiên thần vừa chiếm đoạt thân thể của ông ta...

Bị dẫn dắt bởi cơn co giật khủng khiếp, nhà sư già quần quai trên nền lát bằng phẳng và thốt ra những âm thanh khò khè nơi cổ họng. Một nhà sư khác lao đến chỗ của ông ta, và đặt xuống bên cạnh một chiếc giỏ đựng các đồ cúng. Một sự im lặng như tờ sa xuống trên toàn thể giáo đoàn. Toàn bộ cảnh vật như báo cho Clara biết rằng hết thảy mọi người chú mục vào trong một tư thế sẵn sàng, hầu như không ai chịu đựng được. Charles cũng cảm nhận điều đó, bởi cuối cùng cường độ của nó tăng lên với những sự kiện hết sức kinh ngạc đang xảy ra trước mắt họ. Ngay cả nàng, vốn là một phụ nữ châu Âu, tính hoài nghi của tri thức phụ nữ đã giữ không cho nàng bị lôi cuốn vào sự mê hoặc tập thể này, nhưng rồi ý thức về thực tại đã từ từ tan biến và phản bội nàng; nàng bị choáng đi trong giây lát, trong khi chờ được lay tỉnh đột ngột như từ một giấc mơ lạ lùng. Ấy thế mà, những ngón tay siết chặt của Charles trên cánh tay nàng lại rất là chân thực, những sự bí ẩn của đời sống, của buổi lễ thành tâm và đa thần này đã vượt quá những giấc mơ có sự thuyết phục nhất...

- Nhà sư thứ hai sẽ đặt câu hỏi với nhà sư đầu tiên. – Charles giải thích.

- Ông ta hỏi gì vậy?

- Ông ta không hỏi một con người mà là hỏi thần linh, đấng đã chiếm thân xác của nhà sư. Ông ta muốn biết những lễ vật, kinh cầu, giáo đoàn có thỏa mãn đấng ấy không.

- Không thể tin được!

- Anh biết là em hơi bị lung lay đó, nhưng sống tại Bali, em sẽ nhanh chóng làm quen với những điều ma thuật và phù chú... Những điều này rất thông thường nơi đây... Kìa! Nhà sư đầu tiên sửa soạn nói kìa. Điều đó có nghĩa là thần linh đã chấp thuận những lễ vật và chuẩn bị nhận những ước nguyện của những người thành tâm.

Niềm vui thú bùng nổ vang dội khắp trong giáo đoàn. Kết luận diễm phúc của cuộc nhập hồn này an ủi họ rất nhiều. Nhờ vậy nước thánh, nhà sư đã hồi tỉnh, ông ta nhìn ráo dác vào người bạn đồng hành của mình.

Clara hỏi:

- Ông ta có nhớ được những gì vừa xảy ra cho ông ta không?

- Không, không một chút nào hết... Anh thấy cảnh vừa rồi đã gây cho em rất nhiều xúc động. Có phải em đã không dự kiến sẽ tận mắt thấy những hiện tượng này trước khi đến Bali không?

- Không, em không có cơ hội nghiên cứu về những tập tục này trước khi rời Luân Đôn. Bởi Hugues Nowell tiếp nhận em vào những giây phút cuối cùng, để thay vào chỗ của cô thư ký thường ngày của ông ta.

- Bản hợp đồng không chờ đợi này chắc hẳn đã làm cho em thích thú chứ...

-Ồ! Dĩ nhiên, thích lắm, người chủ cũ của em – ông Rexfoxd đã không phiền trách gì về việc em xin nghỉ làm.

Lộ vẻ ngạc nhiên, Charles hỏi thêm:

- Vậy ra em làm việc suốt cả năm à?

- Đương nhiên!

Bất ngờ, nàng nhớ lại mình đã bày đặt chuyện đã có chồng. Nàng vội vàng nói thêm:

- Vào thời đại chúng ta ngày nay, đại đa số phụ nữ đều có một nghề nghiệp riêng cho mình.

Từng bước, họ chậm rãi đi về phía ngôi đền. Charles chìm đắm vào trong sự im lặng suy tư. Clara tự hỏi về thái độ im lặng của chàng. Phải chăng chàng đã chán đi chung với nàng? Chàng có muốn rút lui ra về khi buổi lễ đã chấm dứt không? Trong trạng thái hơi căng thẳng, nàng đề nghị chàng đi một vài vòng quanh ngôi đền. Như cảm thấy được an ủi, chàng nhận lời. Họ dạo chơi bên nhau giữa những quầy hàng của một chợ phiên đột xuất nhân ngày lễ, trưng bày cho dân làng những quầy giải khát, bánh kẹo, và những đồ cúng không thể thiếu được. Trẻ con cười đùa, đuổi bắt nhau dọc theo mặt đường đi. Clara mê mẩn đứng nhìn một em bé diễm nhiên nút ngót tay cái của nó gọn lỏn trong vòng tay của bà ngoại nó.

- Đứa bé dễ thương quá!

Nàng thốt lên trong lúc mềm lòng vì gương mặt bầu bĩnh, trên đó hé ra một đôi mắt mênh mông hình bầu dục.

Đột ngột, Charles hỏi nàng bằng một giọng cộc lốc:

- Em có con chưa?

- Không... – Mặc dù không muốn, nhưng trong lúc trả lời, gương mặt nàng vẫn đỏ ran lên.

Chàng không đặt thêm những câu hỏi khác nữa, và bắt đầu sải bước thẳng theo con đường trước mặt không thèm chú ý đến đám đông vui nhộn. Cô gái phải sải bước theo cho kịp người bạn của mình. Bất ngờ, chàng dừng chân trước một quán tạp phẩm, mời nàng:

- Em có muốn uống gì không?

- Ồ! Có chứ, cảm ơn anh nhiều lắm.

Họ phải chờ đợi, vì có một cô khách hàng đã đến trước họ, và Charles lợi dụng giây phút chờ đợi này để giải thích về sự hiện diện của các cô gái tươi vui đang ở phía sau quầy.

- Mỗi một cô gái Bali, khi đến tuổi cập kê đều tự nhận lấy một nhiệm vụ bán hàng trong những loại chợ như thế này. Như thế họ có dịp làm quen với những người trai trẻ, và chọn cho mình một tấm chồng.

- Ôi, một tạp quán thật là thú vị và khôn ngoan.

- Nghi thức đính hôn và kết hôn có rất nhiều chi tiết độc đáo, tại Bali này.

- Vậy thì trong tình hình này, anh phải kể hết cho em.

- Trước hết, chúng ta phải uống cho mát đã. Em thích uống gì nào?

- Một chai li-mô-nát thật nhiều gaz.

- Đúng mà... Em vẫn thích những thức uống nhiều gaz...

Vài phút sau, họ ngồi bên nhau trên một chiếc ghế dài, dựa lưng vào gốc cây ở trung tâm quảng trường, hơi xa cách những nơi vui nhộn. Như lời đã hứa, Charles bắt đầu giải thích cho người bạn gái mình về những tạp quán đã chi phối những bữa tiệc của những đôi lứa trẻ người Bali. Chàng xác định:

- Trong thực tế, có hai cách tiến hành. Cách thứ nhất, mang về trịnh trọng. Các cha mẹ, nhờ một người làm mai mối, hay là một nhà sư, chọn lựa một người cầu hôn cho con gái của họ. Cách thứ hai, bớt phần trang trọng, nhưng theo phong cách lãng mạn. Chàng trai bắt cóc người mà mình yêu, rồi công bố cho cả làng biết. Kế đó, anh ta đưa nàng về nhà mình hay là về nhà của một người bạn, và đôi lứa sẽ hưởng tuần trăng mật trước hôn lễ.

- Nhưng mà... cô gái có bằng lòng để bị bắt cóc không?

- Thường thì bằng lòng. Cuộc bắt cóc xảy ra sau một cuộc tán tỉnh căng thẳng và những đôi lứa yêu nhau đã có thời gian dài để thảo luận các chi tiết.

- Tại sao các cô gái đã đính hôn rồi, lại thích được bị bắt cóc? – Clara hỏi với một vẻ thật thơ ngây, làm cho Charles phải bật cười.

Con tim của cô gái phải giật thót lên. Chàng đã cười! Và nụ cười này được phát xuất ra bởi một chàng Charles nhiệm màu của ngày xưa, một loại tình cảm hóm hỉnh sắc sảo đã làm nàng yêu thích từng ngày một, trước đây.

- Người con gái Bali ước muốn kẻ si tình của mình phải có sự táo bạo và lòng dũng cảm được dẫn dắt trong danh dự của người ấy, nên chàng trai đã chứng tỏ tình yêu của mình bằng một hành động anh hùng, như một vị thần! Trong giai đoạn đầu, cha mẹ làm ra vẻ lo âu về sự biến mất của con gái họ. Đôi lúc, họ tổ chức một hình thức tìm kiếm. Nhưng tất cả các việc đó được coi như là một sự hài lòng. Trong thực tế, họ vui vẻ về hạnh phúc của những người con trẻ tuổi của họ.

- Các cô gái Bali có e ngại bị người hôn phu bỏ rơi sau cuộc bắt cóc này không?

- Không. Thường thường, họ đã được âm thầm chúc phúc bởi nhà sư của ngôi làng trước khi bắt đầu tuần trăng mật của họ rồi. Chấm dứt thời kỳ này, nhiều ngày sau đó, các buổi tiệc chính thức được tổ chức và tất cả cha mẹ hai bên và bà con thân thuộc tham dự vào một buổi tiệc cưới lớn nối tiếp sự vui mừng cho duyên số. Một sự kính phục lớn lao dành cho các thần linh, nhưng không có gì ngăn được người dân Bali vui thú khi cơ hội cho phép họ có được dịp vui chơi đó.

- Em cứ ngỡ một hôn lễ thì luôn luôn bắt đầu bằng nhiều lễ vật và lời cầu kinh chứ!

- Trong các gia đình người Bali, họ thờ cúng tổ tiên, các anh linh của dòng họ, thần thánh. Khi bắt đầu tiến hành hôn lễ, đôi nam nữ sẽ lạy trước bàn thờ đó. Các buổi tiệc được diễn ra một cách vui nhộn. Và người con gái kể từ lúc đó, được coi như là một thành viên của gia đình nhà trai. Cô ta quản lý và chăm sóc mọi sản nghiệp của gia đình chồng.

Buổi hội kết thúc. Các bạn đồng hành của Clara đã trở về khách sạn. Nhưng Clara vẫn tiếp tục lưu lại bên cạnh Charles, nàng chưa muốn rút lui, vì cảm thấy mình đang từ từ tìm lại được con người của Charles ngày xưa. Nàng hồi tưởng lại những ngày tháng họ yêu nhau trước khi xảy ra biến cố làm chia cách hai người, những ngày tháng thật thơ mộng. Riêng phần Charles, hình như chàng cũng muốn kéo dài thêm những giây phút êm đềm này, chàng không tỏ ra những cử chỉ cộc cằn, thô lỗ như trước đây nữa.

Làn gió nhẹ buổi đêm thổi mơn man, làm những cây cọ, dừa lay động dưới bầu trời đầy sao. Cảnh vật tăng thêm vẻ đẹp huyền ảo. Không khí chung quanh họ như phảng phất hương thơm dịu ngọt của mùi bông sứ. Bất chợt Charles đề nghị:

- Em có thích thả bộ đi thăm dân làng mừng ngày lễ hội vào ban đêm không?

Không thể từ chối, Clara thầm đáp:

- Vâng.

Họ sánh đôi bên nhau, mỗi người chìm sâu vào những cảm xúc của chính bản thân mình. Dọc đường đi, Clara phát hiện ra rất nhiều người nghèo khổ cúi đầu chào Charles một cách

kính cẩn. Cũng nhờ Carter đã cho biết trước, Charles là một ân nhân của nhiều gia đình nghèo khổ, nên nàng đã không lấy làm ngạc nhiên lắm. Nhưng từ sự việc này, nàng đã có thể đánh giá thêm được về con người của Charles trong thời gian qua, hiểu được các tâm trạng diễn biến của chàng trong cuộc sống cô độc khép kín và những tâm tư đã dẫn dắt chàng đến hành động đối với những người dân Bali cùng khổ.

Từ từ, dân làng tản mát đã về dần, họ rút lui vào những mái nhà lợp lá phía sau những rặng cây cọ, dừa. Xa xa, thấp thoáng bóng những con chó lẳng nhẳng chạy qua lại trên lối đi.

Bất ngờ, Clara buột miệng:

- Bali! Bình yên quá! Em rất thích lưu lại nơi này...

Hơi nhú mày lộ vẻ ngạc nhiên, Charles hỏi:

- Em không dự định trở lại Luân Đôn hay sao? Trở lại với...

Nét mặt chàng đành lại, mang vẻ chua chát, rồi im bật. Clara hiểu rõ lời nói nửa chừng của chàng. Nhưng chính vì nàng đã bịa ra chuyện này... Hoàn toàn bị bối rối và xúc động. Sự êm đềm giữa hai người đã bị tan vỡ. Clara bước những bước lúng túng bên cạnh Charles.

Quên đi ý niệm về không gian và thời gian, họ thả bước một cách vô thức ra đến tận bãi biển đang rì rầm. Trời bắt đầu tờ mờ sáng, khoảng trước giờ bình minh, bầu trời bao la khỏa lên một màu trắng nhờ nhờ đục lẫn trong hơi sương. Xa tít ngoài khơi, bóng những chiếc cột buồm của đoàn thuyền đánh cá của các ngư phủ địa phương đã bắt đầu xuất hiện, họ đang trở về sau buổi lưới đêm.

Như muốn xóa tan đi những u uẩn trong tâm hồn, Clara nói:

- Chưa bao giờ em có dịp chứng kiến quang cảnh như thế này cả. Chính mắt mình được mở rộng ra thật lớn trước đại dương bao la, ngay vào lúc mặt trời sắp sửa chiếu lên đó những tia sáng đầu tiên. Thật huyền diệu.

- Em sẽ được chứng kiến nhiều điều lạ lùng và thú vị hơn nữa, nếu như em không vương gì cả và lưu lại Bali lâu hơn...

Bỗng Clara suýt buột miệng hỏi về việc chàng có trở lại Luân Đôn sau khi Daphné chết hay không, nhưng nàng đã kịp ngăn chặn được. Nàng không muốn khơi dậy những kỷ niệm đau buồn trong tâm hồn chàng trong lúc này. Cũng chính việc này đã gây nên cho nàng biết bao thiệt thòi cho tình yêu của nàng dành cho Charles. Cả hai người đã cùng hy sinh cho mục tiêu cao cả, nhưng rồi, họ đã phải gánh lấy những sự mất mát hầu như không có gì có thể bù đắp lại được. Hiện giờ, nàng chỉ còn ước muốn Charles được sống hạnh phúc và xây dựng lại cuộc đời của bản thân chàng với người phụ nữ nào đó thích hợp với chàng. Nimade, cái tên đó lại gọi lên trong đầu nàng, nhưng nàng lại cảm thấy có điều gì đó không ổn. Không lẽ chàng quay về với vỏ ốc cũ của chàng chăng? Lại trở thành một con người cọc cằn thô lỗ như trước đây chăng? Không, không. Clara hoàn toàn không bao giờ muốn điều ấy xảy ra.

Tiếng nói của Charles bất ngờ vang lên:

- Em đang nghĩ gì vậy?

Bị hỏi bất ngờ, Clara giật mình trả lời:

- Em... Em đang nghĩ đến ngày mình phải rời khỏi Bali, trở lại Luân Đôn.

- Em sẽ trở lại làm việc với ông Rexford chứ?

- Có thể... và cũng có thể em tiếp tục công việc với ông Hugues cho đến khi hoàn tất mọi việc cho quyển sách của ông ra đời.

- Rồi... Rồi em có dự định trở lại Bali nữa không?

- Nếu như công việc và thời gian cho phép, có thể...

Tận chân trời xa tít, nơi mặt nước tiếp giáp với bầu trời, mặt trời bắt đầu ló dạng rực rỡ và đỏ thắm huy hoàng, những tia sáng đầu tiên của một ngày mới bắt đầu lấp lánh muôn màu trên mặt biển. Họ chia tay nhau. Charles sỏi chân bước nhanh trên bãi cát mịn, để lại phía sau chàng những dấu giày lạc lõng, từ từ xa dần... Về phần Clara, nàng cố từ từ đi về phía khách sạn Bali Beach, đi được một quãng, nàng quay đầu nhìn lại, thấy Charles vừa khuất bóng sau cánh cửa sắt của ngôi nhà.

Vào đến bên trong căn phòng của mình, Clara vội vàng thay áo quần, vùi mình lên giường, biết bao ý nghĩ cứ dồn dập trong óc nàng. Ngày trở lại Luân Đôn đã gần kề, nhưng nàng lại cảm thấy một cách mơ hồ, hình như từ trong tâm khảm của nàng, một tình yêu trước đây đã dành cho Charles đang từ từ sống lại. Nhưng Charles đã yêu người khác, bây giờ lại có thêm một cô gái người Bali, Nimade...

Chương mười

Clara chợt bừng tỉnh giấc, khi nghe tiếng chân bước gõ mạnh trên hành lang bên ngoài, rồi ngừng lại trước cửa phòng của nàng, và tiếp theo là tiếng gõ mạnh vào cánh cửa gỗ. Trong bộ đồ ngủ mỏng manh màu hồng nhạt, Clara vội vàng nhảy ra khỏi giường, khoác lên người chiếc áo choàng kín, rồi bước đến mở hé cửa. Nàng bắt gặp ở đó một cái nhìn ngạc nhiên của ông Hugues Nowell. Nàng chào ông ta, bối rối:

- Xin chào ông.

Ông ta đáp lại bằng một câu hỏi:

- Bà có mệt không? Sao bà thức dậy trái với thói quen tôi thường biết từ khi chúng ta đến Bali? Bà thay đổi đột ngột quá...

Clara cắt ngang lời, giải thích:

- Dạ, tối qua tôi về phòng nghỉ hơi muộn hơn mọi người.

Hugues lộ vẻ băn khoăn:

- Bà đã yêu nghề hơn cả một nhà nhân chủng học như chúng tôi rồi đó... Xin có lời khen ngợi bà! Nhưng hơn cả điều này, tôi có cảm tưởng là bà đã yêu Bali.

Câu nói làm Clara bất chợt nóng ran cả người, đôi gò má nàng ửng đỏ lên, nàng ngập ngừng nói:

- Tôi... có thể... Nhưng xét cho cùng tập quán và phong tục của người Bali đã đem lại cho tôi nhiều ngạc nhiên hứng thú.

Hugues đề nghị:

- Bà nên sửa soạn nhanh chóng lên, rồi đi dùng điểm tâm. Chúng ta còn phải đúc kết lại những điều đã ghi được tại nơi này. Chỉ còn ba ngày nữa là chúng ta sẽ đáp chuyến bay vào lúc 15h30 để trở lại Luân Đôn.

Choáng váng trước lời nhắc nhở đó, Clara đáp lại ngắn gọn:

- Vâng.

Trở lại Luân Đôn, về lại một nơi mà nàng đã có những kỷ niệm của bao năm chờ đợi, ngóng trông vô vọng: những ngày buồn khổ trước khi Charles và nàng sắp sửa phải chia tay nhau, phải hy sinh mối tình của hai người... Nàng lại như rơi vào tình trạng vừa muốn quay về Luân Đôn, lao mình vào công việc thường nhật đều đặn, để cố quên đi những mất mát không có gì có

thể bù đắp được trong tình yêu, và để mãi mãi chung thủy với mối tình đã dâng cho chỉ mình Charles, mặc dù hiện nay do sự tình cờ lạ lùng, nàng gặp lại được chàng, để biết rằng chàng không còn gì quyến luyến với nàng nữa. Hình bóng người vợ trẻ đã để lại một nỗi đau khổ nặng nề cho Charles đã biến chàng thành con người như hiện nay. Nhưng, đồng thời, nàng cũng thấy tâm trạng như muốn ở lại với Bali - xứ sở dịu ngọt mùi hoa lài, với những phong tục tập quán thật lạ lùng, và hơn nữa là được bên cạnh Charles, để bằng cách nào đó chăm lo cho chàng. Nhưng rồi, từ từ, Clara trấn tĩnh được tâm trạng đó. Nàng bước vào phòng tắm, tắm mát dưới vòi hoa sen, và chuẩn bị trang điểm qua loa để đi ăn điểm tâm với những người bạn đang chờ đợi nàng. Qua tấm gương trong phòng tắm, Clara thấy sau nhiều ngày trải qua trên đảo, gương mặt nàng đã bắt đầu hơi sạm xuống, do những tia nắng của vùng nhiệt đới, nhưng màu da này vẫn không che giấu được nét xanh xao vừa xuất hiện. Nàng tự nhủ, sẽ chăm sóc sức khỏe của mình nhiều hơn chút nữa.

Clara bước xuống nhà hàng của khách sạn, nơi các bạn đồng hành của nàng đang ngồi quây quần quanh chiếc bàn ăn đã bày sẵn các món điểm tâm. Họ cùng nhau trao đổi một cách thích thú về những kinh nghiệm gặt hái được trong thời gian lưu trú tại Bali. Hugues chú ý, quan sát nàng khi nàng từ xa bước tới. Đợi đến lúc nàng ngồi xuống chiếc ghế ông đã đặt sẵn dành cho nàng, ông nhận định:

- Bà có vẻ mệt mỏi thật sự! Bà West...

Clara giả vờ tươi tỉnh lên, cười nói:

- Không có gì quan trọng lắm, chỉ vì mấy lúc gần đây tôi hơi bị mất ngủ... - Nàng lại im bật, không muốn mọi người biết rõ những xáo trộn ghê gớm trong tận cùng tâm khảm của nàng, kể từ khi nàng phát hiện lại được con người Charles của ngày xưa, tìm thấy lại được hình bóng của vị hôn phu cũ của nàng, của những ngày họ yêu nhau đắm đuối.

Hugues đề nghị:

- Tôi thấy là bà nên chọn một ngày gần đây để đến thăm và cảm ơn Carter, người quản lý khách sạn Kapalan. Ông ta đã giúp ích cho chúng ta rất nhiều trong chuyến đi nghiên cứu lần này.

- Vâng.

- Thật là thú vị khi chúng ta có cơ hội được đặt chân đến một vùng đất còn sót lại trên thế giới mà mọi nền văn minh chưa hủy hoại được nó. Nơi đây, may thay, vẫn còn giữ được những nét thật trinh nguyên của thiên nhiên..

Clara thắc mắc:

- Vậy, ông dự định chừng nào sẽ hoàn tất bộ bản thảo cho cuốn sách của ông.

Hugues chậm rãi trả lời:

- Tôi sẽ phải cẩn trọng chọn lựa lại các chi tiết đã thu thập được, trước khi viết lại cuốn sách, và phát hành ra cho bạn đọc xem.

Cô gái sốt sắng nói thêm:

- Tôi còn có thể giúp ích được gì thêm cho ông nữa không?

Người chủ nhân mỉm cười nhìn cô nhân viên của mình, ông dịu dàng thân mật:

- Ồ! Thưa bà West, bà đã tỏ ra rất quan trọng và cần thiết cho công việc của tôi trong thời gian ở Bali này. Có lẽ, lúc trở về Luân Đôn, tôi sẽ nói chuyện này với ông Rexford, người chủ cũ của bà, và chính thức mời bà làm việc luôn với chúng tôi.

Clara ngượng ngùng, bối rối trước lời khen ngợi chân tình đó, cũng như hảo tâm của vị chủ nhân đối với việc làm của nàng khi trở lại Luân Đôn, nàng ấp úng:

- Tôi...tôi chưa xứng đáng với lời khen tặng đó của ông đâu, ông Hugues Nowell...Có thể, ông đã có một quyết định hơi sớm...

Qua thái độ bối rối của Clara, Hugues thấy rõ người nữ nhân viên của mình đã có những chuyển biến nội tâm mà ông mơ hồ chưa thấy được nguyên nhân, nơi Clara có nhiều tâm sự bí ẩn mà nàng chưa bao giờ chịu thổ lộ: một bài toán đố cho tấm lòng hào hiệp của ông. Ông đột ngột hỏi:

- Bà West, bà thứ lỗi cho tôi lần cuối cùng, tôi phải nói là hình như giữa ông Millard và bà đã có những mối thân tình với nhau đặc biệt...Trước khi rời khỏi Luân Đôn...

Clara nhẹ nhàng nhưng cương quyết ngăn cản:

- Thưa ông Hugues Nowell. Tôi đã nói là tôi không thể kể chuyện riêng của tôi cho mọi người nghe được. Hơn nữa, câu chuyện lại liên quan đến một người mà họ lại không có mặt ở đây là không tốt. Vả lại, tôi cũng xin phép được nhắc lại là ông không nên đi sâu vào lãnh vực thuộc đời sống cá nhân...

Hugues nhận lỗi:

- Ồ!...Xin bà bỏ qua. Tôi chỉ muốn, biết đâu có được một phương cách nào đó để...

Ông bỏ lửng câu nói, vì không muốn người con gái trẻ đẹp này bị tổn thương. Qua những kinh nghiệm bản thân, chính ông sau nhiều ngày chú ý đến cô gái này, ông cũng đã rút ra được cho chính mình một kết luận.

Sau bữa điểm tâm, họ cùng nhau tập trung tại phòng làm việc, miệt mài soạn thảo và đúc kết lại toàn bộ các tài liệu thu thập được của nhiều người, về những sự kiện, phong cảnh, bản điều tra...Trong những giây phút làm việc căng thẳng như vậy, Clara không còn vướng bận nhiều đến Charles. Nhưng, thỉnh thoảng đầu óc nàng vẫn thoáng lên những ý nghĩ miên man về hình bóng người yêu cũ. Quyết tâm không để cho các bạn đồng nghiệp đọc được bất kỳ ý nghĩ nào của mình về tương lai. Nàng đã tập trung được ý chí, và đã vui tươi hòa nhập được với công việc của mình một cách trọn vẹn.

Sau một ngày làm việc mệt nhọc, cộng thêm với đêm thức trắng của ngày hôm trước, Clara không dự tính đi dạo mát dọc bờ biển vào lúc hoàng hôn như thường lệ. Ăn tối xong, nàng tiến ra ngoài lan can của phòng ngủ tại khách sạn để hưởng hơi gió lành mạnh ban đêm của biển. Bầu trời đêm trong vắt, đầy sao lấp lờ, không khí ngát mùi nước biển mát dịu. Nàng chỉ còn

vài đêm như thế này nữa, là đã phải rời khỏi mảnh đất này, rời khỏi Bali, thiên đường của hạ giới. Càng miên man nghĩ đến nhiệm vụ của người chủ đã giao phó vào lúc điểm tâm, và những việc mà nàng cần hoàn tất trước khi trở lại Luân Đôn. Nàng sẽ kể cho Margaret, người bạn cùng phòng, về tất cả những gì đã xảy ra cho nàng trong suốt thời gian qua, người bạn gái vui tính và sốt sắng này sẽ có được câu trả lời về câu chuyện tình của nàng, đã chôn vùi nàng đơn độc trong biết bao năm qua. Cuộc sống rồi sẽ được ổn định, một sự ổn định mà nàng đã có kinh nghiệm và có được bao năm tại Luân Đôn với người bạn gái đó. Từ từ, tâm hồn nàng bình thản, và nàng bước vào phòng ngủ.

Clara lấy lại được thói quen dậy sớm của mình. Nàng chuẩn bị thật chu đáo cho chương trình làm việc trong ngày. Và sau khi hoàn tất mọi việc đã dành cho buổi sáng với nhóm bạn đồng nghiệp, Clara xin phép Hugues Nowell nghỉ buổi chiều và tối để hẹn gặp lại người quản lý khách sạn Kapalan, và chuyển lời cảm ơn của ông chủ nàng đến cho người quản lý này.

Hugues vui vẻ:

- Tới giờ phút này, thì bà được hoàn toàn tự do về thời giờ, cho đến khi chúng ta cùng lên máy bay. Chúng tôi rất hy vọng bà sẽ cùng đi với chúng tôi trong chuyến bay đó, để trở lại Anh Quốc.

Clara cười thân mật:

- Dĩ nhiên.

Trong tâm trạng phấn chấn cao độ, nàng quay trở về phòng, thay áo quần gọn nhẹ, và gọi điện thoại cho Carter, xin một cái hẹn cho buổi chiều hôm đó để từ giã ông trước khi trở lại Luân Đôn. Carter rất vui mừng nhận được tin đó, và ngỏ ý muốn có một buổi tiếp đãi thân mật cho lần gặp gỡ có thể khó có lại lần nữa này. Sau đó, Clara đi ra chợ, nàng dự định mua một ít quà kỷ niệm cho người bạn gái ở cùng phòng với mình. Nàng chọn được vài mẫu tượng gỗ chạm trổ công phu của những nghệ nhân khéo tay nổi tiếng ở Bali, và tìm được một bức vẽ tượng thần Barong, vị thần có mặt trong phòng ngủ của nàng tại khách sạn, đã giữ gìn và bảo vệ giấc ngủ hàng đêm của nàng, một người con gái ngoại quốc tại Bali. Margaret chắc sẽ rất ngạc nhiên về những món quà kỳ lạ, chưa từng thấy này.

Khi hoàn tất xong công việc, Clara trở lại khách sạn Bali Beach, gói ghém những thứ không cần dùng trong thường nhật, rồi nghỉ ngơi, để chuẩn bị đi thăm Gareth Carter.

Vào lúc Clara đến trước cửa khách sạn Kapalan, Carter đã đứng chờ sẵn ngay cổng để đón tiếp nàng trong vẻ mặt hớn hở và cuồng nhiệt. Ông tiến nhanh về phía Clara, nụ cười thật thân mật và vui tươi:

- Rất hân hạnh được gặp lại cô trước khi chúng ta chia tay.

Clara thấy lòng ấm áp, nàng cười đáp lại, rồi bước theo viên quản lý khách sạn đến một chiếc bàn đã được ông dành trước, và sắp sẵn các món ăn đặc sản của Bali, và các thức uống mà ông biết nàng ưa thích; ông cũng đã tế nhị trong việc lựa chọn đúng vị trí mà trước đây đã đón tiếp nàng lần đầu tiên. Clara ngồi vào bàn ăn, cố giấu những xúc động trong tâm hồn, nhưng vẫn bị lộ ra bởi vẻ mặt hơi đăm chiêu. Carter nhận xét nhẹ nhàng:

- Hình như cô chưa muốn rời khỏi quần đảo êm đềm này. Tôi nghĩ rằng, nếu công việc của ông Hugues đã xong, phần của cô, cô nên lưu lại thêm một thời gian nữa, ở đây, người ta tránh được nhiều sự ồn ào của những thành phố văn minh lớn, nhịp sống ở những nơi như thế này thường chậm hơn nhiều.

Clara ngập ngừng:

- Tôi...tôi cũng rất muốn, nhưng,...phải trở lại Luân Đôn thôi. Tôi đã đi cũng khá lâu rồi, và công việc cho tương lai tôi cũng cần được sắp xếp lại khi trở về - Nàng nghĩ đến sự chuyển tiếp của công việc với ông Rexford và người chủ mới, Hugues Nowell. Dù sao, nàng cũng phải tiếp tục những chuỗi ngày...

Carter tò mò nhìn nàng:

- Công việc của cô tại Luân Đôn có biến chuyển à?

Clara gật đầu công nhận với vẻ hơi buồn:

- Phải! Tôi có thể sẽ tiếp tục làm luôn với Hugues Nowell cho đến khi cuốn sách được hoàn thành, tuy nhiên công việc nào thì cũng là những chuỗi ngày như nhau cả thôi...

Carter nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ thông cảm:

- À! Tôi hiểu, công việc của nhóm nghiên cứu chỉ mới hoàn tất được phần đầu, nó còn phải thêm biết bao bước nữa. Thôi nào, xin mời cô uống với tôi ly rượu khai vị này.

Họ cùng nhau nâng ly và uống cạn. Sau đó, thưởng thức những món đặc sản của Bali, những món ăn mà nàng biết là mình không còn có nhiều dịp để thưởng thức nó nữa, ngoại trừ...Trong khi ăn, họ trao đổi với nhau về những phong tục và tập quán của dân địa phương, cùng những nhận xét của Clara riêng đối với vùng đất này. Carter thích thú một cách đặc biệt trong khi trò chuyện với nàng, và nàng thấy hình như ông đôi lần muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi.

Cuối bữa ăn, Clara chuyển lời cảm ơn của người chủ của mình về sự giúp đỡ của Carter trong thời gian qua tại Bali. Ông ta vui vẻ tiếp nhận và biểu lộ:

- Tôi rất quý cô và chỉ mong làm được hết những gì cô yêu cầu, cũng như mong lại có dịp cô trở lại đây...

Clara đáp lại:

- Tôi cũng hy vọng...- Nàng hơi ngập ngừng rồi nói tiếp - "Tôi mong rằng ông sẽ dành nhiều thì giờ hơn nữa để giúp ông Millard Charles một cách đặc biệt hơn..."

Carter nhìn nàng ngạc nhiên và hơi tò mò:

- Sao vậy? Tôi vẫn luôn luôn là bạn của ông ta mà, hơn thế nữa, ông ta còn là ân nhân của tôi, cô hãy tin điều đó.

Clara tỏ vẻ như muốn thổ lộ tâm sự:

- Ông hãy cố gắng giúp cho ông ấy có được một người vợ, để một mặt chăm lo cho cuộc sống riêng của ông ta, mặt khác, biết đâu nhờ đó ông ta sẽ hòa nhập lại được với mọi người...

trở lại địa vị của mình, như ngày xưa. Chọn Nimade có được không? Liệu hai người có hạnh phúc không?

Carter dò xét:

- Tôi thấy là trước đây, ông Millard và cô có mối quan hệ khá thân mật và gần gũi lắm phải không? Riêng ý của cô, Nimade có phù hợp với tính tình của người bạn cũ của cô không?

- Vâng, trước đây, chúng tôi hiểu nhau khá nhiều. Còn về Nimade, tôi cho rằng...Ông ấy yêu Nimade và...- Clara đỏ mặt, cố trấn tĩnh để trả lời, nhưng nàng không nói được hết câu, người nàng nóng ran lên, cổ họng như bị chặn lại. Nàng đã có quyết định là không bao giờ nói lại tình yêu với Charles nữa, mặc dù nàng vẫn chung thủy với mối tình tuyệt vọng này, nhưng chàng đã yêu người khác.

Carter bối rối, hình như ông đọc được tâm tư của nàng.

- Chưa có gì chắc chắn về việc Nimade. Cũng có thể Charles thấy dễ chịu khi có được bên cạnh một cô gái mới lớn, còn rất ngây thơ, người Bali này. Còn việc tiến tới hôn nhân với cô ta, tôi còn nghi ngờ về khả năng này lắm. Không ai hiểu rõ được ý định của ông ta đâu, ông ta cũng chưa hề tuyên bố điều gì chính thức với một ai.

Clara cố nài nỉ:

- Ông hãy thử gợi ý ông ta xem sao. Tôi nghĩ biết đâu cuộc hôn nhân này sẽ là một giải pháp khả dĩ tốt đẹp cho tương lai của Charles.

Carter gật đầu:

- Tôi xin hứa với cô sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ ông Millard Charles về mặt này, nhưng cô cũng đã hiểu rõ tính của ông ta rồi, qua những ngày tại đây. Quyết định sau cùng là của chính ý muốn của ông ấy.

Sau đó, Clara từ biệt viên quản lý khách sạn, đi ra cổng. Họ chia tay nhau, và Carter chúc nàng:

- Chúc cô và các bạn của cô một cuộc hành trình tốt đẹp.

Clara thả bộ dọc theo con đường trở về khách sạn Bali Beach một khoảng ngắn, trước khi đón xe taxi. Làn gió biển thổi nhẹ trên những cành lá dừa, bóng cây yếu điệu thướt tha, tâm hồn nàng xao xuyến xúc động, những cảnh vật này luôn luôn gợi cho nàng một tình cảm yêu thiên nhiên tha thiết, nghĩ đến rồi xa nó mãi mãi nàng thấy lòng mình nặng nề khó tả.

Về đến khách sạn, nàng bước vào phòng một cách nặng nhọc. Nàng tắm mát dưới vòi sen, rồi thay bộ đồ ngủ, bước ra lan can như mọi khi, ngắm bầu trời đầy sao, cố tìm lại được bình an cho tâm hồn. Nhưng lần này, nàng không tìm được nó, nàng buồn rầu nhìn những ngôi sao xa xăm đang lấp lánh từ bầu trời thăm thẳm đen. Đến quá nửa đêm, mãi cho đến khi thấy hơi sương lạnh, nàng mệt mỏi quay vào phòng, thả người lên giường, chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Sáng sớm hôm sau, Clara thức dậy sớm, nhưng vẫn không thấy vui tươi, không bớt được cảm giác xôn xao. Nàng nhắm tính thời gian còn lại. Chiều ngày mai, theo chuyến bay nàng sẽ

rời khỏi mảnh đất đang dung dưỡng người yêu cũ của mình, và chẳng bao lâu lại nối tiếp những chuỗi ngày...

Sau khi ăn điểm tâm xong, nàng chuẩn bị sắp dọn dần mớ hành lý, xem lại cuốn sổ tay ghi chép những điều cần làm, kiểm tra mớ tài liệu thu thập được qua những ngày ở Bali. Nàng chợt nhớ ra vị sư đã giúp nàng đi thăm gia đình người Bali nghèo khổ. Nàng xuống phòng hướng dẫn của khách sạn, để lại mảnh giấy cho Hugues trong trường hợp ông bất chợt đến tìm nàng, rồi đón xe đi đến ngôi đền của vị sư già trên bờ biển. Nàng gặp vị sư, gởi lời từ biệt cùng những lời cảm ơn nồng hậu về cảm tình và sự sốt sắng của ông đã dành riêng cho nàng. Nàng cũng định hỏi thăm thêm về mối quan hệ giữa Charles và Nimade, nhưng rồi lại quyết định không nhắc đến nữa.

Clara trở lại khách sạn thì đã quá trưa, nàng ăn trưa xong, trở về phòng nghỉ ngơi, và quyết định dành trọn buổi chiều tối để ngủ bù vì thấy trong người hơi mệt mỏi hơn thường lệ. Nàng tìm lại được giấc ngủ muộn nhanh hơn nàng tưởng, nhưng có thể vị ngọt ngào của cây bông sứ ngoài vườn của khách sạn, lâu lâu theo ngọn gió thổi vào phòng cũng đã đóng vai trò quan trọng trong việc ru ngủ nàng.

Buổi chiều, hoàng hôn xuống trên bãi biển mênh mông đã kêu gọi nàng đi dạo chơi dọc bãi, để ngắm nhìn cảnh huy hoàng vào lúc ánh sáng yếu ớt của ban ngày đang từ từ tan dần vào đáy đại dương. Lác đác trên bãi, các ngư phủ địa phương đang chuẩn bị những mẻ lưới đêm của mình một cách lặng lẽ, kiên nhẫn. Những bước chân không định hướng của nàng đã vô tình dẫn dắt nàng đến một gốc dừa, đang in nghiêng bóng trên nền trời đang chuyển dần sang màu tím lục. Clara ngồi xuống dựa lưng vào nó, miên man nghĩ ngợi...

Vô tình, một làn gió lạnh của màn đêm bắt đầu buông xuống, thổi bay mái tóc, nàng ngoái đầu nhìn lại sau vào phía sau, Clara nhận thấy mình đang ở gần ngôi nhà của Charles - cái hang động mà chàng đang ẩn thân bên trong hiện nay. Thấp thoáng từ xa, sau những rặng cây phía trong cổng sắt, ánh đèn chiếu tỏa ra bên ngoài một cách lạnh lùng. Như bị thôi thúc bởi một năng lượng vô hình nào đó từ bên ngoài, nàng như bị dẫn dắt đến cánh cổng, đẩy nó ra, rồi bước vào bên trong lối đi dẫn đến cửa chính của ngôi nhà. Những hòn sỏi trắng kêu lên rộn rã dưới bước chân nàng.

Như lần trước, nàng ẩn mình và lén lút nhìn vào bên trong phòng khách, qua cánh cửa sổ thấp gần đất. Clara thấy một cảnh tượng thật đau lòng, chen lẫn với sự sợ hãi: Charles gương mặt tiều tụy, hốc hác, mái tóc hoa râm bồm xồm phủ xuống hai bên thái dương, ngồi trên chiếc ghế bành, vẻ đăm chiêu lặng lẽ. Một tiếng chạm nhẹ do sự bất cẩn của nàng vang ra trong đêm yên lặng, khiến Charles quay phắt về phía cửa sổ; chàng quát lớn:

- Ai đó?

Clara sững sốt, đứng chết trân như pho tượng, trong lúc Charles phóng nhanh đến cánh cửa sổ, và chàng lại quát lên một cách đề phòng:

- Ai đó?

Tiếng nói cuối cùng vừa dứt, chàng đã đến nơi, và nhìn thấy Clara; gương mặt chàng hơi dịu lại, chàng nói:

- A! Lại là em! Sao còn đến đây một cách lén lút như thế kia?

Clara cố trấn an, nói:

- Em muốn đến để nhìn được anh lần cuối trước khi trở lại Luân Đôn.

- À, ra vậy! Mời em vào nhà.

Charles nói với một giọng bình thường, không biểu lộ tình cảm.

Clara bước vào phía trong phòng khách và ngồi vào một chiếc ghế bành đối diện với Charles. Ánh sáng mờ mờ phát ra từ một ngọn đèn nhỏ đặt ở cuối phòng khiến nàng thêm rụt rè và thận trọng. Charles mở lời trước, giọng chàng giờ đây mang âm hưởng buồn bã:

- Chừng nào em về?

- Ngày mai, chuyến bay 15g30.

- Các bạn đồng nghiệp của em cũng về chung chứ?

- Vâng.

Sự im lặng đột ngột bao trùm lên cả phòng khách, cả hai người đều bất động ngồi yên. Hình như họ đang cùng nghĩ về nhau, về những ngày xa xưa trước kia. Cuối cùng, Clara phá tan bầu không khí nặng nề đang đè nặng lên hai con người:

- Tại sao anh chưa lấy vợ khác? Cô ta có thể...

Câu hỏi như xoáy sâu vào trong tâm hồn của Charles. Làm chàng quay về với thói ương ngạnh chưa cay cũ.

- Cô đừng có giả bộ khuyên dạy tôi! Tôi có mối tình riêng của tôi mà tôi thích tôn thờ...

Clara giống như bị một cái tát vào mặt, nàng choáng váng, một cảm giác uất nghẹn dâng trào lên trong lòng nàng. Nàng sững sờ, dựa người ra phía sau lưng dựa của chiếc ghế bành. Charles giận dữ, nói tiếp:

- Cô dự tính dẫn dắt tôi tới một hạnh phúc nằm trong âm mưu của cô à. Để nương vào đó, cô có thể an tâm sống vui vẻ trong sự phản bội của mình chứ gì? Phải vậy không? Nói đi, nói.

Chàng hét lớn lên những lời cuối cùng, và đứng bật dậy lao tới phía Clara. Nàng sợ hãi, ngồi thu mình lại, không còn dám nhìn vào Charles nữa. Đứng trước mặt Clara, Charles lại rên rỉ tiếp tục:

- Cô đã không cần biết đến những lời hứa hẹn, trước khi chúng ta chia tay. Cô đã đi lấy chồng, tôi đã quay về Luân Đôn tìm kiếm cô sau khi Daphné chết, và được biết sự thật cay đắng đó. Tôi...Tôi đã đau khổ biết chừng nào mỗi khi tôi nghĩ về cô.

Bất ngờ, chàng cúi rạp người xuống trên Clara, xốc lấy hai bên nách của nàng, kéo nàng đứng lên. Clara giãy giụa, cố gắng thoát ra khỏi vòng tay rắn chắc của chàng. Nhưng chàng đã ôm gọn lấy thân hình mảnh mai của nàng. Chàng hôn lên gương mặt bầu bĩnh, đang bị nhột nhột đi vì hoảng sợ, bằng những nụ hôn cuồng nhiệt. Một bàn tay chàng vuốt ve sau lưng nàng,

và từ từ hạ nó xuống cái eo thon nhỏ mềm mại...Bằng hết khả năng còn lại, với tất cả sức lực của mình, Clara bắt thần thoát ra khỏi cánh tay mạnh mẽ đó. Nàng chạy như bắn ra khỏi cửa, và lao mình vào khu vườn tối đen. Những bước chân của nàng, lướt nhanh trên nệm cỏ; phía đằng sau, tiếng chân truy đuổi theo của Charles nện mạnh trên mặt đất, càng làm nàng cố gắng không còn ý thức được thêm gì, ngoài việc ra khỏi khu vườn này, càng nhanh càng tốt.

Bỗng, một tiếng rú thất thanh, rồi im bật.

Khi đến nơi, Charles chỉ còn nhìn thấy thấp thoáng dưới một gốc cây, trong lùm cỏ dại, một bóng người nằm im lìm, không cựa cựa, không một tiếng rên rỉ. Chàng xốc nàng lên bằng đôi cánh tay rần rỏi của mình, bế vào nhà. Vào được bên trong phòng khách, ngay chỗ chàng và nàng vừa ngồi nói chuyện, chàng cẩn thận xem xét, và phát hiện ra Clara đã đập đầu vào một hòn đất đặt dưới gốc cây trong vườn. Một vết thương trên đầu, cách thái dương chỉ độ một inch, đang tuôn ra những dòng máu đỏ thắm. Gương mặt nàng xanh tái, hơi thở rất nhẹ. Charles đặt nàng nằm xuống chiếc tràng kỷ, chạy ra lấy túi băng bó tạm thời. Tiếp theo, chàng bế nàng ra xe hơi riêng của mình, đưa thẳng nàng đến nhà thương cấp cứu.

Quá xế trưa ngày hôm sau, Charles đã lấy lại được sự bình tĩnh, khi được biết vết thương của Clara không gây tai biến cho não bộ. Chàng điện thoại báo cho Hugues Nowell cùng nhóm nghiên cứu đồng nghiệp của nàng biết tin nàng bị ngã nặng và đang được chăm sóc chu đáo trong bệnh viện.

Hugues đề nghị.

- Đến lúc này, chúng tôi không thể thay đổi được chuyến bay. Vậy, rất mong ông giúp đỡ người cộng sự của chúng tôi, và cũng là bạn của ông ngày xưa khi ông chưa rời khỏi Luân Đôn. Mọi chi phí nếu cần, xin ông cứ thông báo cho chúng tôi biết.

Charles trả lời ngắn gọn:

- Dĩ nhiên, đó là bốn phận. Nếu như các ông không thể nào làm khác hơn được. Chúc các ông may mắn.

Hugues xã giao đáp lại:

- Xin cảm ơn. Tôi rất tin tưởng vào ông, và xin ông nói với bà West khi bà tỉnh dậy, là chúng tôi chúc bà ấy chóng mạnh khỏe và hồi phục nhanh sau tai nạn nhỏ bất ngờ này...Xin chào ông.

Sau đó, chàng tắm rửa, nghỉ ngơi. Đến chiều, chàng trở lại bệnh viện để thăm tình hình sức khỏe của Clara. Đẩy cánh cửa phòng nàng, bước vào bên trong, chàng thấy Clara đã hồi tỉnh. Phía bên cánh tay trái của nàng, đang được truyền nước biển, vì người ta cho rằng nàng hơi bị suy nhược do mất máu. Qua ánh mắt lóe lên niềm vui thích tiềm tàng bên trong đồng tử của nàng, Charles cảm thấy dâng lên một tình cảm mãnh liệt, và thấy lòng mình được an ủi.

Charles nói nho nhỏ:

- Bây giờ, em cảm thấy thế nào?

- Em hơi nhức đầu, và bị ê ẩm bên vai phải.

Charles đứng phía cạnh đầu giường nàng, cúi xuống nhìn im lặng. Clara đưa mắt quan sát toàn thể con người của chàng. Bất ngờ, Clara chợt nhớ ra, nàng lo lắng hỏi:

- Ôi! Bây giờ là mấy giờ rồi?

Charles nhỏ nhẹ trả lời:

- Gần 5 giờ chiều. Em đã bị hôn mê gần hai mươi tiếng đồng hồ, người ta nói em bị chấn thương trên đầu, vì té nặng và hơi đập bả vai phải.

Clara hơi hốt hoảng:

- Chết! Thế rồi, còn chuyển bay...Các bạn đồng nghiệp, họ...Em bị trể mất rồi, phải không?

Charles nhanh nhẩu đáp:

- Anh đã báo cho ông Hugues Nowell biết, và chúc họ may mắn lên đường. Ông chủ của em, có gửi lời chúc em chóng bình phục. Về phần em, có cần anh báo về cho gia đình không?

Clara vội vã trả lời, không một chút cân nhắc:

- Không, Margaret, người bạn gái ở chung phòng với em, cô ta rất bận rộn, hơn nữa tánh tình lại hay nóng nảy, không được bình tĩnh...Em không muốn tạo cho cô ta sự bất an.

Như tìm ra được vật báu, Charles hớn hờ reo lên:

- A! Anh đã đoán biết được rồi, em đã nói dối! Em chưa có chồng...Em còn độc thân mà. Ôi! Anh yêu em...Anh...

Clara không kìm giữ được những giọt nước mắt của mình. Nàng để cho chúng tuôn trào thành vệt dài lăn xuống gối. Hình ảnh Charles nhạt nhòa đi dưới làn nước mắt. Chàng đưa tay nắm chặt lấy bàn tay còn lại của nàng, ghì nó vào lòng mơn trớn:

- Anh yêu em, anh đã hiểu lầm về em...

- Không! Anh đã yêu Daphné, và sau cái chết của cô ta, anh đã gặp được người khác, đó là Nimade. Cô gái Bali xinh đẹp...

Charles phản đối mạnh mẽ:

- Không, đích thực là anh yêu em, Clara...

Từ sau khi ra khỏi bệnh viện. Clara được Charles đưa về ngôi nhà ẩn kín sau những rặng cây xanh của chàng, cùng những cây bông sứ thơm ngọt, để an dưỡng. Qua những ngày đó, họ ngồi bên nhau hàng giờ, kể lại cho nhau nghe những biến cố đã xảy ra cho hai người, từ lúc họ chia tay cách đây tám năm dài rỗng rã. Nàng nhắc lại lý do nàng thay đổi chỗ ở và đổi tên họ. Còn chàng kể lại những chuỗi ngày khắc khoải sống bên cạnh Daphné, và những đau khổ khi nghĩ đến nàng đã phản bội tình yêu.

Được hai tuần lễ, kể từ khi các bạn đồng hành của nàng trở về Luân Đôn. Charles và Clara đã tuyên bố với Carter, rằng họ sẽ cưới nhau.

Carter vui nhộn, trả lời:

- Tôi đã đoán ra ngay kể từ khi hai người gặp lại nhau lần đầu tiên. Tiếp đó, là những bản khoản của Clara đối với cuộc sống của Millard, lại càng khiến cho tôi tin chắc hai người đã từng yêu nhau tha thiết.

Lễ cưới của họ được tổ chức một cách linh đình tại khách sạn Bali Beach, theo phong tục của người Bali. Carter là người lãnh trọng trách mời gọi tất cả những người quen thuộc đến tham dự tiệc cưới và trang trí đèn hoa rực rỡ khắp khuôn viên khách sạn. Ông ta luôn miệng vui đùa, và rất phấn khởi, vì chính ông đã đưa Clara đến được khách sạn Kapalan lần đầu tiên, để kể từ đó nàng gặp lại Charles. Ông nỗ lực hết sức mình cho ngày vui của hai người, vì đây là cơ hội để ông tỏ tấm lòng biết ơn của mình đối với người bạn tốt bụng, Charles.

Tiệc cưới kéo dài đến nửa khuya. Sau khi mọi người ra về, Carter lãnh nhiệm vụ thu xếp mọi việc còn lại, một cách tháo vát; Charles và Clara rút lui về ngôi nhà của mình. Bầu trời đầy sao và trong vắt như thủy tinh. Không khí trong khu vườn, ngập tràn hương thơm của các loài hoa nở về đêm. Đi bên cạnh Charles, Clara nói:

- Margaret nhận được tin vui này sẽ rất ngạc nhiên, không bao giờ cậu ta lại ngờ được là em đã gặp lại anh ngay trong chuyến viễn du này, và em lại có anh bên cạnh trong cuộc đời.

Charles e ấp qàng vai Clara, bước đi bên cạnh nàng, im lặng. Ngạc nhiên vì thái độ này, Clara hỏi:

- Anh đang suy nghĩ gì vậy? Về quá khứ của chúng ta à?

Charles đáp lại:

- Không! Anh đang nghĩ đến hạnh phúc của chúng ta, anh đang say với nó. Quá khứ không còn là điều ám ảnh nữa, hiện tại và tương lai của chúng ta mới là điều đáng kể. Anh yêu em!

Charles và Clara, họ đã vượt được qua bao nhiêu giông bão của tình yêu và cuộc đời, sau cùng, họ đã cập đến bến bờ hạnh phúc trong tình yêu.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>